Poveşti terapeutice pentru suflet

Culese de Laurenţiu Marius Dragomir www.lmdragomir.ro

Ottawa

Calul cu două capete

Michel Dufour, 1993, *Allegories pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC.

Trăiau odată într-o ţară pe de-a întregul verde, înconjurată de câmpii şi pajişti minunate, doi cai cu ţinuta mândra şi demna. Aceste două animale, un mascul şi o femela, erau permanent împreună. Dimineaţa foarte devreme îi puteai vedea sărind şi fugind pe câmpiile verzi. Le plăcea să fie împreună şi prietenia care îi lega era foarte mare. Nu se despărţeau niciodată: se jucau împreună, mâncau împreună şi dormeau unul lângă altul.

Pentru nimic în lume ei nu ar fi acceptat să se separe. Într-o noapte, când dormeau unul lipiţi unul de altul, ei au făcut legământul de a nu se despărţi indiferent ce s-ar fi întâmplat. O zână le auzi legământul şi îi întrebă:

— Ce vă doriţi?

— Să fim întotdeauna împreună, răspunseră ei fără ezitare.

Şi de îndată dorinţa lor se şi realiza. Zâna îi transformase într-un singur cal, nici mascul, nici femela, dar cu două capete minunate. Caii acceptaseră cu mare bucurie transformarea. De acum înainte, ei nu mai aveau motiv să se îngrijoreze în legătură cu ceea ce ar gândi sau ar spune celălalt, pentru că nu se despărţeau niciodată.

Totuşi, într-o bună zi, se întâmplă ceva rău. Unul din

capete a început să se simtă rău şi să aibă stări de indispoziţie ciudate care se amplificau pe zi ce trecea. Atunci, capul celălalt a început să se îngrijoreze: ce avea să i se întâmple şi lui? Ce riscuri erau să aibă şi el aceeaşi boala?

Cele două capete începuseră să discute şi după ce au stat bine pe gânduri, I-au cerut zânei să-l transforme din nou şi să devină ce au fost mai înainte.

Şi dorinţa lor a fost din nou îndeplinită.

Cele două animale şi-au recăpătat rapid sănătatea şi veselia dar înţeleseseră ca autonomia lor era fundamentala şi ca puteau la fel de bine să se odihnească sau să colinde pajiştile singuri sau împreună, continuând să ţină unul la altul.

Doreşti să fii întotdeauna împreună cu cel care îţi este drag? Ca părinte îţi iubeşti atât de mult copilul că vrei să fii mereu alături de el, mâncând, jucându-vă, dormind întotdeauna împreună?

Doreşti să nu te separi de partenerul/a tău/ta, chiar faceţi un legământ să nu vă despărţiţi niciodata? Vrei să afli în totalitate ce gândeşte, ce face celălalt?

Învaţă din experienţa celor doi cai ca odată ce două persoane îşi pierd individualitatea şi se unesc într-un singur trup, unul dintre ei se poate îmbolnăvi iar celălalt va fi îngrijorat de ce i se poate întâmpla şi lui.

Descoperă-ţi capacitatea de a ţine foarte mult la celălalt, de a-l iubi şi în acelaşi timp lasă-ţi propria persoană să se dezvolte autonom.

* * *

Ottawa

Misterul roşcovanei

Michel Dufour, 1993, *Allegories pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC.

Trăia odată o minunată pisicuţă de angora care se numea Roşcovană. Deşi trăia într-o căsuţă fermecătoare, ea nu era fericita defel pentru ca aici, lucrurile nu se petreceau întotdeauna aşa cum ar fi dorit ea.

În familie avea adeseori şicane şi tot felul de lucruri dezagreabile. Uneori fratele sau mai mare o agasa şi o tachina prea mult; alteori mama sa striga sau chiar îi interzicea sa acţioneze aşa cum i-ar fi plăcut. Astfel, în casă, Roşcovana avea rareori liniştea dorita şi se simţea adeseori bine singura cu problemele sale.

Amicii de la şcoala credeau ca Roşcovana zâmbeşte prea puţin; uneori ea părea foarte obosita, atât de obosita încât casca la ore. Şi erau norocoşi prietenii care reuşeau să-i vorbească, pentru ca Roşcovana era puţin vorbăreaţă. Rareori spunea ceea ce gândea.

Într-o zi, Roşcovana apare în clasa cu totul altfel. Ce schimbare! Era aproape incredibil! Curios lucru, începând din aceasta zi Roşcovana surâdea tot timpul; este plină de energie la şcoală şi prietenii se îngrămădeau în jurul ei pentru a auzi ce spunea, atât de mult şi bine vorbea. Avea o mulţime de lucruri de spus sau de povestit! Dar, ce s-a întâmplat? De unde aceasta modificare de comportament? Mister! Doar Roşcovana ştia cu adevărat ce se întâmplase.

Unii povestesc şi azi ca Roşcovana vede acum lucrurile altfel pentru ca o zână buna i-ar fi dat curajul să înfrunte dificultăţile. Alţii spun ca un magician i-ar fi dat talentul de a-şi schimba modul de a vedea lucrurile, pentru ca Roşcovana ar avea acum un buton magic de care se poate folosi oricând şi cât de des doreşte.

Eu am auzit spunându-se ca acest buton ar fi pur şi simplu plasat pe lobul urechii sale drepte. Roşcovana nu îl poate vedea. Dar butonul magic este acolo într-adevăr, pentru ca Roşcovana nu trebuie decât să-şi frece lobul urechii drepte şi de îndată butonul magic face minuni.

Şi ce minuni! Fratele mai mare este enervant? Mama este nerăbdătoare? Tata este furios? Roşcovana nu se mai lasa rănită de atitudinea celorlalţi. Roşcovana are butonul magic, de care se foloseşte. Şi ea îl utilizează atât de des cât are nevoie. Şi de fiecare dată când Roşcovana se foloseşte de butonul sau magic, se simte bine şi din ce în ce mai bine. Iată! Şi aşa continua misterul Roşcovanei. Ea

utilizează butonul sau magic şi de fiecare dată în inima sa este tot mai bine.

Şi în pofida tuturor dificultăţilor pe care le întâlneşte, Roşcovana surâde şi are întotdeauna o mulţime de lucruri de povestit prietenilor săi.

Simţi că te răneşte comportamentul negativ al celorlalţi fata de tine? Te influenţează într-o aşa măsură încât preferi să îţi restrângi comunicarea cu ceilalţi, să te retragi în singurătate?

Aminteşte-ţi ca Roşcovana a reuşit să înfrunte dificultăţile, să-şi schimbe modul de a privi lucrurile, să se simtă din ce în ce mai bine, utilizând butonul magic.

Şi tu poţi să-ţi descoperi propriul tău buton magic pentru a avea tot mai multă încredere în tine, pentru a-ţi exprima nevoile, supărările, preferinţele, sentimentele, pentru a te simţi bine împreună cu ceilalţi şi cu tine însuţi.

* * *

Ottawa

Prinţesa mlaştinilor

Michel Dufour, 1993, *Allegories pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC.

Era odată, într-un oraş foarte îndepărtat, în apropierea unui râu, o prinţesă broasca care era foarte fericita printre ai săi.

Într-o bună zi, a fost o furtună mare care a inundat o parte din oraş. Un val enorm a luat cu el prinţesa care s-a agăţat de un arbore care plutea pe râu.

Prinţesa noastră avea să eşueze la câţiva kilometri depărtare, într-un alt oraş. Era trista şi dezorientată pentru că îşi pierduse toată familia.

Voia să-şi facă noi prieteni: făcea piruete de toate felurile, plângea, se împingea în alţii şi uneori chiar se purta violent, dar nimeni nu recunoştea în ea marea prinţesa.

La un moment dat îi venise ideea să-l consulte pe marele vrăjitor al oraşului care îi explica frustraţiile pe care ea le trăia, spunându-i:

Cred că erai prinţesa în oraşul tău. Cred că eşti foarte inteligenta; îţi sta în putere să arăţi celorlalţi cine eşti cu adevărat. Şi aceasta nu bruscându-i pe ceilalţi pentru a ţi-i face prieteni, ci mai degrabă făcându-le mici servicii, spunându-le cuvinte frumoase şi fiind atenta la ceea ce ei trăiesc…

După aceasta conversaţie, prinţesa – broasca îşi modifica coportamentul şi atitudinea fata de ceilalţi se schimba pe zi ce trecea. Ea îşi făcu o mulţime de amici şi în anul următor, oraşul a numit-o prinţesa mlaştinilor.

Te afli departe de casă, familia, prietenii de acasă nu sunt lângă tine, sau poate chiar ai pierdut o persoană draga şi de aceea eşti trist şi dezorientat? Vrei să-ţi faci noi prietenii şi nu reuşeşti şi chiar mai mult ceilalţi nu-ţi recunosc valoarea pe care ai avut-o?

Ai exemplul prinţesei broaşte care modificându-şi comportamentul şi atitudinea şi-a făcut o mulţime de amici, devenind prinţesa mlaştinilor.

Îţi sta în putere să îţi faci prieteni, să te dezvălui celorlalţi cu adevărat, să te afirmi, să parcurgi un proces al devenirii de sine, al dezvoltării personale.

* * *

Ottawa

Acvila regala

Michel Dufour, 1993, *Allegories pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC.

Un fermier descoperii într-o bună zi un cuib de acvile abandonat, cu un ou în el. Lua oul şi îl puse în cuibul unei găini din ograda sa.

Se născu, în mijlocul găinilor, o pasare de toată frumuseţea care învaţă desigur să se poarte ca o găină.

Fermierul se ocupa mult de noua sa „găină” şi făcea totul pentru a o proteja. O răsfaţa şi îi aducea imediat tot ceea ce aceasta cerea. Acvila găina devenea pe zi ce trece foarte dependenta de fermier, care nu-şi dădea seama de răul pe care îl face.

La un moment dat, acvila văzu pe cer o pasare mare

care plana şi spuse:

— Într-o zi şi eu voi zbura ca aceasta pasare. Atunci, fraţii şi surorile sale au început să râdă de ea. Ruşinată, regreta ca spusese aceste cuvinte şi continua sa mănânce grăunte din ţarc.

Intro buna zi, o zână buna trecu pe acolo şi văzu acvila regala vegetând în mijlocul găinilor. Atunci ea îi spuse fermierului:

— Cred că îţi iubeşti foarte mult pasarea ta rara, dar cred că nu-i faci niciun serviciu ţinând-o în aceste condiţii. Te gândeşti prea mult la tine. Aceasta pasare nu este fericita şi atunci când va fi prea mare nu-şi va mai dezvolta calităţile sale extraordinare şi potenţialul sau nelimitat.

A doua zi, după ce a stat pe gânduri, fermierul nostru a luat pasarea în mâini şi a lansat-o în aer. Acvila a avut din fericire timp să-şi deschidă aripile şi să aterizeze jalnic pe pământ, în hohotele de râs ale găinilor.

Dar omul nu se descuraja, ci urca pe acoperişul hambarului şi spuse păsării:

— Eşti o acvila, zboară! Şi o lansa în aer. Dintr-un reflex spontan, acvila îşi deschise aripile, plana câteva secunde deasupra curţii şi ateriza în mijlocul găinilor uimite…

Atunci fermierul urca muntele din apropierea fermei sale şi lansa acvila spre cer. Cu bătăi de aripi din ce în ce mai mari, acvila începuse să zboare fericita pe cer, din ce în ce mai sigura de ea.

Periodic, ea revenea să-l vadă pe fermier şi pe prietenele sale, găinile, care o considerau de acum înainte ceea ce ea era într-adevăr, o acvila regala.

Te recunoşti în atitudinea supraprotectoare a fermierului? oferi celorlalţi chiar şi fără a-ţi cere? Ai tendinţa de a-i proteja, răsfaţa pe ceilalţi, într-o asemenea măsură încât le creezi o dependentă de tine? Te laşi protejat, răsfăţat, condus, de ceilalţi fără să-ţi dai seama?

Aminteşteţi de fermier, care după ce a fost consiliat de zână cea bună, a dat drumul acvilei din ograda sa,

lansând-o în aer pentru a-şi deschide aripile să zboare.

Aminteşteţi de acvila care deşi creştea alături de găini, avea dorinţa de a zbura precum o acvila regala.

Şi tu îţi poţi redirecţiona atenţia dinspre ceilalţi spre tine, lăsându-le celorlalţi autonomia necesară pentru a devenit ei înşişi, pentru a-şi dezvolta o mai bună încredere în propria persoană.

* * *

Accidentul de schi

Michel Dufour, 1993, *Allegorie pour guerir et grandir*, Les Editions JCL INC, Ottawa

Jimmy făcea schi încă din copilărie. Participase chiar la competiţii de sărituri şi se clasa de obicei printre primii. Era foarte mulţumit de sine şi toţi prietenii îl admirau

Într-o frumoasa după amiaza, era foarte fericit să facă ceea ce îi plăcea să numească schi de primăvară, dar în urma unei mişcări greşite a ieşit de pe partie şi s-a lovit de o stâncă.

A avut nevoie de ajutorul salvamontiştilor pentru a ajunge la poalele pârtiei şi a trebuit să fie dus la spital pentru că avea un picior rupt.

Jimmy era foarte supărat să termine sezonul în acest fel, dar îşi spunea că avea suficient timp până la toamna următoare pentru a se vindeca.

I s-a imobilizat gamba în ghips şi a fost nevoit să se deplaseze cu cârje. Toţi apropiaţii săi i-au sărit în ajutor pentru a-l susţine în aceasta experienţa. După patru săptămâni i s-a scos ghipsul şi şi-a început exerciţiile de fizioterapie, continuând să se sprijine la mers de cârje.

În cursul celei de-a cincea sau a şasea şedinţe, terapeutul sau îl sfătui să meargă fără suport dar lui Jimmy îi era teamă să-şi lase greutatea pe piciorul cu pricina; prefera să păstreze cârjele pentru ca eu ele se simţea în siguranţă.

Apoi fizioterapeutul continuând să facă exerciţii cu Jimmy îi repeta că era vindecat dar fără niciun rezultat. Prietenul nostru păstra mereu cârjele.

În fine într-o frumoasa dimineaţă de vara, ieşind de la o şedinţă de tratament, Jimmy dădu cu viteza drumul cârjelor şi o lua la fugă pentru a salva un copil care era pe punctul de-a fi lovit de o maşină.

Purtând copilul în braţe pentru a-l aduce la mama sa, îşi dădu, dintr-odată, seama că mergea pe ambele picioare, fără probleme şi fără nicio ezitare.

Cu lacrimi în ochi mama copilului îi mulţumi pentru actul sau de curaj şi îi spuse ca atunci când îl văzuse părăsind clinica, credea că era rănit, dar acum îşi dădea seama sa se înşelase, pentru că avea în faţa ei un tânăr care părea în plina forma. La acestea Jimmy răspunse printr-o clătinare a capului şi un surâs enigmatic.

Înţelesese riscul la care s-a expus acţionând astfel, şi-a dat seama de timpul pe care l-a pierdut şi ca acum ar putea să facă o mulţime de lucruri.

Reîntorcându-se acasă, citi în ochi bunicii sale adorate, bucuria da a-l vedea complet vindecat, plin de siguranţă.

Simţiţi că vă este frica sa încercaţi de unul singur, aveţi nevoie de susţinerea celorlalţi, a părinţilor, soţilor, profesorilor, prietenilor?

Reamintiţi-vă ca şi Jimmy era stăpânit de frică, dar, fără ezitare a dat drumul cârjelor pentru a salva un copil. Jimmy şi-a redobândit siguranţă de sine, încrederea în sine. Şi voi puteţi!

* * *

A 18-a camila

Povestirea are un început tragic: Un beduin, pe cale să moară, îi cheamă la căpătâiul său pe cei trei fii şi le spune:

„Toată averea mea sunt 17 cămile. Şi când voi muri aceste cămile vă vor rămâne vouă. Ţie, care eşti cel mai mare dintre fiii mei, îţi las moştenire jumătate din cămile. Ţie, cel de-al doilea fiu al meu, îţi las moştenire o treime din cămilele mele, iar ţie, cel mai mic, a noua parte din cămile”.

După ce beduinul moare şi fiii îl plâng cu respectul cuvenit, ajung la momentul în care trebuie să-şi împartă cămilele. Dar fiind cu totul 17 cămile, nu se înţelegeau deloc asupra împărţelii şi nicio împărţeală nu părea a fi echitabilă. Şi în timp ce se certau, se întâmplă că trecea pe acolo un bătrân călare pe o cămilă, care îi întrebă care era problema, şi aflând despre ce era vorba, îşi oferi ajutorul. Şi iată cum procedă:

„Eu sunt dispus să adaug cămila mea la ale voastre, ca să le putem împărţi corect. Deci, acum avem 18 cămile. Tu cel mai mare dintre fii, ai moştenit o jumătate din cămile, deci 9 cămile sunt ale tale. Tu, cel mijlociu, ai dreptul la o treime din cămile, deci 6 cămile sunt ale tale. Şi tu, cel mai mic, ai a noua parte din cămile, adică 2 cămile sunt ale tale”.

Cei trei fii erau fericiţi că împărţiseră cămilele în mod corect, aşa că îi mulţumiră bătrânului. Acesta se urcă pe cămila lui şi plecă mai departe.

(9 + 6 + 2 = 17 cămile)

* * *

Fantezie de vara cu Omar Khayyam şi cu un Ban de Foc

Florinela Anca Vasilescu

Soarele, încă fierbinte la ora asfinţitului, coboară adormit în casa-cuptor de la capătul lumii, aruncând snopi caramel de lumină pe străduţele întortocheate ale Neishaburului, oraşul clădit de Allah în provincia Khorasan din nordul Iranului. Fiind încă zi, nimeni nu se încumetă să lupte cu paiele şi lăncile de foc căzute din carul astrului. Oamenii stau ascunşi în venele subterane ale oraşului devenite redute sub scut răcoros în lupta inegală cu strălucitorul Maghrib. Din astfel de locuri, ascunse de perdele grele şi parfumate se aud doar şoapte şi bolboroselile înfundate ale narghilelelor. Niciun suflet – nici de om, nici de dobitoc – nu străbate aşezarea.

Când, deodată, un turban sparge tabloul cu ornamente orientale, aducând în peisaj o pată de culoare,

turcoaz, o mişcare împleticită de paşi şi o voce răguşită ce aduce de ştire că Omar Ghiyat at-Din Abu I-Ftah Ibrahim al-Khayyam iar a căzut în păcat, uitând cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Ei te întreabă despre vin şi despre maysir. Spune: «În amândouă este mare păcat şi sunt şi unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul»!” (Al-Baqara: 219)

Omar agită aerul din jurul său cu mişcări ample ale mâinilor. Dirijează orchestre invizile de îngeri care îl înconjoară descântându-i legile sfinte, şi cărora le răspunde în legea omenească:

„Ma dojeniţi ca veşnic sunt beat. Ei bine, sunt! Necredincios ma faceţi. Şi ce dacă-i aşa?

Puteţi orice să spuneţi pe socoteala mea.

Îmi aparţin. Pricepeţi? Şi sunt ceea ce sunt!”

Dar îngerii nu îi dau pace. Sunt îngeri sau demoni? Dacă din fiecare bob de strugure să stors pe lângă firicelul viu de nectar ademenitor şi-un demon, câţi demoni sunt acum în jurul lui Omar, cocoţaţi chiar pe turbanul lui turcoaz? Mii, zeci de mii: negri, albi, rose, cu ochi triunghiulari, cozi catifelate şi copite dulci! Întinde mâinile să prindă unul, măcar, să-l pupe-n bot, dar toţi sar şi dispar, apoi apar şi-l trag pe bătrânul Omar din colţul umbros al străzii sub banul fierbinte de pe cer.

Cu ochii deschişi spre Soare, strigă:

„Am întrebat Savantul şi-am întrebat şi Sfântul, Sperând c-au să mă-nveţe suprema-nţelepciune. Şi după-atâta râvna atât se poate spune:

Că am venit ca apa şi-o să plecăm ca vântul. Te chinuieşte gândul că faci mereu păcate. Din orice bucurie o vina ţi-ai făcut.

E fără rost tristeţea, Khayyam, căci după moarte Veni-vă sau iertarea sau neantul absolut”.

Nici demoni, nici oameni şi nici îngeri, nici însuşi El, Allah, nu-l pot înspăimânta! Motivul este lesne, Omar iubeşte, iar paşii lui împleticiţi, pe drumul către ea porniră. Este stăpânul lumii, ca orice îndrăgostit!

„Tu vezi doar aparente. Un val ascunde firea. Tu ştii de mult aceasta. Dar inima firava.

Tot vrea să mai iubească. Căci ni s-a dat iubirea Aşa cum unor plante le-a dat Allah otrava.

Nimic nu mai m-atrage. Da-mi vin! În astă seară Cea mai frumoasă roza din lume-i gura ta.

Da-mi vin! Să strălucească aprins la fel ca ea! Căinţa mea să fie ca bucla ta, uşoară...”

Oraşul se roteşte-n Univers, asemeni unui derviş, sau inima în pieptul lui Omar dansează? Sub soarele pornit spre somn, poetul cade în genunchi, râzând. Nu-i pasă de nimic, decât de faptul că moartea-i e departe, ca iubita:

„Puţina apa şi puţina pâine

Şi ochii tăi în umbra parfumata.

N-a fost sultan mai fericit vreodată Şi niciun cerşetor mai trist ca mine”.

Tărăboiul de pe stradă adună repede oamenii amorţiţi în jurul înţeleptului nebun. Atâta grijă nici de fii lor nu au, ca de acest bătrân a căror vorbe, puţini le desluşesc. Doi vlăjgani, negustori de cafea, sar de după tarabă şi-l ridică pe Omar, care se luptă acum cu soarele, cu praful, cu iubirea, cu demoni şi alcool, dar şi cu doi netrebnici care nu-i dau pace şi cărora la rândul lor, le strigă:

„Să-ţi faci puţini prieteni, din tine nu ieşi, Căci prea des falsitatea credinţa ne-o înfrânge!

Când ţi se întinde-o mână, ’nainte de-a o strânge, Gândeşte-te că, poate, te va lovi-ntr-o zi!”

Lumea se strânge, uitând de lupta cu Maghrib, care-i departe, acum, pe când Omar, doar la doi paşi... Ochi negri, curioşi, fără astâmpăr, caută turbanul turcoaz în mulţimea răsărită din pereţi. Da, iată, înţeleptul îşi face loc, dar între el şi oameni o altă lume vine, lumea ideilor ce ţine, orice poet departe de cetate!

Sfârşesc aici povestea. Beţia de cuvinte-i boală grea, cine să ştie asta?! Uitaţi-vă la mine, mă-mbăt cu apă rece, doar recitind catrene... Dar nu îmi pasă, Omar e lângă

mine, şoptindu-mi la ureche:

„De moarte nu mi-e teamă…

Prefer fatalitatea acestea, celeilalte, de a mă fi născut… Viaţa, ce-i, un bine?! Dar eu nu le-am cerut!

Păstrează-ţi, Doamne, darul şi inutilitatea!”

* * *

Hambarul Cerului

Florinela Anca Vasilescu

DO sau 493 milioane de stele

Va fi odată, ca niciodată, ca dacă nu ar fi, nici această poveste nu şi-ar avea locul. Se înţelege că nu va fi o poveste oarecare, ci o una de soi ales, ca orice lucru ce schimba la un moment dat cursul lumii (nu numai care ştim noi că este a noastră, ci chiar a tuturor lumilor, unele necucerite, încă, altele, doar, uitate).

Misterioasa întâmplare nu îi va avea ca destinatari pe cei care nu cred în povesti, cu toate că este posibil ca odată rostita şi ascultata, chiar şi oamenii mari, vor primi în sufletele lor mute, culori, vibraţii, note muzicale, iar apoi acorduri întregi…

Se mai înţelege, de asemenea, ca acest proces, foarte complicat de felul său, nu se va realiza, nici el, oricum, la întâmplare, ci după un algoritm magic. (Vedeţi?! Prea puţini sunt cei care mai cunosc puterea şi rostul poveştilor…) Abia, după o săptămână întreagă, povestea ce a fost poveste se va împlini, întocmai. Nu mă întrebaţi de ce, pentru ca încă nu vă pot răspunde, este o taină, iar voi, cei ce mă ascultati nu aţi primit, decât prima nota: Nota DO de la Dor de Micul Print.

RE de la Reîntâlnire sau 494…

Peste nici două zile, un om care poarta în sufletul sau 494 de gânduri, se va simţi singur şi abandonat. Şi pentru ca tristeţea sa îi fie imposibil de suportat, obligându-l la gesturi care în situaţii mediocre nu le-ar fi făcut, omul cu 494 de gânduri se va afla pe o plajă pustie. Marea calma, aproape inexistenta: nici val, nici pescăruş, nici corabie cu piraţi, nici geamandura, niciun albatros. Doar el, ca o

borna între imensitatea de nisip şi imensitatea de apă.

După ce va încerca marea cu degetul se va retrage definitiv pe uscat, pe nisipul fierbinte, care va face cele 494 de gânduri să clocotească, în mintea nefericitului, asemenea ceaunelor folosite altă dată în poveştile cu canibali. Peste nici două zile, acest om va deveni fără să înţeleagă ce i se întâmplă, prizonierul unui trib pătimaş şi lacom, tribul propriei minţi.

Cu toţii ştim ca în astfel de cazuri ai nevoie de cineva, ai nevoie de cel puţin un prieten, dar el nu va avea pe nimeni şi nimic, în afara celor două imensităţi, apa şi nisipul. Şi când va crede ca nimic nu poate fi mai rău, iată va mai descoperi încă o imensitate (de asta data în interiorul lui), un dor nedesluşit de o anumită voce, ce n-a mai auzit-o niciodată, dar fără să caute explicaţii la ceea ce simte, el ştie că şi Vocea se afla, prin simpatie, în căutarea lui.

Se înţelege că nu va fi deloc surprins când i se va adresa întrebarea: Vrei să-ţi desenez o barcă?

Sigur că vreau, dar nu azi, mâine! va răspunde temător, fără să se întoarcă. Va aştepta încordat răspunsul, pana ce vocea piţigăiată va ciripi alte sunete-cuvinte.

Cum crezi, dar azi am creioanele ascuţite, aşa ca barca va ieşi mai eleganta, cu linii drepte, sigure, care o vor face mult mai rapidă. Şi astfel şi şansele să ajungi mai repede în lumea ta, sunt mult mai mari. Cum ai ajuns aici?

M-am rătăcit.

Atunci, te rog, lasă-mă să-ţi desenez o busola!

Cu sufletul cât un bob de piper, omul se va întoarce către locul de unde îi va fi răsărit minunata voce.

MI de la Mirare sau 495...

Cu un surtuc verde, nici prea înalt, dar nici prea scund (cam cât ar avea un băiat voinic de pe Terra la vârsta de 9 ani), Micul Print nu părea deloc deranjat de privirea năucă a omului cu 494 de gânduri, care, iată, se mai înmulţiseră cu unul (aşa că va avea din acel moment 495 de gânduri): ce caută un print în pustiul lui clocotitor?

În astfel de cazuri rămâi fără cuvinte, chiar şi atunci când eşti rătăcit şi nu ai busola (sau, mai ales atunci). În cele din urmă, ca şi cum ar face cel mai greu gest din lume îl va întreba, nu cum îl cheamă, ori dacă vrea o portocală, ori dacă a văzut filmul cu Spiderman, ci sec:

Ce cauţi?

Am venit din nou! Ai mai fost aici? Da, demult.

Ai venit la mine?

Micul Print nu îi va răspunde. Timpul va fi foarte preţios pentru el, asta datorită misiunii importante ce o va avea de îndeplinit şi care-l va obliga sa părăsească micuţa şi minunata lui planeta.

FA de la Faraonul înţelept sau 496...

Vrei să-ţi desenez o barcă? Spune-mi repede, că trebuie să plec. Am treburi importante de rezolvat, care nu suporta amânare...

De data aceasta, omul nu-i va răspunde! Va rămâne nemişcat în faţa copilului, un pic altfel decât îl descoperise el, demult, într-o poveste cu un aviator.

Micul Print este mult mai frumos decât şi-l imaginase ilustratorii cărţilor. Privindu-l, va avea senzaţia că Micul Print e mai mult mai mult decât atât, evoluase, poate era acum Prinţul, sau, de ce nu, Marele Print! Aceste gânduri, 496 la număr, i se vor năzări la vederea ochilor lui. Este un mare privilegiu să priveşti un personaj de poveste în ochi! Iar ochii Micului Print sunt asemeni cerului. Asemeni cerului într-o noapte de vara, când îngerii, plictisiţi de efortul de a păstra taine celeste, lasa aprinse toate stelele, transformând lumea într-o sala magica de bal. Ce păcat ca tocmai în acele momente oamenii dorm, căutând fără prea mare succes, minuni pe tărâmul înceţoşat al visului.

Se pare că nu-ţi place să călătoreşti cu barca. Nu-i nimic, îţi voi desena un avion, de dragul unui vechi prieten al meu care m-a învăţat multe mistere şi care mi-a dat şi adresa ultimului Faraon înţelept. Acest detaliu nu l-a scris în cartea despre noi, pentru că era un mare secret, la fel de mare ca Tărâmul lacrimilor.

SOL de la Soluţia salvatoare sau 497...

Mai trăieşte cineva în pustiul ăsta?! va întreba omul, contrariat. E vreun palat în apropiere? Despre ce faraon vorbeşti?

Vorbesc despre ultimul Faraon înţelept, dar care nu mai locuieşte demult pe planeta ta. Aici, nu ştiu dacă ai observat, înţelepţii nu mai vor să-şi facă drum. El trăieşte acum, împreună cu mai mulţi faraoni pe o constelaţie la dreapta de planeta mea, căreia îi spunem Orion. Din când în când ne facem cu mana şi ne trimitem prin intermediul meteoriţilor prăjituri şi seminţe de flori rare.

Şi atunci, dacă e atâta înţelepciune în altă parte şi atâta frumuseţe şi mult mai multă strălucire, ce cauţi aici, în faţa mea, pe planeta mea, în pustiul meu?

Începi să te asemeni cu un bancher, considerând ca totul îţi aparţine. Nu este chiar aşa.

Uite, de exemplu nisipul...

Ce este cu nisipul? Este nisipul meu, cel puţin cel care se găseşte în sandalele mele...

Ma arde, îl detest! Ma orbeşte! Nu am unde să-l arunc, că l-aş arunca.

Nu este aşa. Locul tău nu este aici, e clar că te-ai rătăcit. Te rog, lasă-mă să-ţi desenez o busola! Porneşti pe drumul tău, iar eu îmi văd de treaba.

Ce activităţi majore poate desfăşura, în ditamai pustiul, un print mic? Dacă îmi răspunzi, plec de bunăvoie, fără barca şi fără busola.

Într-o seară l-am invitat pe ultimul Faraon înţelept să privim împreună un apus de soare. Totul era ca de obicei, însă de o intensitate mai mică. Unele stele nu mai străluceau ca altă dată şi, din poveste în poveste, am ajuns să găsesc soluţia salvatoare pentru stelele care se coc şi cad, asemeni merelor, perelor şi castanelor.

Fără îndoială aceste explicaţii erau cele mai stranii lucruri pe care omul le auzise în viaţa lui. Privindu-l pe Micul Print, va desluşi ca vorbele lui sunt adevărate, şi chiar el va începe să se gândească la strălucirea tot mai

estompata a stelelor (ca şi cum gândurile care le purta până atunci nu ar fi fost de ajuns) Surprinzător de repede, va anula celelalte gânduri din mintea lui şi va deveni partizanul stelelor-mere, stelelor-pere şi stelelor-castane…

Ce trebuie să facem?

LA de la Lacrimi de fericire

Trebuie să plângem, doar ca motivul trebuie să fie fericirea, nu furia, nici durerea şi nici spaima. Trebuie să plângi de fericire! Eu mă voi gândi la floarea mea iubita, tu te vei gândi la ceea ce-ţi aduce fericire, dar o fericire atât de mare, încât la un moment dat, să nu mai încapă în suflet, şi să erupă afară din el, într-un fluviu fierbinte din nestemate strălucitoare. Aceste nestemate se vor rostogoli din suflet pe obraji, iar de pe obraji, pe nisipul fierbinte.

Explicaţia Micului Print nu-l va surprinde pe omul rătăcit în pustiul clocotitor, ci pur şi simplu, îl va bloca. La cât de dispus şi dedicat era ideii doar cu câteva secunde în urmă, pe atât era de contrariat şi neîncrezător, acum, de acesta proba „vitejeasca". Prinţii nu plâng, nici măcar de fericire, deoarece se gândesc, asemeni povestitorilor-fauritorilor lor, ca nimeni nu are nevoie de prinţi plângăcioşi. Dar, se pare, ca vremurile se schimba, iar plânsul va deveni ocupaţia lor principala!…

ŞI de la Singurătate

Şi va privi cum din ochii Micului Print, asemeni cerului într-o noapte de vara, când îngeri plictisiţi de efortul de a păstra taine celeste, lasa aprinse toate stelele, transformând lumea într-o sala magica de bal, izvorăşte un rău strălucitor, care se rostogoleşte de pe obrajii trandafirii în picuri de aur pe nisipul clocotitor. Apoi, cum acesta va culege cu o spatula de argint mărgeluţele din praful prins de lăcrimele fermecate şi cum le va aşeza, preţios, într-un sipet de cristal.

Acum este rândul tău!

Dar ochii omului vor rămâne seci. Pentru a doua oară în viaţă se va simţi singur, părăsit de el însuşi. Niciun gând bun, nicio floare prea iubita nu-i va lumina sufletul.

Ce faci cu micul tău tezaur?

Do de la Dovada că exista minuni

Mai stau un pic cu tine, aici, pe planeta ta, apoi pornesc spre Faraonul înţelept, care ma aşteaptă în strălucitoarele grădini de pe Orion. Vom presăra cu grija puii de stele, apoi le vom canta şi rosti poezii de dragoste, iar ei vor transforma iubirea noastră pentru ei, în lumina. E un procedeu ce pare complicat, dar nu este! Şi, uite, aşa, stelele-mere, stelele-pere şi stelele-castane se vor putea desprinde liniştite din coroana celesta, pornind în alte minunate călătorii, fără ca sala de bal să-şi piardă din strălucire.

Când omul rătăcit în pustiul clocotitor va auzi toate acestea, fără să ştie cum, ca-ntr-o minune, din ochii lui vor începe a se prăvăli nestemate. Sufletul îi va fi viu, iar el se va simţi asemeni un print, chiar dacă obrajii îi va avea acoperiţi de lacrimi.

Fiecare va porni, mai departe, pe calea lui, călcând cu grija nisipul fermecat din hambarul cerului.

Cheia Sol

Cum această poveste încă nu s-a întâmplat, ai grija, cititorule, ca dacă, din întâmplare, tu vei fi cel rătăcit în pustiul clocotitor, nu te speria şi aşteaptă, alături de un înger, minunea! Iar, mai apoi, când din nou vei transforma pustiul în grădina strălucitoare, fă-ţi timp şi recunoaşte pe cer, măcar una din lacrimile tale!

* * *

Povesti din Arcana Major: Uriaşul care nu ştia cât de uriaş este

Florinela Anca Vasilescu

Şi a fost Luni, apoi Marţi, apoi toată ziua lui Mercur, apoi cea a lui Jupiter, binefăcătorul, şi drumul Uriaşului nu-şi găsea sfârşit. Şi noaptea luminata de Luceafăr îl găsi din nou la poalele muntelui ce purta pe tâmpla lui Castelul. Şi era trist Uriaşul nostru, şi nimeni din lume nu ştia pricina acestei înnegurări. „Iar are toane!” vociferau babele în înţelepciunea lor...

Şi satul din apropierea casei lui se schimbase, odată cu schimbarea culorii sufletului său. Şi fără să spun nimic din ce nu ar fi adevărat, am văzut cu ochii mei cum oamenii, de la o vreme, începură a se închina când paşii Uriaşului zguduiau fata porţii lor, popa cădelniţa intrarea în biserică, iar copiii se ascundeau, care încotro, într-un „de chiar" de-a v-aţi ascunselea.

Şi chiar dacă nimeni nu mai vorbea cu el, iar el nu cauta vorba cu nimeni, muntenilor le era dor de Uriaşul lor, aşa cum îi obişnuise, vesel, bun, îndemânatic, gata oricând să meşterească o jucărie pentru un picione de om, ori se repare vreun plug greu. Însă, pare-se, acele vremuri nu aveau să se întoarcă prea curând...

Şi îl lăsau oamenii într-ale lui şi se rugau pentru el, fiecare cum ştia şi la cine ştia mai puternic, să vină din nou primăvara în ţinului lor. Nu v-am spus, dar de cântecul ce-l canta într-una Uriaşul depindea venirea peste acest ţinut, pierdut de timp şi cronicari, a norilor cu ploi sau cu vânt, cu vifore sau trăsnete, sau a soarelui, cu căldură şi rod.

Aşa că, de mult nu mai luminase Astrul cel Mare ferestrele sărmanilor şi mărunţeilor oameni.

Şi să nu mai lungim vorba, ca astăzi timpul are pasul mai mare decât altă dată, va spuneam ca noaptea de Vineri îl găsi pe Uriaşul cu ochi albaştri la poalele muntelui, pe care nu avea voie să urce. Uitase cine i-a spus, dar el ştia, una şi buna, că nu avea voie, dreptul şi căderea sa urce şi să colinde turnurile Cetăţii de pe culme. Dar visa într-una Cetatea. Doamne, dar ce vise mai visa, de cu gândul nu gândeşti şi nicio carte de povesti nu descrie visele prietenului nostru uriaş cu ochi albaştri!

Şi nu mai avea linişte, şi mai ştia că dacă nu porneşte să cucerească Cetatea el nu va mai fi nici uriaş, nici om, nu va mai fi nimic, şi cu siguranţă va rămâne singur, fiindcă oamenii îl vor un şi alunga, dar cel mai mult s-ar un el însuşi.

Şi astfel, şi-a luat inima în dinţi şi s-a pornit a urca. Şi a ajuns la poarta Castelului. Şi poarta, ca orice poarta de

cetate era plină de lanţuri şi lacăte. Şi îşi dădu seama, şi crezu ca totul e pierdut. Şi dacă tot era acolo, începu a cerceta ce e dincolo de poarta, şi văzu toate minunăţiile ce le visase el, şi cu ochii închişi, şi cu ei deschişi. Da, totul era acolo, ca în visul lui! mai puţin el, care stătea neputincios în faţa porţii castelului. Şi atunci, dintr-odată, o furtună nebuna se dezlănţui, de-i purta pe oameni pe sus, ca pe puful de păpădie.

Uriaşuleee, opreşte-te, nu mai gândi rău şi salvează ţinutul nostru! strigau, într-un cor tragic şi aerian, mărunţeii. Însă uriaşul nu-i auzea, nu mai auzea nimic.

Dar, dintr-odată, lângă el apăru un pici, cu parul multicolor, de ziceai ca un curcubeu zanatic şi-a făcut cuib pe capul lui.

Şi-l trase de cămaşa:

Hei, uriaşule, uită-te la mine! Cine eşti?

Cum, cine sunt, nu mă recunoşti? Nu, pleacă!

Nici n-ai cum, eu sunt din alta poveste ce încă nu a fost scrisa, dar din lipsa de inspiraţie şi ai cu seamă că situaţia se complica, Anca m-a trimis pe mine la înaintare, să-ţi vorbesc. Ştii, sunt un fel de purtător de cuvânt, pentru ca oamenii obişnuiţi, şi mai cu seamă care trăiesc acum pe Pământ nu pot vorbi aşa uşor şi când vor ei, cu uriaşii…

Uriaşului, chiar dacă nu îi era pe plac intervenţia atemporala, îl privea pe pici cu coada ochiului, mustăcind:

Aşa, continua!…

Devine interesant?

Devine, însă nu-ţi face speranţe prea mari, că nu-mi prind eu mintea cu tine! Piei din fata mea, pana nu-ţi lungesc urechile!

Fără a juca intimidarea, copilul îşi continua prelegerea, ca de pe un soclul infailibil:

Eu mi-am învăţat replicile şi le spun. Treaba ta ce vei face în continuare, dar uită-te, şi tu, în jurul tău, cum zboară oamenii şi casele în toate direcţiile. Nu ţi se pare ca exagerezi cu supărarea?

Cum ziceai că te cheamă? Tuna vocea uriaşului, care începu a-şi freca palmele, antrenându-le pentru o bătălie cu turul pantalonilor vărgaţi ce atârnau pe micuţ.

Nu ţi-am spus cum mă cheamă, pentru ca nu m-ai întrebat până acum. Numele meu este Ayan, dar mai am şi alte variante de nume. Încă nu e nimic sigur. Sunt o schiţă.

Bun! Şi, de ce mă deranjezi din disperare?

Aşa trebuie, rosti calm, angelic, purtătorul de curcubeu. Exista un scenariu uriaş, mult mai uriaş ca tine, în care scrie ca noi doi trebuie să vorbim…

I-auzi!

Eu, personal, cred că tu te simţi un outsider (vă imaginaţi fata uriaşului când aude acest cuvânt şi râdeţi!), dar aceasta stare nu reprezintă neapărat ceva rău… înţelegi?

Nu prea! Răspunde uluit uriaşul, care se cobori din înalt pana la înălţimea nasului micului înţelept, cu vocaţie de psihoterapeut.

Te găseşti pur şi simplu într-o stare de tranziţie, care îi înnebuneşte pe toţi cei din jurul tău…

Aşa…

Tot ce trebuie să faci este să nu te deschizi în faţa suferinţei şi a durerii. Priveşte, cate ravagii sunt în jurul tău… Fii uriaş şi descurcă-te singur, ca în problema care o ai un te poţi baza pe nimeni.

Mai, mucea, parca Ayan îţi spune…

Ţi-am zis, e o variantă, sunt în provizorat!

Ia du-te tu în… povestea ta şi lasă-mă pe mine cu… castelul meu!

O.K., no problem, moshu! Ma retrag, oricum nu eşti comunicativ. Faci oglinda!

Şi piciul pleca, cu cuibul de curcubeu pe cap, cu tot. Dispăru la fel de misterios, după cum apăru.

Şi ofta uriaşul, privind la poarta cetăţii. Era ferm convins că nu va trece niciodată de ea. Ce era mai grav, ca iată, are şi vedenii multicolore, puşti infatuaţi care îi dau

sfaturi. Sfârşitul lumii, nu alta, sau poate doar sfartitul povestit...

Şi era atât de convins ca nu trece de poarta încât nu observa ca lanţurile şi lacătele de pe ea nu erau nici prinse, nici încuiate. De fapt, poarta era deschisa, iar Castelul îl aştepta, plin de visele lui... Tot ce trebuia să facă era sa întindă mana, să împingă poarta încetişor, fără uz de efort uriaş... Şi aşa a şi făcut, mai târziu, dar în cele din urmă...

Şi acum, de câte ori îi întâlneşte pe oameni, care sunt toţi brozati uniform (la ce Soare bun şi blând acoperă ţinutul lor!), Uriaşul cu ochi albaştri le spune, abordând o atitudine înţeleaptă: „Ori de câte ori ne simţim „pe dinafara”, în noi se trezeşte acel sentiment de copil neajutorat, sentiment adânc înrădăcinat în experienţele copilăriei. Drama este ca fiind atât de profund, suntem tentaţi să-l reactulizam mereu şi mereu, la fel ca o placa veche pe un gramofon hârâit. Vine un moment când ai privilegiul să opreşti gramofonul. Dărâmă-l cu piciorul, striveşte-l cu ciocanul, şi nu te mai lasă chinuit de acele idei că nu eşti „suficient de „pentru a fi acceptat sau inclus. Poţi deschide orice poarta, ajungând acolo unde visele construiesc realitatea, înaintea ta”...

Moshule, da de unde cunoşti mata atâtea cuvinte şmechere? Eu, unul, nu le-am mai auzit prin părţile locului. Înţeleg ăştia ce le spui, sau te asculta aşa, doar să nu le strici vremea? Uită-te la ochii lor, se uita un puncte fixe, ca să nu zic „în gol”!

Uriaşul se întoarce contrariat. Cine îndrăzneşte să-i întrerupă discursul ce l-a făcut celebru peste noua tari şi tot atâtea mari? îl recunoscu pe pici.

Ayane, încă nu te-ai „întrupat” în povestea ta? încă nu, sunt în stand-by.

Aşa...

M-am gândit să dau o tura, să te salut, poate vrei să mă mai întrebi câte ceva... Ştii, am coeficientul de inteligenta peste medie, poate te ajuta...

Înfuriat, uriaşul se ridica cu gândul să-l prindă de ciuful multicolor pe Ayan, dar… STOP!!!

Ayan se întoarce acasă, la mine şi se aşază cuminte şi răbdător într-unul din buzunarele de la jacheta. Este seara, poate, sau… chiar nu contează ce moment al zilei. Indiferent când, povestitorul, dacă vrea, pune punct povestit şi trage un pui de somn, adormit şi descântat de propriile-i cuvinte.

Uriaşii poate s-au retras în castelele lor uriaşe, pline de vise uriaşe, care atunci când nu mai au loc în camarile de acolo, mai sare, cate unul, şi se pierde în lumea noastră.

* * *

Povesti din Arcana Major: Escape

Florinela Anca Vasilescu

Va fi odată, ca niciodată, o femeie tânără şi frumoasă, şi pe cât de frumoasă, pe atât de deşteaptă, care într-o seară de primăvară va descoperi cu stupoare ca biroul elegant şi confortabil în care se afla poarta în el atmosfera unei redute. Va distinge, cu uimire, cum nori de praf şi fum o ascund de restul lumii, care nu dispare, ci se preface într-un nesfârşit pluton de execuţie. Aude, clar, zăngănitul armelor de foc şi şuieratul prăştiilor tâmpe. Nu ştie dacă a mai trăit secventa asta, sau a visat-o, nu ştie nici dacă ceea ce distinge este real sau închipuire. Singura certitudine este faptul ca spaima şi singurătatea nu i-au fost niciodată străine. Inima îi va bate mai repede, va închide ochii, încercând să scape de nălucire, dar se ascunde unde nu trebuie, închizându-se inconştient chiar în cutia Pandorei, în propria minte. Va uita, încă odată, ca aceasta slujitoare, simpla şi impertinenta, atât aşteaptă, un infim semnal, pentru a prelua comanda: „Gândeşte, gândeşte şi iar gândeşte, şi vei găsi soluţii! Oare?

Femeia frumoasă, şi pe cât de frumoasă, pe atât de deşteaptă, va fi din nou ispitita de minte, care îi va umple fruntea de mecanisme, gura de vorbe goale şi laude deşarte, care îi va polua liniştea, asemeni unei veritabile uzine de adus argumente şi opinii.

Când se vor întâmpla toate acestea, nimeni nu-i va fi în preajma. Institutul va fi gol. Un portar plictisit, va face singura animaţie. Pe el nu îl poate chema. Nici măcar nu-i cunoaşte numele. În încercarea de a împinge imaginea dezolanta şi ameninţătoare a frontului invizibil, mâinile se lovesc de tastura computerului, „singurul coleg inteligent", cum îl alinta. Cu el dezertează. „Escape" şi are control asupra norilor şi timpului. Scrie automat. Degetele dansează un step nebun, iar din coregrafia lor furibunda ţâşnesc cuvintele ce compun demisia din prezent. O femeie frumoasă, şi pe cât de frumoasă, pe atât de deşteaptă, va scrie:

„O prăjitură cu cacao şi o bezea. Ce alegi? Dar dintre trecut şi viitor? Pentru mine este o singură alegere, întotdeauna pariez pe viitor, pe roz şi dulce. Dacă nu aş fi atât de condiţionată de legile acestui univers, în acest moment aş fi o femeie de 85 de ani. Asta mi-aş dori astăzi, da, să mă trezesc fără zor dimineaţa şi fără desfăşurătorul obligatoriu al următoarelor ore! Mi-aş dezmorţi sufletul, încet, apoi casă, tiptil, cu arome puternice de cafea, vanilie şi pâine proaspătă. Mi-aş saluta telepatic nepoţii şi strănepoţii, apoi copii, care sunt departe, în trecutul meu. Ar fi încă tineri, de fapt copii, dacă stau bine să mă gândesc...

De ce atât de departe de „acum"? Simplu, pentru ca atunci când vrei să pleci cu adevărat, îţi alegi o destinaţie îndepărtată, din care să-ţi fie imposibila întoarcerea în rutina locativa, pentru te şi miri ce motive, care de obicei nu sunt reale şi nici ale tale. Când eşti foarte departe, nimeni nu te cheamă, iar dacă o face, nu te va acuza pentru întârziere. Aşa şi cu timpul, este bine să te alungi, strategic, cât mai departe de „azi", astfel încât orice impuls al prezentului către tine să-şi piardă din intensitate şi importanta.

Cum poţi pleca în viitor?! Simplu, îţi doreşti! Tu vrei să pleci? Este destul de greu la început, dar apoi, aceste escapade te acaparează mult mai puternic decât posesivul domn Trecut, din simplul motiv ca variantele viitorului

sunt infinite. Personal, atunci când mă întorc în „filmul ce a fost”, ma plictisesc îngrozitor. Oricât de interesanta ar fi o pelicula, după 10 vizionari, gata, e consumata! Pot interveni cu alta gama de sentimente, interpretări şi, mai ales, justificări, dar invariabil pentru mereu aceeaşi faza, pentru mereu acelaşi gest, pentru mereu aceleaşi cuvinte, pentru mereu acelaşi nod relaţional, pentru mereu acelaşi rahat, în care nu mai pot schimba nimic! Şi, vreau, nu vreau, ma încarc cu frustrări sau odioase complexe de vinovăţie, ori ma fixez perplex în faţa unui tablou care ma hipnotizează şi mă scoate definitiv din mine, trăind repetent în „transa” şi neşansa trecutului. În viitor, lucrurile stau altfel, poţi întinde coarda, te poţi juca, iar consecinţele nu sunt grave, ca acum, în prezent, când mizând greşit vrei imediat altceva, dar nu se mai poate. Aceasta graţiere din cuşca opţiunilor potrivite este accesata cu parola „nu exista-tarziu”, pentru ca în viitor nu exista „prea târziu”, aşa cum nu exista ceasuri în mişcare, din straniu – la început – motiv, ca nu exista timp.

Timpul nu m-a ajuns, încă, să facă ravagii, să-mi întindă corpul fizic în limitele formale care-mi sunt alocate ca muritoare. Cum spuneam, dacă nu aş fi atât de condiţionată de legile acestui univers, în acest moment as alege să fiu o femeie de 85 de ani, care numai dacă vrea ea trăieşte un an într-un an, care numai dacă vrea s-ar trezi, s-ar ridica din pat, şi-ar dezmorţi sufletul, încet, apoi casă, tiptil, cu arome puternice de cafea, vanilie şi pâine prospăta”.

Dansul va încremeni. Mintea se va aşază cu-minte la locul ei. Afară, seara de primăvară va desena pe cer cu culori apriliee. E pace?

* * *

Transformarea

Ion Dafinoiu, *Elemente de psihoterapie integrativa*, Editura Polirom, 2000

Trăiau odată, pe fundul unei mlaştini, câteva larve care erau foarte nedumerite în legătură cu ceea ce se

întâmplă cu suratele lor după ce acestea se urcau la suprafaţă, deoarece niciuna dintre ele nu mai revenea în locul de unde plecase. Curioase şi chiar uşor speriate, ele s-au sfătuit şi s-au hotărât ca prima dintre ele, care va pleca, să se întoarcă şi să le povestească cum este acolo sus.

Foarte curând una dintre ele a simţit un imbold irezistibil de a pleca şi a început să urce uşor pe tulpina unei flori. Ajungând pe petalele florii, ea s-a odihnit puţin, şi, încet, încet, a început a se schimba, pana s-a transformat într-o superba libelula. Şi-a luat zborul, dar n-a uitat de promisiune şi a încercat fără succes să atragă atenţia larvelor rămase în mlaştina. Şi-a dat seama într-un târziu ca, deşi surorile ei, pe care le vedea acolo jos, ar fi putut s-o vadă, niciuna n-ar fi reuşit să recunoască în frumoasa libelula larva care fusese odată.

* * *

Trandafirul cu spini

Ion Dafinoiu, *Elemente de psihoterapie integrativa*, Editura Polirom, 2000

Într-o primăvară, grădinarul unui împărat i-a adus acestuia un trandafir minunat, pe care îl cultivase cu multă grija. Împăratul l-a luat în mână, incantat de frumuseţea lui, dar, înţepându-se în spinii lui, l-a scăpat din mână. Furios, l-a certat pe grădinar: „Degeaba ai lucrat cu atâta sârguinţă, floarea ta nu este perfecta. Vezi de lucrează mai bine, altoieşte-l, încearcă să obţii un trandafir fără spini, şi vei fi bine răsplătit”.

Grădinarul s-a întors în grădina lui, şi după mai multe încercări, a reuşit să obţină ceea ce i se ceruse Repede a dus trandafirul împăratului. Acesta l-a luat în mâna şi s-a bucurat când a văzut cât de neteda îi era tulpina, dar, când l-a dus la nas pentru a se bucura de parfumul lui, a constatat cu surprindere că nu avea niciun miros. „Ce ai făcut cu trandafirul?”, l-a întrebat împăratul, din nou furios, pe grădinar. „Nu mai are parfumul minunat pe care i-l ştiam”.

„Împărate”, a spus grădinarul, „orice lucru se schimba dacă vrei să-l altoieşti. Şi nimic pe lumea asta nu este fără cusur, arbori, flori, oameni. Astfel şi acest trandafir, ori înţeapă şi are miros, ori nu-nteapa, dar rămâne fără niciun parfum”.

* * *

Rugăciunea potrivită

Ion Dafinoiu, *Elemente de psihoterapie integrativa*, Editura Polirom, 2000

Doi tineri căsătoriţi şi-au cumpărat o casă şi s-au gândit s-o sfinţească pentru a avea noroc cât timp vor locui acolo. L-au chemat pe preotul satului şi au pregătit o masa îmbelşugata cu care să încheie ceremonia. Gazda avea cele mai bune intenţii şi dorea să-şi dovedească măiestria culinara. Când a adus însă mâncarea, femeia şi-a cerut scuze pentru ca bucatele pregătite de ea erau cam arse. În timp ce gătise, ea citise diferite rugăciuni, în speranţa ca masa va avea succes. Preotul i-a zâmbit prietenos şi i-a spus: „Este bine să te rogi, dar data viitoare când intri în bucătărie, roagă-te dintr-o carte de bucate”.

* * *

Povestea celor trei bătrâni

Szerena Nagy

A fost odată ca niciodată…

Într-o dimineaţă însorită, o femeie a observat trei bătrâni care stăteau în faţa casei sale. Nu-l cunoştea pe niciunul dintre ei, dar şi-a dat seama că sunt obosiţi şi flamanzi şi i-a invitat înăuntru.

Bătrânii au întrebat:

— Dar soţul tău e acasă?

— Nu, a plecat de dimineaţă la munca – a răspuns femeia.

— Atunci nu putem intra – spuseseră bătrânii.

Seara, când soţul ei s-a întors, femeia i-a povestit cele întâmplate. Soţul i-a spus:

— Acum că sunt şi eu acasă, îi putem invita înăuntru.

Femeia a ieşit să invite bătrânii. Unul dintre ei i-a răspuns:

— Noi nu putem intra împreună în casă.

— De ce? – întrebă femeia.

— El este Bunăstarea – spuse bătrânul, arătând spre unul dintre ei – el este Succesul – şi a arătat spre celălalt – iar eu sunt Iubirea. Va trebui să decideţi, pe care dintre noi îl vreţi în casă.

Femeia s-a întors în casă, şi a povestit soţului cele întâmplate. Au început să se gândească oare pe care să-l invite. Soţul a spus:

— De mult îmi doresc să am succes în viaţă. Să invitam Succesul! Sotia i-a răspuns:

— Eu zic să invitam Bunăstarea, pentru ca atunci vom fi cu adevărat fericiţi. În acel moment a intrat băieţelul în casa şi şi-a auzit părinţii vorbind între ei.

— Eu tare mi-aş dori să invitam Iubirea la noi – spuse băieţelul.

În sfârşit, după multe discuţii s-au decis să invite Iubirea. Femeia a ieşit din casă, şi a spus bătrânilor decizia lor. Astfel, Iubirea s-a ridicat şi s-a îndreptat spre casă. Iar după ea au pornit şi ceilalţi doi: Bunăstarea şi Succesul.

Femeia a fost foarte curioasa şi i-a întrebat:

— Cum de veniţi toţi în casa? Nu voi mi-aţi spus ca numai unul dintre voi poate să intre?

— Ba da – răspunse Iubirea. Dacă aţi fi ales Bunăstarea sau Succesul, numai ei singuri ar fi putut intra în casă. Dar fiindcă m-aţi ales pe mine, ei mă urmăresc peste tot unde ma duc…

Şi-am încălecat pe o să şi v-am spus povestea aşa.

* * *

Poveste pozitiva despre psihoterapia pozitiva

Adonis Bunghis

A fost odată ca niciodată… Într-o zi senina, cam prin anul 1968, când soarele zâmbea cu toată gura, Psihoterapia a dat naştere unui nou copil, o fetiţă care s-a dovedit a fi mai târziu una tare înţeleaptă.

Se tot gândea mama ce nume să-i pună încă de când era însărcinată, când avusese un vis ca fiica ei va reuşi să aducă bucurie şi pace unei lumi întregi şi să aducă un zâmbet prin vorbele şi atitudinea ei acolo unde oamenii nu vedeau decât tristeţe, durere şi sărăcie.

Avusese discuţii serioase cu celelalte fiice ale ei care fiecare susţineau că nu era cazul ca mama sa mai aducă o fiică pe lume, că erau destule şi numai cearta se isca de fiecare dată, deoarece concurau care să fie cea mai bună şi mai apreciata de cei din jur, cu un statut preferenţial şi privilegiata printre băieţii Ştiinţei.

Toate celelalte fete aveau nume ciudate, unele greu de pronunţat sau cu semnificaţii adânci, cum era fiica cea mare numita Psihanaliza, care dorea să fie respectata şi apreciata de toţi ca fiind o a doua mama pentru surorile ei terapeutice, şi care nici nu accepta să fie comparată cu celelalte fiice deoarece, considera ea, având experienţa necesara şi fiind născută în timpuri şi condiţii grele, fiind când ovaţionată, când huiduita, amintea mereu ca tot ce au învăţat surorile ei i se datorează doar ei. E drept ca le crescuse şi educase pe surorile ei mai mici deoarece mama lor, Psihoterapia era foarte ocupata să-şi câştige un loc printre băieţii Ştiinţei care nu voiau s-o recunoască nicicum şi o tot confundau cu sora ei Psihologia, cu care semăna foarte bine şi care, pe drept cuvânt, la vremea aceea era mult mai cunoscuta şi apreciata decât ea. Sau, şi mai rău, o confundau chiar cu sora ei vitrega, Psihiatria, cu care deşi avea în comun faptul că erau din acelaşi tata şi ca ea era mai în vârstă, totuşi mama, Medicina, o avusese din prima căsătorie a tatălui Filosoful

Totuşi Psihanaliza era destul de greu de mulţumit, mereu aroganta cu celelalte surori, deoarece se considera elitista, umbla printre oameni mari şi societăţi distinse, şi uneori nici nu voia să-şi recunoască familia de origine. Era destul de rece şi distanta, locul ei preferat în camera mare de oaspeţi era întotdeauna întinsă pe canapea asociind liber pe temele în discuţie şi antizându-le invitaţilor visele.

Casa Psihoterapiei era veşnic plină de vizitatori, de

curioşi, de de băieţii Ştiinţei care veneau să-i curteze fetele şi să vadă dacă merita să-şi mute zestrea în casele lor.

Mama Ştiinţa era o mamă severa, foarte pretenţioasă şi îndemna băieţii să supună fetele la diferite teste care de care mai interesante ca să vadă dacă erau capabile să primească votul ei de a-i intra sub acoperiş. Băieţii Ştiinţei aveau întâlniri periodice în care dezbăteau şi argumentau cu mare verva care dintre fete merită să fie validate şi acceptate în casa lor deoarece pretutindeni era recunoscut ca fiind o mare onoare să faci parte din casa Ştiinţei.

Psihanaliza avea multe surori, care mai de care mai talentate şi mai bine pregătite în domeniul ei, dar care, din păcate, se ciorovăiau din pricina orgoliului ca una sau alta ar avea o slujbă mai buna sau că ar fi mai apreciata şi mai bine văzută decât alta.

Una dintre ele era Psihodrama, foarte talentata în domeniul artistic. Ştia să pună în scena aproape orice şi îi ajuta pe oameni să se descopere pe ei înşişi prin prisma temelor vieţii lor care se repetau pe scena inconştient. Frumoasa foc, şi cu o foarte buna intuiţie, te citea de când intrai pe uşa. Avea cele mai trăsnite idei, fiind cea mai creativa dintre surorile ei, reuşind să-l fascineze pe toţi prin ceea ce le descoperea. Te îndrăgosteai repede de ea deoarece ştia să te cucerească nu prin vorbe, ci prin acţiune, prin joc, reuşea să mobilizeze pe toată lumea pe scena vieţii. Când te prindea în mrejele dragostei nu te mai lasă. I se solicita serviciile în toată lumea şi aproape în orice domeniu.

Erau două surori gemene, una numita Logoterapia şi cealaltă Analiza Existenţială care se preocupau mereu de sensul vieţii pe pământ, găseau sensuri suferinţei, morţii, trăiau liber, autentic şi îşi asumau responsabilitatea pentru acţiunile lor. Erau apreciate în ascuns de surorile lor pentru că aveau valori morale trainice şi încercau să-l ajute pe ceilalţi să-şi descopere propria voinţă, sensul în viaţă şi libertatea.

Fiecare fiica avea o anumită particularitate şi se remarca printr-un anume lucru. Gestalt Terapia era foarte mult preocupata de prezent, şi veşnic întrebă pe toată lumea cum se simte aici şi acum. Era foarte pasionata de explorare şi să-l facă pe ceilalţi conştienţi de ceea ce se întâmplă cu ei. Era interesata nu numai de ce anume fac oamenii ci şi cum fac un anumit lucru. Hipnoza era un drac de fata, care avea tot felul de tertipuri prin care ajungea la mintea inconştientă şi reuşea să le descopere celor din jur cele mai adânci intenţii, le aducea în conştient amintiri reprimate care îi ajutau să-şi rezolve dilemele din prezent. Aceştia erau mereu vrăjiţi de puterea şi seducţia acestei domnişoare care le crea stări de trasa şi de reverie, ea îi făcea să se relaxeze profund şi întotdeauna când se trezeau din starea aceea bizara, ca de somn, căscau, se întindeau şi se simţeau mai bine. Fenomenal ce putea face fata asta! îl făcea pe oameni mai sănătoşi şi mai fericiţi.

Cognitiva considera ca cel mai important lucru e cum gândeşti, ca de acolo porneşte totul, îi învaţă pe cei din jur cum să treacă de la gânduri iraţionale la cele raţionale. Era foarte mândra de realizările ei, fiind des curtata de băieţii Ştiinţei, deoarece demonstra în multe locuri ca de la „cap se-mpute pestele”. Sora ei preferata, puţin mai mare decât ea, Comportamentala spunea ca cel mai important e comportamentul, şi ca noi putem învăţa cum să ne comportam dacă suntem condiţionaţi de anumite lucruri.

După cum spuneam, veni ziua când Psihoterapia dădu naştere unui nou copil. Aceasta se născuse în mijlocul conflictelor surorilor ei iar mai târziu avea să-şi facă o slujbă din a vindeca conflictul. Se tot gândi cum să-l pună numele, şi deoarece zâmbea tot timpul şi era fericita chiar dacă cineva se uita încruntat la ea, chiorâş sau o vorbea de rău fu numita Pozitiva. Era inteligenta fetiţa, în scurt timp învăţase ce e bun de la fiecare surioara a ei, meşteşuguri care s-o ajute să-şi facă mai bine meseria pe mai târziu. Cu răbdare îşi configura propriul ei sistem de terapie, însă ţinu seama şi ce ce învăţase în copilărie de la surorile ei terapeutice şi integra lucrurile bune în propriul ei stil.

Se gândi într-o bună zi să viziteze fiecare surioara a ei care stătea care pe unde, răsfirate prin toată lumea. Unele erau măritate cu băieţii Ştiinţei, altele erau necăsătorite iar altele rămaseră văduve. Era curioasă să vadă cum se trăieşte în cultura fiecăreia. Înţelese ca fiecare surioara o judeca pe cealaltă ca trăieşte corect sau incorect după standardele societăţii şi culturii lor, iar ea decise că va învinge aceste prejudecăţi şi va încerca să înţeleagă comportamentul fiecăreia în mediul ei natural. Avusese multe discuţii cu fiecare şi observa ca una o învinuia pe cealaltă, se înţepau cu cuvintele, deoarece fiecare din ele avuseseră multe greutăţi, unele chiar traume până ajunseră să li se recunoască autoritatea şi statutul profesional. Unele aveau necazuri de familie, se certau care e preferata mamei şi care seamănă cel mai bine cu ea, care e originala în idei şi care nu. Pozitiva înţelese ca fiecare era unica, diferita şi irepetabila, cu nevoi particulare dar şi universale, cu propriile convingeri şi valori care se doreau a fi respectate. Tocmai de aceea, ea încerca să fie cât mai pasnica şi împăciuitoare şi să le înţeleagă diferenţele. Numai ca unele se îmbolnăviseră de atâtea discordii, de unde trase ea concluzia ca drumul spre boala e semănat cu multe mici necazuri de care trebuia să ţină seama că să nu le repete povestea. La orice drama asista, orice necaz avea ea încerca să-i găsească o latura pozitivă şi să nu se mai necăjească atât. Pe oriunde mergea răspândea mireasma păcii şi a voii bune. Ca să nu le jignească pe surorile ei când greşeau sau ca să nu le zică direct, pe faţa ceea ce avea de spus ca s-ar fi supărat foc, sau poate n-ar fi înţeles mesajul ei şi nu le-ar fi picat fisa, le spunea câte o poveste orientala, un basm, un proverb, o zicala, doară doară se prinde. Vorbirea asta în parabole nu-i era străină deoarece Psihoterapia, mama ei, o obişnuise de mica cu povesti, metafore şi multe altele ca să-şi dezvolte universul imaginativ şi să intuiască mai bine ce are de făcut în viaţă.

Mama ei Psihoterapia îi dăduse de mica preţiosul sfat:

— Nu uita, draga mea, ca în viaţa sa ai un echilibru cât mai bun între realizările tale, adică nut e suprasolicita cu munca, timp pentru pentru trupul tău, nu uita de contactul cu oamenii şi fă-ţi planuri de viitor, încrede-te în visele tale. Dacă abuzezi într-o direcţie sau alta vei pierde echilibrul. Astfel ea şi-a format un Model al Balanţei, al echilibrului după care să se orienteze în viaţă. A învăţat ca puterea sta în ea şi ca pe baza celor 2 căpăciţi de baza pe care le deţine native, cea de a iubi şi cea de a cunoaşte poate să-şi construiască un destin magnific.

Astfel învăţată lecţia, Pozitiva paşi în viaţă cu multă forţă şi dragoste, dăruind celor din jur pacea, înţelepciunea şi echilibrul ei. Când am întâlnit-o acum doi ani şi m-am plâns de problemele mele mi-a spus zâmbitoare: *Ai supravieţuit*. *Eşti puternic*. *Deci poţi*! *Ai învăţat din trecutul tău ca să poţi trai mai bine în viitor*. *Şi mi-a dat un sărut dulce, matern, pe frunte ca o binecuvântare, întărindu-mi ca* şi *cu o pecete convingerea ca totul va fi bine*! *Şi aşa a fost*. *Azi sunt bine*!

* * *

Poveste despre vacante

Dorin Victor Vasile

Se spune că a fost odată ca niciodată un turist foarte mulţumit de sine însuşi şi de vacanta pe care şi-o putea permite într-o insula îndepărtată.

Şi într-o bună dimineaţa din acea vacanta pe care şi-o putea permite, pentru care muncise foarte mult, plimbându-se agale pe plaja a văzut într-un hamac zdrenţăros undeva la umbra un tânăr pescar.

Barca sa umila era plină de peste. Probabil se trezise noaptea, ca toţi pescarii, ieşise în larg, avusese noroc şi prinsese în plasa lui mult mai mult peste decât de obicei. Iar acum se gândea cum să îşi petreacă cât mai plăcut ziua pe care o avea înainte.

Turistul revoltat de indolenta pescarului îl admonesta:

„De ce nu mergi să pescuieşti în loc să leneveşti aici

în hamac?”

„Păi tocmai m-am întors de la pescuit. Nu vezi barca plina? Am avut o zi bună şi am prins mai mult peste decât aveam nevoie”. răspunse leneş pescarul.

„Atunci du-te şi pescuieşte din nou. Este încă devreme, ai mai putea pescui cel puţin o dată”.

„Şi de ce ar trebui să fac asta?” întrebă curios pescarul „Cum de ce? Ca să ai mai mult peste”.

„Şi ce să fac cu mai mult peste? Deja am mai mult decât aş avea nevoie”. „Cum de ce? Ca să îl vinzi, să ai mai mulţi bani”.

„Şi ce să fac cu mai mulţi bani?” întrebă în continuare plictisit pescarul Turistul nostru începea să fie agasat de întrebările „de ce” ale pescarului

„Cum ce să faci cu banii? Ai putea să îi investeşti. Ai putea să cumperi mai multe bărci, să angajezi oameni care să muncească pentru tine. Iar în final dacă ai munci foarte mult poate că ai reuşi chiar să îţi deschizi o fabrica de conserve de peste”.

„Şi de ce ar trebui să fac asta?” întrebă pescarul

„Se vede că eşti greu de cap. Dacă fabrica va merge bine ai putea la un moment dat să angajezi un manager de valoare aşa, ca mine, care să o conducă în locul tău”.

„Şi eu ce obţin din asta?”

„Cum ce obţii? Atunci când altcineva va conduce bărcile tale, fabrica ta, toată afacerea ta în locul tău vei putea la un moment dat să îţi permiţi aşa, ca mine, o vacanta, să stai la umbra fără să fie nevoie să mai faci nimic.

„Şi de ce toată complicaţia asta?” întrebă aproape adormit pescarul „Asta fac chiar acum”.

* * *

Poveste despre un calif care dorea schimbarea

Dorin Victor Vasile

Se spune ca trăia odată un calif care povestea bucuros oricui voia sa îl asculte următoarea poveste:

Când eram tarar eram revoluţionar, ambiţia ma orbea iar singura mea rugăciune către Allah era:

„Da-mi puterea sa schimb lumea...”

Apoi anii au trecut şi mi-am dat seama că mi-am atins mijlocul vieţii fără să fi schimbat nici măcar un singur suflet.

Aşa că am devenit mai înţelept şi mi-am schimbat rugăciunea:

„Allah, da-mi puterea sa îi schimb pe cei apropiaţi mie. Doar familia şi prietenii, oamenii importanţi pentru mine”.

Acum am devenit un om bătrân, zilele îmi sunt numărate şi singura mea rugăciune suna aşa:

„Allah, da-mi puterea sa ma schimb pe mine însumi”.

* * *

Poveste despre un băieţel fricos şi un câine fioros

Dorin Victor Vasile

Într-o ţară îndepărtată, într-o localitate îndepărtată, într-o familie şi mai îndepărtată trăia un băieţel fricos. Nu fusese dintotdeauna aşa însă cu timpul devenise atât de fricos încât aproape că nu mai ieşea din casă.

Părinţii săi au observat treptat acest lucru şi au încercat să afle ce se întâmplă. Băieţelului îi era frica de alţi copii, care uneori se purtau urat cu el. Îi era apoi frica de câinii vagabonzi de pe străzi care îl lătrau şi uneori păreau să încerce să îl muşte. Şi mai îi era frica sa traverseze o mică pădure aflata în drumul dintre şcoală şi casa.

Şi pentru ca starea băieţelului părea tot mai grava şi mai fără ieşire, într-o bună zi părinţii îngrijoraţi au cerut sfatul unui bătrân înţelept care locuia în zona lor.

Acesta le-a spus părinţilor să îi cumpere copilului un câine. Câinele îl va apăra şi în acelaşi timp îi va ţine de urat aşa ca probabil frica va dispărea. Înţeleptul a adăugat însă ca acel câine nu trebuie să fie nici prea mic căci va fi insuficient pentru a rezolva problema băiatului şi s-ar putea să îi creeze noi probleme pentru că va trebui să aibă

grija de câine. Dar să nu fie nici prea mare şi prea rău pentru ca atunci va fi excesiv şi va crea din nou alte probleme. Ar trebui să fie doar suficient pentru ceea ce are nevoie.

Soluţiile la probleme nu trebuie să fie nici insuficiente nici excesive.

Părinţii au fost încântaţi de idee dar nu au mai luat în seama şi partea a doua a sfatului. Au mers apoi la un renumit crescător de câini din regiunea lor şi l-au rugat să le vândă un pui din cel mai bun câine de paza pe care îl avea. Crescătorul nu i-a întrebat pentru ce au nevoie de un câine ci doar i-a prevenit ca puiul de câine pe care îl cumpăra are ca părinţi câini de lupta puternici şi fioroşi, care lupta până la ultima suflare.

Băieţelul a fost vrăjit de noul lui prieten, un căţel mic, tăcut şi simpatic. Au devenit pe loc de nedespărţit: dormeau împreună, mâncau împreună, mergeau la joaca împreună. Băieţelul devenise din nou vesel, ieşea din casa din nou, mergea la joaca cu ceilalţi copii. Însă câinele a crescut repede şi s-a transformat într-un dulău fioros care îl urma pe băieţel peste tot, tăcut, ca o umbră.

Nu era la fel ca ceilalţi câini de pe acolo. În afară de faptul că era foarte mare nu lătra niciodată. Nu lătra, nu ameninţa, avea o privire inexpresiva, ataca brusc şi o făcea cu furie şi determinare, nu ca să ameninţe ci ca să ucidă. Câţiva câini vagabonzi din sat care avuseseră proasta inspiraţie să latre băieţelul cel fricos îşi găsiseră un sfârşit rapid şi brutal în colţii dulăului.

Sfatul bătrânului înţelept s-a dovedit la început foarte bun. În scurt timp toate problemele vechi ale băieţelului au dispărut. Câinii din sat stăteau ascunşi atunci când băieţelul trecea însoţit de dulăul sau cel fioros, copiii rai nu mai aveau curajul să se arate.

Cu timpul însă băieţelul a început să fie din nou singur: nici prietenii săi nu mai aveau curajul să se apropie de el de frica dulăului. Iar uneori chiar şi părinţii băiatului evitau să se mai joace cu el de frica câinelui pe care ei îl

cumpăraseră. Băiatul se izola din nou şi de data aceasta mult mai grav pentru ca cei din jurul sau îl evitau.

Părinţii speriaţi de ce se întâmplă s-au dus din nou la bătrânul înţelept să îi ceara sfatul. Acesta le-a amintit ca le spusese că soluţia la problema lor nu trebuie să fie nici insuficienta, nici excesiva pentru ca aceasta nu va fi o bună soluţie ci va crea noi probleme. Iar noi probleme cer noi soluţii.

Pentru ca băiatul era foarte ataşat de câine nici nu se punea problema să renunţe la acesta. Problemele arareori sunt reversibile pur-şi-simplu.

Aşa că au căutat împreună o soluţie la noua problema, părinţii, copilul şi înţeleptul. O soluţie care să nu fie insuficienta, să nu fie excesiva ci doar ceea ce aveau nevoie.

Au construit o cuşcă solida pentru câine în care acesta stătea încuiat în timpul zilei. Astfel viaţa sociala a familiei a fost restabilită. Apoi au negociat cu băieţelul ca acesta să îşi plimbe câinele dimineaţa devreme, când nu speria şi nu deranja pe nimeni. Câinele era astfel prezent în continuare în viaţa sa dar cu anumite reguli precise.

A fost preţul pe care băiatul a trebuit să îl accepte pentru a putea păstra câinele şi pentru a duce o viaţă normală.

Încetul cu încetul viaţa băieţelului şi a familiei sale a reintrat în normal. Iar din toată această poveste fiecare din cei implicaţi a învăţat o lecţie importanta.

* * *

Poveste despre trei şoricei

Dorin Victor Vasile

Se spune ca undeva, departe, la tara, într-o casă mare şi frumoasa trăiau trei şoricei. Deşi nu aveau o prea mare experienţa de viaţă sau profesionala (în profesia de şoarece, desigur) şoriceii erau convinşi că se pricepeau la toate şi se ciondăneau adeseori asupra a ceea ce făceau şi asupra a ceea ce era de făcut.

Cu toate acestea, în felul lor gălăgios trăiau totuşi în

armonie şi buna înţelegere.

Într-o bună zi însă s-a întâmplat ceva deosebit: cu un zgomot asurzitor un perete întreg s-a prăbuşit, lumina s-a întunecat iar în camera a păşit un monstru.

Cei trei şoricei au încremenit în locurile în care se aflau în acel moment, în locurile lor preferate, de altfel. Unul era pe peretele din faţa, de unde îi plăcea, după spusele sale „să înfrunte lumea”. Altul era pe podea, unde îi plăcea să aibă „teren ferm sub picioare” şi să facă planuri. Iar cel de-al treilea şoricel se afla pe o scândură din tavan de unde îi plăcea să încerce să „îşi păstreze o privire sintetica, de ansamblu” şi să îşi bea în tihna cafeaua.

Monstrul a scos un „muuu” înspăimântător de câteva ori, a scuturat din coarne (da, avea coarne, cum au toţi monştrii!) şi clopotul enorm pe care îl purta la gât iar apoi, după o veşnicie a ieşit în marşarier prin peretele pe care îl spărsese. Şoriceii şi-au revenit cu greu din spaima, s-au adunat treptat la loc, în ritmul lor propriu şi au început apoi să comenteze cele întâmplate.

„Avea coarne uriaşe şi o limbă absolut enorma” spunea cu groaza şoricelul din perete, cel care „înfrunta lumea”. „Aa, şi era agresiv şi biped. Iar clopotul pe care îl purta la gât era înfricoşător”.

„Vorbeşti numai prostii” spunea celălalt şoricel, care fusese ascuns în podea, „ce coarne, ce limba, ce biped? Să fim realişti. Monstrul arata ca un fel de masa cu patru picioare şi de care atârnau un fel de clopote. Clopotele atârnau pe dedesubt şi nu la gât”. spunea şoricelul „cu picioarele pe pământ”, cel care încremenise pe podea. Şi poate ca cei doi certăreţi s-ar mai fi certat mult şi bine dacă cel de-al treilea şoricel, care avusese norocul să asiste la eveniment aşezat confortabil pe scândura sa din tavan – şi ca atare văzuse totul de sus, de la o distanţă confortabila – nu i-ar fi întrerupt:

„Aveţi dreptate amândoi, desigur, fiecare în felul vostru. Fiecare aţi văzut monstrul de pe unde eraţi

ascunşi. Mi-aş permite să vă spun ca în acest caz vă lipseşte perspectiva. Monstrul avea într-adevăr coarne uriaşe din faţa iar de dedesubt arata probabil ca o masa cu clopote însă de un am stat eu arata mai degrabă ca o vaca, ca acele vaci pe care le vedem zilnic la orizont şi ne întrebam adeseori cu invidie oare cine le mulge”.

Se spune ca din acea zi micuţii şoricei au devenit mult mai atenţi la relativitatea punctelor lor de vedere.

Şi au decis în buna tradiţie ericksoniana sa utilizeze întâmplarea cu monstrul pentru aşi îmbunătăţi abilităţile de comunicare.

Şi dacă nu se vor fi despărţit între timp or fi împreună şi astăzi. Şi am încălecat pe o să şi v-am spus povestea aşa.

* * *

Poveste despre entuziasm şi obstacole

Dorin Victor Vasile

Se spune ca undeva, cândva trăia un câine căruia îi plăcea foarte mult carnea. Mă rog, cui nu-i place?

Era un câine pofticios şi ambiţios, într-o continuă mişcare după lucruri plăcute vieţii de câine şi după oportunităţi.

Şi într-o zi, câinele nostru, plimbându-se prin localitatea unde trăia a văzut în spatele unui gard o bucată mare de carne cruda, absolut irezistibila, proaspătă, roşie, probabil pierduta de cineva neatent. Era pe jumătate împachetată frumos în hârtia de la măcelărie.

Câinele entuziast era lipit de gardul cu ochiuri mici care îl despărţea de bucata de carne iar aceasta stătea la câţiva centimetri de nasul său. Era atât de absorbit de scopul sau încât uitase de oboseala, de drumul către casă, de foame şi de sete. A petrecut astfel ore în şir hipnotizat de bucata de carne fără să se apropie de aceasta nici măcar cu un centimetru.

Şi după ore petrecute în gardul care îl despărţea de dorinţa sa din partea cealaltă a gardului a văzut cu oroare o pisică grasa şi murdara care cu mişcări încete şi

ignorând total câinele orbit de furie a început să târâie cu greu bucata mare de carne, prea mare pentru ea.

Târziu, în noapte, după ce pisica şi carnea dispăruseră demult câinele obosit şi resemnat pleca spre casă. Şi după câţiva paşi descoperi cum gardul se termina brusc. Îi dădu târcoale neîncrezător. Gardul exista doar pe o distanta de câţiva metri.

Pentru câinele nostru ambiţios, lacom şi încăpăţânat a fost o lecţie pe care nu a uitat-o niciodată.

Adeseori entuziasmul cu care ne urmărim scopurile ne împiedică să vedem limitele reale ale obstacolelor din calea noastră.

Şi am încălecat pe o să şi v-am spus povestea aşa.

* * *

Poveste despre adolescentul care a devenit pistolar

Dorin Victor Vasile

Se spune ca undeva, cândva, la o ferma din Vestul Sălbatic muncea din greu un băiat abia ieşit din adolescenta, aproape un copil.

Nici nu mai ştia de câtă vreme muncea acolo, poate ca dintotdeauna. Nu îşi aducea aminte de părinţii săi, poate ca nu îi cunoscuse niciodată. Viaţa era dura în vremurile şi locurile acelea iar oamenii făceau eforturi pentru a supravieţui şi în general viaţa lor avea foarte puţine satisfacţii.

Băiatul din povestea noastră se trezea la 5 dimineaţa, hrănea animalele, cara lemne, făcea curăţenie şi tot ceea ce mai este de lucru la o ferma. Munca era foarte grea dar cel mai rău îl nemulţumea lipsa de perspectiva. Înţelegea că va face probabil toată viaţa acelaşi lucru, nu va avea timp niciodată pentru a învăţa ceva nou, pentru a cunoaşte lumea sau pentru a-şi întemeia o familie.

Uneori, seara, rupt de oboseala asculta la gura focului poveştile spuse de ceilalţi lucrători de la ferma despre pistolarii care erau în acele vremuri adevărate vedete. Dueluri spectaculoase, faima, bani, glorie, o viaţă de succes. Şi încetul cu încetul dorinţa de a deveni un

pistolar creştea în sufletul băiatului abia ieşit din adolescenta şi copleşit în fiecare zi de munca la ferma.

Se pare că era totuşi un băiat norocos, căruia dorinţele i se împlineau. Într-o zi, în timp ce se plimba pe un drum la marginea fermei a găsit un pistol nou-nouţ, în perfectă stare de funcţionare. Probabil ca îl pierduse vreun drumeţ grăbit sau poate vreun tâlhar dintre aceia mulţi care bântuiau prin vremurile acelea. Băiatul a luat pistolul, l-a ascuns cu grija ca pe o comoara şi zile în şir s-a gândit la acest pistol ca la un bilet de intrare în „viaţa reală” aşa cum o vedea el. Apoi a început să se trezească dimineţile mai devreme, se retrăgea cât mai departe în pădurea de la marginea fermei şi se antrena trăgând la ţinta. Cartuşele le lua pe furiş de la paznicii de la ferma, de obicei prea neglijenţi ca să le numere.

Norocul era din nou de partea sa: se pare că era un talent înnăscut la trasul la ţinta, reuşea să lovească fără dificultate, fără efort, fără să se gândească toate ţintele pe care şi le propunea. Şi astfel, prinzând curaj a început să poată pe ascuns pistolul la el acest lucru dându-i din ce în ce mai mult curaj şi încredere în forţele proprii.

Iar într-o zi s-a întâmplat ceva care avea să îi schimbe viaţa pentru totdeauna. Împreună cu mai mulţi muncitori de la ferma a mers în oraşul învecinat pentru a face mici cumpărături. Şi conform noului obicei pe care îl dobândise şi-a luat cu el pistolul pe care îl ţinea bine ascuns în buzunar, lucru care îi dădea ca de obicei mult curaj.

În oraş un beţiv dornic de glume proaste a scos pistolul să ameninţe în gluma grupul de muncitori la ferma. Iar băiatul fără să se gândească prea mult a scos rapid pistolul şi l-a răpus pe loc pe agresor cu un singur glonţ bine ţintit. Întâmplarea a făcut ca acel beţiv să fie un pistolar destul de cunoscut în locurile acelea aşa ca întâmplarea a atras imediat atenţia. Şi pana ca băiatul nostru să îşi dea seama ce i se întâmplă a primit pe loc mai multe provocări la duel de la pistolari care nu puteau accepta unul nou printre ei.

Talentul băiatului de a ţinti repede l-a ajutat de fiecare dată, rând pe rând lichidându-şi toţi oponenţii. Iar din acea zi s-a mutat la cel mai bun hotel din oraş, a început să se îmbrace elegant şi ca printr-un miracol viaţa sa s-a schimbat. Era înconjurat de femei frumoase, de admiratori, primea o parte din banii din pariurile care să făceau pe el şi se duela în fiecare zi. Şi pentru că îi plăceau armele îşi făcuse şi o colecţie frumoasa de pistoale scumpe. Viaţa grea de la ferma era aproape uitata şi ori de câte ori îşi amintea ca prin vis de aceasta îşi spunea de fiecare dată că a făcut alegerea corecta devenind pistolar.

Nu avea o imagine prea clară a viitorului, nici nu îl interesa acest lucru. Prezentul era tot ceea ce avea şi prezentul era extraordinar, mai mult decât ar fi putut visa vreodată.

Într-o dimineaţă însă s-a trezit transpirat şi tremurând ca după un coşmar pe care nu putea să şi-l mai amintească. Avea o stare de nelinişte pe care nu şi-o putea explica, respira cu greutate şi avea sentimentul unui pericol iminent. Mai întâi s-a gândit ca poate a exagerat cu duelurile aşa ca şi-a luat câteva zile de vacanta. O vedeta ca el putea să îşi permită multe, inclusiv câteva zile de vacanta. Apoi şi-a adus aminte ca abandonase demult micul lui antrenament din fiecare dimineaţă. Dar nici antrenamentul pe care l-a reluat, nici odihna nu reuşeau să îl scape de starea de nelinişte care îl cuprindea din ce în ce mai des. Apoi într-o zi a înţeles.

A înţeles că este doar o problemă de timp până va muri. De puţin timp. Ca într-o zi un alt adolescent ambiţios care va dori să scape de viaţă grea de la o ferma oarecare va veni să îl provoace la duel şi va fi poate cu o fracţiune de secundă mai rapid decât el. Ca poate într-o zi neliniştea, oboseala, îngrijorarea îl vor face să îi tremure mana şi atunci totul se va sfârşi.

În îngrijorarea ce îl cuprindea tot mai des începuse să vadă detalii pe care până atunci nu le văzuse niciodată. Toţi cei cu care se duela erau oameni tineri şi foarte tineri, pentru ca nu apucau să îmbătrânească. Niciunul dintre ei

nu avea familie pentru ca nu apucau să îşi facă o familie. Niciunul dintre ei nu ştia să facă nimic altceva în afară de dueluri pentru nu apucau să înveţe să facă altceva.

A început să analizeze posibilităţile pe care le avea ca să scape din aceasta capcana pe care şi-o construise singur şi anume viaţa de pistolar. Începuse chiar să regrete viaţa grea de la ferma în care nu îşi punea în primejdie viaţa în fiecare zi.

Prima opţiune ar fi fost să fugă. Într-o noapte fără luna sa îşi ia câteva lucruri personale, puţinii bani pe care îi strânsese în viaţa de huzur pe care o trăise până atunci şi să plece oriunde. Dar şi-a dat seama că nu era o idee prea bună. Era deja cunoscut, apoi nu ştia să facă nimic din care să îşi câştige existenta, probabil ar mai trăit o vreme tot din dueluri.

O altă variantă ar fi fost să se retragă din activitate cumva „oficial”. Să inventeze o boală, o infirmitate. Dar pe termen lung nu i-ar fi adus siguranţă. Faima pe care şi-o construise era un blestem care îl urmărea. Fiecare adolescent dornic să se afirme l-ar fi căutat să îl provoace la duel pentru a ieşi din anonimat la rândul său. Prietenii celor lichidaţi de el de-a lungul timpului l-ar fi căutat pentru răzbunare. Aşa că, pentru a supravieţui era obligat să fie cel mai bun în continuare.

S-a mai gândit în disperare să îşi facă o şcoală de pistolari. Aceasta i-ar fi asigurat, cel puţin pentru o vreme respectul celorlalţi şi i-ar fi avut alături şi pe ucenici. Dar şi-a dat seama că de fapt îşi propunea să îşi crească viitorul asasin. Orice ucenic este dornic să îşi depăşească maestrul şi cea mai rapida cale în cazul pistolarilor era sa îşi lichideze maestrul.

I-a mai trecut prin cap să îşi folosească influnta pe care o avea în orăşel pentru a deveni şerif sau primar şi a părăsi astfel în mod oficial viaţa de dueluri. Însă cei care se duelau nu prea respectau autoritatea şi regulile astfel ca o asemenea hotărâre nu ar fi dus nicăieri…

Povestea adolescentului nostru care a dorit să devină

pistolar se termina aici.

Nu ştiu ce decizie a luat dar vă invit pe dvs. să luaţi aceasta decizie în locul lui. Şi să daţi un final acestei povesti. Iar dacă doriţi să ni-l spuneţi şi noua, chiar aici, pe această pagină.

* * *

Poveste ca să nu se întâmple ceva

Dorin Victor Vasile

Se spune ca într-o ţară îndepărtată trăiau nişte oameni foarte prudenţi din fire care aveau grija ca întotdeauna să nu se întâmple ceva. Verificau cu atenţie încuietorile de la case de câteva ori înainte de a pleca de acasă şi eventual mai montau încă un lacăt suplimentar, pentru siguranţă.

De asemenea aceşti locuitori din tara îndepărtată îşi făceau case cât mai mici şi mai discrete ca să nu atragă atenţia hoţilor. Îşi învăţau copiii să fie prudenţi şi mereu atenţi, „ca să nu se întâmple ceva”.

Respectau cu mare grija culoarea roşie a semaforului. De fapt la culoarea roşie a semaforului se simţeau cel mai în siguranţă întrucât atunci când stăteau pe loc nu se putea întâmpla nimic rău.

Încetul cu încetul maşinile stăteau mai mult în garaje întrucât acolo erau mai în siguranţă. Garajul este probabil locul cel mai sigur pentru o maşină, chiar dacă nu tocmai pentru a sta în garaj a fost făcută maşina.

Oamenii nu mai semănau de frica secetei. Nu mai creşteau animale de frica ca acestea să nu se îmbolnăvească. Nu mai făceau copii de teama ca aceştia să nu păţească ceva.

Se îmbrăcau în haine cât mai uniforme, tot pentru a nu atrăgea atenţia. De fapt nu mai făceau aproape nimic de teama sa nu se întâmple ceva.

Şi într-adevăr, la un moment dat în ţara cea îndepărtată nu s-a mai întâmplat nimic.

* * *

O grădină şi două lumi

Într-o noapte de vara foarte călduroasă, membrii unei familii au dormit afară, în grădina din spatele casei lor. Mama a observat, cu destula neplăcere, ca fiul său şi sotia acestuia (pe care nu o suporta deloc) dormeau cuibăriţi unul în braţele celuilalt. Neputând să suporte acest lucru, ea i-a trezit şi le-a spus: „Cum puteţi dormi atât de apropiaţi unul de celălalt pe căldura aceasta? Este nesănătos şi periculos”.

În alt colţ al grădinii dormeau fiica sa şi ginerele sau, pe care îl adora. Aceştia dormeau însă departe unul de altul. Mama i-a trezit uşor spunând: „Dragii mei, cum puteţi dormi atât de departe unul de altul, când este un frig ca acesta? De ce nu va încălziţi unul pe altul?”

Nora sa, care a auzit aceste vorbe, s-a ridicat în capul oaselor, şi, cu voce tare, a spus următoarele cuvinte, ca pe o rugăciune: „Ce milostiv este Dumnezeul nostru. O singură grădina şi o vreme aşa de schimbătoare!”

* * *

MATEMATICIANUL

Patrick Esmond*, învăţând de la pacient*

Un matematician merge la terapeut şi spune că a avut un vis matematic care arată aşa:

...2 2 4 4...

Şi era ceva înainte şi ceva după aceste cifre.

T: Ştiu... Înainte era 11 şi după era 88, exact aşa cum în toate lucrurile pe care le dublezi în viaţă acest vis îţi arată cum funcţionezi: 11 X 2 fac 22 etc

(Vede că clientul nu este prea convins) T: Ce nu-ţi place?

C: Da, dar dacă de fapt înainte avem o şi apoi avem 66, atunci putem spune că O + 22 fac 22, 22 + 22 fac 44, 44 + 22 fac 66. Eu cred că poate fi şi aşa.

T: Nu contest. Dar ascultă-mă şi pe mine. Asta este o rezistenţă din partea ta. Tu dublezi lucrurile. Du-te acasă. Ne vedem data viitoare.

C vine pesteo săptămână şi spune: C: Păi după 8 văd aşa: 1 22 44 66 8

Şi linia de la 8 parcă nu se vede foarte bine, nu se închide, n-are nicio noimă. Parcă e un 9…1224466896…

T: Vezi, cât de eficientă poate fi rezistenţa. Printr-o mică liniuţă lipsă nu poţi vedea un lucru logic şi matematic. Aşa funcţionează inconştientul.

C: Dar nu văd un 1, ci este un 6. Nu se poate: 612244896 T: Asta nici nu seamănă cu un 1.

C: Acum ştiu: 6, 12, 24, 48, 96.

* * *

Viaţă ca un fluture albastru

A fost odată un bărbat căruia i-a murit sotia, astfel încât el locuia împreună cu cele două fete ale sale, care erau din fire foarte curioase şi inteligente. Fetele îi puneau mereu multe întrebări… la unele ştia să le răspundă, la altele nu…

Tatăl lor îşi dorea să le ofere cea mai bună educaţie, de aceea într-o zi şi-a trimis fetele să petreacă o perioadă de timp în casa unui înţelept. Acesta ştia întotdeauna să le răspundă la întrebările pe care ele le puneau.

La un moment dat una dintre ele a a adus un fluture albastru pe care plănuia sa îl folosească pentru a înşela înţeleptul.

— Ce vei face? o întrebă sora ei.

— O să ascund fluturele în mâinile mele şi o să întreb înţeleptul dacă e viu sau mort. Dacă va zice că e mort, îmi voi deschide mâinile şi îl voi lăsa să zboare. Dacă va zice că e viu, îl voi strânge şi îl voi strivi. Şi astfel orice răspuns va avea, se va înşela!

Cele două fete au mers într-o clipă la înţelept şi l-au găsit meditând.

— Am aici un fluture albastru. Spune-mi, înţeleptule, e viu sau mort? Foarte calm, înţeleptul surâse şi îi zise:

— Depinde de tine… fiindcă e în mâinile tale!

Aşa este şi viaţa noastră, prezentul şi viitorul nostru. Nu trebuie să învinovăţim pe nimeni când ceva nu merge: noi suntem responsabili pentru ceea ce dobândim sau nu.

Viaţa noastră e în mâinile noastre, ca şi fluturele albastru. De noi depinde să alegem ce vom face cu ea.

* * *

Povestea unui fluture

Într-o zi într-un cocon a apărut o mică gaura.

Un om, care trecea din întâmplare prin preajma, s-a oprit mai multe ore pentru a observa fluturele care se forţă să iasă.

După multe încercări, se părea ca fluturele a abandonat, spaţiul acela prin care se străduia să iasă rămăsese la fel de îngust.

Părea ca fluturele a făcut tot ceea ce putea şi nu mai era în stare de mai mult. Atunci omul a decis să ajute fluturele: a luat un cuţit şi a deschis coconul.

Fluturele a ieşit imediat.

Însă corpul lui era slab şi anemic. Aripile sale erau puţin dezvoltate şi aproape că nu se mişcau.

Omul a continuat să observe crezând ca dintr-un moment în altul aripile fluturelui se vor deschide Şi vor putea suporta greutatea acestuia pentru a putea zbura.

Acest lucru nu s-a întâmplat!

Fluturele şi-a trăit restul vieţii târându-se pe pământ, cu corpul sau slab şi cu aripile chircite.

Nu a putut zbura NICIODATĂ!

Ceea ce omul, prin gestul sau de bunătate şi prin intenţia sa de a ajuta, nu a înţeles, este ca trecerea prin spaţiul acela strâmt era efortul necesar pentru ca fluturele să poată zbura.

Era chinul prin care viaţa îl punea să treacă pentru a putea cre Ste Şi pentru a se dezvolta.

Uneori, efortul este exact lucrul de care avem nevoie în viaţă.

Dacă ni s-ar permite să ne trăim viaţa fără a întâlni obstacole, am fi limitaţi. Nu am mai putea fi atât de puternici cum suntem.

Nu am mai putea zbura NICIODATĂ!

Am cerut putere! Şi viaţa mi-a dat dificultăţi pentru a mă face puternic. Am cerut înţelepciune! Şi viaţa mi-a dat probleme ca să le rezolv.

Am cerut prosperitate! Şi viaţa mi-a dat creier şi forţa pentru a munci. Am cerut să pot zbura! Şi viaţa mi-a dat obstacole pentru a le depăşi.

Am cerut iubire! Şi viaţa mi-a dat oameni pe care să îi ajut în problemele lor. Am cerut favoruri! Şi viaţa mi-a dat potenţial.

Nu am primit nimic din ce am cerut, dar am primit tot ce aveam nevoie.

Nu frângeţi zborul nimănui!

Trăieşte-ţi viaţa cu curaj! Înfrunta obstacolele şi demonstrează ca le poţi depăşi!

* * *

Povestea vasului crăpat

O femeie bătrână din China avea două vase mari, pe care le atârna de cele două capete ale unui bat, şi le cara pe după gât. Un vas era crăpat, pe când celălalt era perfect şi tot timpul aducea întreaga cantitate de apă.

La sfârşitul lungului drum ce ducea de la izvor până acasă, vasul crăpat ajungea doar pe jumătate.

Timp de doi ani, asta se întâmpla zilnic: femeia aducea doar un vas şi jumătate de apă. Bineînţeles, vasul bun era mândru de realizările sale. Dar bietului vas crăpat îi era atât de ruşine cu imperfecţiunea sa, şi se simţea atât de rău ca nu putea face decât jumătate din munca pentru care fusese menit!

După 2 ani de aşa-zisa nereuşită, după cum credea el, i-a vorbit într-o zi femeii lângă izvor: „Ma simt atât de ruşinat, pentru ca aceasta crăpătură face ca apa sa se scurgă pe tot drumul până acasă!”

Bătrâna a zâmbit, „Ai observat ca pe partea ta a drumului sunt flori, însă pe cealaltă nu?” „Asta pentru că am ştiut defectul tău şi am plantat seminţe de flori pe partea ta a potecii, şi, în fiecare zi, în timp ce ne întoarcem, tu le uzi”.

„De doi ani culeg aceste flori şi decorez masa cu ele. Dacă nu ai fi fost aşa, n-ar mai exista aceste frumuseţi care împrospătează casa”.

Morala: Crăpătura vasului nu înseamnă sfârşitul, ci o posibilitate de a face ceva diferit! Număraţi-vă binecuvântările…!!

* * *

Povestea lui Belker

Ca veterinar, am fost chemat să consult un câine în vârstă de zece ani, numit Belker. Stăpânii câinelui, Ron, soţia sa Lisa şi fiul lor Shane erau foarte ataşaţi de Belker şi sperau într-un miracol.

L-am consultat pe Belker şi am descoperit că avea să moară de cancer. Am spus familiei că nu se poate face nimic pentru Belker şi m-am oferit să execut procedura de eutanasie a bătrânului căţel la ei acasă.

În timp ce stabileam următorii paşi, Ron şi Lisa mi-au spus ca, după părerea lor, ar fi bine ca fiul lor de 6 ani, Shane, să urmărească procedura. Ei credeau ca Shane ar putea să înveţe ceva din aceasta experienţa.

În următoarea zi, am simţit familiarul nod în gât atunci când familia lui Belker l-a înconjurat. Shane părea atât de calm, mângâind bătrânul câine pentru ultima dată, încât m-am întrebat dacă înţelegea ce se petrece. În decursul a câteva minute, Belker s-a stins în linişte.

Micuţul băiat a părut să accepte trecerea lui Belker fără vreun pic de dificultate sau confuzie. Am stat cu toţii pentru o vreme, împreună, după moartea lui Belker, comentând cu glas tare tristul fapt ca vieţile animalelor sunt mai scurte decât cele ale oamenilor. Shane, care ascultase în linişte, a spus cu glasul lui subţire:

— Eu ştiu de ce.

Speriaţi, ne-am întors cu toţii spre el. Cuvintele pe care le-a rostit în următorul moment m-au uimit. Nu auzisem niciodată o explicaţie mai alinătoare.

El a spus:

— Oamenii se nasc pentru a învăţa cum să trăiască o

viaţă mai bună – cum e să iubeşti pe toată lumea mereu şi să fii bun, nu-i aşa?

Copilul de şase ani a continuat:

— Ei bine, căţeii ştiu deja cum să facă toate lucrurile astea, deci nu trebuie să trăiască la fel de mult…

* * *

Dragostea necondiţionată

Un tânăr fusese în război în Vietnam aproape 3 ani de zile. Într-un final se întoarce în America şi îşi suna părinţii la telefon.:

— Mama, tata, ma întorc acasă, dar vreau să vă cer o favoare. Am un prieten foarte bun şi aş vrea să îl aduc acasă cu mine.

— Sigur, ne-ar face mare plăcere să îl cunoaştem, au spus părinţii.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiţi despre el; în timpul războiului a fost rănit foarte rău. A călcat pe o mina şi explozia l-a lăsat fără o mână şi un picior. Nu are unde să se ducă şi vreau să vină sa stea cu voi acasă.

— Ne pare rău să auzim asta, fiule. Poate rezolvam cumva să îi găsim unde să stea.

— Nu, vreau să stea împreună cu noi acasă.

— Fiule, îi răspunde tatăl, nu-ţi dai seama despre ce vorbeşti. Un om handicapat ca el înseamnă o povară foarte mare pentru noi. Avem şi noi vieţile noastre de trăit. Ce sens are să ne încărcăm viaţa cu unul ca el. Lasă-l în pace şi vino acasă. O să-şi găsească el unde să stea.

În acest moment, fiul închide telefont brusc. Părinţii n-au mai auzit nimic de el de atunci. După câteva zile, au primit un telefon de la Poliţie care îi anunţa ca fiul lor s-a sinucis aruncându-se de pe o clădire. Erau chemaţi să identifice trupul. Părinţii înmărmuriţi, au ajuns repede la morga şi acolo au descoperit ca într-adevăr, fiul lor era cel care murise. De asemenea au mai descoperit un lucru.

Băiatul lor avea doar o mână şi un picior.

Părinţii din poveste seamănă cu noi. Ne e atât de

uşor să îi acceptam şi să îi iubim pe cei care sunt amuzanţi, plini de viaţă, fără probleme, dar nu ne pasa de cei care ne pot încurca planurile, care au probleme, sau nimeni nu-i baga în seamă. Suntem ipocriţi. Da, eu sunt unul din ei.

* * *

Filosofie de viaţă deosebita

Un profesor de filosofie stătea în faţa studenţilor săi având câteva obiecte în faza lui. Când a început ora, fără să spună un cuvânt, a luat un borcan mare şi a început să îl umple cu pietre, cu diametrul de aproximativ 5 cm…

Apoi i-a întrebat pe studenţi dacă borcanul este plin. Au fost cu toţii de acord că este plin. Apoi a luat o cutie de pietricele şi le-a turnat în borcan, scuturându-l uşor. Desigur ca acestea s-au rostogolit printre pietrele mari şi au umplut spaţiile libere. Apoi i-a întrebat pe studenţi dacă borcanul este plin. Au fost din nou cu toţii de acord că este plin. Şi au ras. Apoi profesorul a luat o cutie de nisip şi l-a turnat în borcan, scuturându-l uşor. Desigur ca nisipul a umplut spaţiul rămas liber.

„Acum, spuse profesorul, vreau să recunoaşteţi ca aceasta este viaţa voastră. Pietrele mari sunt lucrurile importante pentru fiecare: familia, partenerul de viaţă, sănătatea şi copiii voştri, lucruri care, dacă totul este pierdut şi numai ele v-au rămas, viaţa voastră tot ar fi completa.

Pietricelele sunt celelalte lucruri care contează: slujba, casa şi maşina. Nisipul reprezintă lucrurile mici care completează restul. Dacă puneţi mai întâi nisipul, nu mai rămâne loc pentru pietrele mari şi pentru pietricele. La fel se desfăşoară şi viaţa voastră: dacă va consumaţi timpul şi energia cu lucruri mici, nu veţi avea niciodată spaţiu pentru lucruri importante. Fiţi atenţi la lucrurile care sunt esenţiale pentru fericirea voastră. Jucaţi-vă cu copiii voştri, faceţi-vă timp pentru controale medicale, duceţi-vă partenerul la dans.

Va rămâne mereu destul timp să mergeţi la serviciu,

să faceţi curat în casă, să daţi o petrecere sau să duceţi gunoiul. Aveţi grija de pietrele mari în primul rând, de lucrurile care într-adevăr contează.

Stabiliţi-vă priorităţile, restul este doar „nisip”!!

Acum urmează partea comica a povestirii:

Un student a luat borcanul, despre care cu toţii au fost de acord că este plin şi a turnat în el o sticlă de bere. Berea a umplut spaţiile rămase libere şi a umplut cu adevărat borcanul.

Morala: Nu contează cât de plina este viaţa, mereu rămâne loc pentru o bere!

* * *

Nu uita niciodată să evoluezi

În prima zi de şcoală, profesorul ni s-a prezentat şi ne-a dat drept sarcina sa facem cunoştinţă cu cineva necunoscut. M-am ridicat să mă uit în jur şi atunci o mână fragila îmi atinse umărul. Când m-am întors, am văzut o bătrânică măruntă, cu chipul brăzdat de riduri, care ma privea cu un zâmbet ce îi lumina întreaga fiinţă.

Spuse: – Bună, frumosule. Ma numesc Rose. Am 86 de ani. Pot să te îmbrăţişez? Am izbucnit în râs şi, după acceptul meu, ma strânse în braţe cu putere.

— Ce cauţi la universitate la vârsta asta frageda şi inocenta? am întrebat.

— Vreau să găsesc un bărbat bogat, să mă căsătoresc, să mă stabilesc la casa mea, să fac nişte copii, răspunse ea zâmbind.

— Hai să lăsăm gluma, am reluat.

Eram foarte curios să aflu ce o motivase să abordeze acest gen de provocare la vârsta ei.

— Dintotdeauna mi-am dorit să merg la universitate şi acuma mi se îndeplineşte visul, îmi spuse.

După curs ne-am dus la bufetul studenţesc şi am băut un milkshake de ciocolata. Neam împrietenit pe loc.

Timp de trei luni, zilnic, după ore, plecam împreună şi stăteam de vorba necontenit. Eram de-a dreptul fascinat

să îi ascult acestei „maşinării a timpului „confesiunile atât de bogate în înţelepciune şi experienţa.

De-a lungul anului, Rose a devenit „mascota „campusului şi se împrietenea cu uşurinţa cu toată lumea, oriunde s-ar fi dus. Îi plăcea să se pună la patru ace şi să se lăfăie în atenţia pe care i-o acorda toată lumea în jur. Şi se bucura de fiecare clipă.

La sfârşitul semestrului am invitat-o pe Rose să ţină un discurs la banchetul fotbaliştilor. Îmi vor rămâne mereu în minte învăţăturile ei. A fost prezentata şi a pornit spre tribuna. Când a început discursul ei pregătit de acasă, scapa trei dintre cele cinci cartonase pe care îşi notase ce voia să spună.

Deranjata şi stânjenită, se apleca spre microfon şi spuse pur şi simplu:

— Îmi pare rău că sunt atât de neindemantica. Am renunţat la bere în favoarea whiskeyului şi marca asta, Lent, ma baga în mormânt. N-am să reuşesc să mai pun în ordine cartonaşele astea, aşa că am să vă spun ceea ce ştiu.

Noi am ras şi ea tuşi ca să-şi dreagă glasul. Continuă:

— Nu încetăm să ne jucam pentru ca îmbătrânim. Îmbătrânim pentru ca încetăm să ne jucam. Exista numai patru secrete pentru a te menţine tânăr, a fi fericit şi a deveni un om de succes. Trebuie să razi şi să guşti umorul fiecărei zile. Trebuie să ai un vis. Atunci când rămâi fără vise, mori. Suntem înconjuraţi de oameni morţi şi nici nu ne dăm seama. E o mare diferenţă între a îmbătrâni şi a evolua. Dacă ai 19 ani şi stai în pat inert timp de un an, fără să faci un lucru productiv, vei împlini 20 de ani. Dacă am 87 de ani şi zac în pat timp de un an fără să fac nimic voi împlini 88. Toată lumea îmbătrâneşte. Nu e nevoie de talent sau pricepere.

Ideea e să evoluezi, identificând mereu oportunităţile care se ascund în inima schimbării. Nu regreta nimic. Cei care sunt deja bătrâni nu regreta ceea ce au făcut, ci mai degrabă ceea ce nu au făcut. Numai cei care au regrete se

tem de moarte.

Şi-a încheiat discursul cântând cu avant „Trandafirul”. Ne-a încurajat să îi studiem versurile şi să le punem în practica în viaţa cotidiană.

Rose şi-a luat diploma pe care o dorise atâţia ani şi o obţinuse la o vârstă aşa înaintată... La o săptămână după absolvire, Rose s-a stins pe tăcute în somn. Peste 2000 de studenţi au fost alături de cea care le-a demonstrat că nu e niciodată prea târziu să fii ceea ce îţi doreşti să fii.

Aceste gânduri au fost compuse în memoria lui Rose.

Şi nu uita niciodată: nu poţi alege să îmbătrâneşti sau nu, dar poţi alege să evoluezi!!

* * *

Morcov, ou sau boaba de cafea??

În mod cert... Nu veţi mai privi o ceaşcă de cafea la fel ca înainte după ce veţi citi această poveste!!

O tânără s-a dus la mama ei spunându-i de despre viaţa ei şi despre cât de greu îi este. Nu ştia cum să meargă mai departe şi se hotărâse să renunţe. Era obosita de lupta şi de zbateri. Părea ca de îndată ce o problemă se rezolva, apărea alta.

Mama ei o lua la bucătărie, Umplu 3 vase cu apa şi le puse pe fiecare la foc mare. Curând apa a fiert. În primul vas a pus morcovi, în al 2-lea a pus oua şi în al 3-lea a pus cafea. Le-a lăsat la fiert, fără să spună un cuvânt, iar apoi, după vreo 20 minute a stins focul peste tot.

A scos afara morcovii şi i-a pus într-un bol. A scos ouăle şi le-a pus într-un bol. Apoi a pus şi cafeaua într-un bol. Întorcându-se către fiica ei, a întrebat-o: „Spune-mi, ce vezi?”

„Morcovi, oua şi cafea!!” spuse ea. Mama ei a împins-o mai aproape, rugând-o să atingă morcovii. Ea i-a atins, observând că sunt moi. Apoi, mama a rugat-o să ia un ou şi să-l spargă. După ce a înlăturat coaja, ea observa oul fiert tare. În cele din urmă, mama o ruga sa ia o gură de cafea. Fiica zâmbea, în timp ce gusta aroma bogata a cafelei. Apoi, fiica întrebă: „Ce înseamnă asta, mama?”

Mama îi explica apoi ca fiecare din aceste obiecte a suportat aceeaşi adversitate, acelaşi mediu ostil: apa fierbinte. Fiecare a reacţionat diferit. Morcovul a fost la început tare, dur şi neînduplecat. Totuşi, în apa fierbinte el s-a înmuiat şi a devenit slab.

Oul a fost fragil la început. Coaja lui subţire proteja lichidul interior, dar, după ce a stat în apa fierbinte, interiorul sau s-a întărit, deşi la exterior nu s-a schimbat cu nimic...

Boabele de cafea au fost unice, remarcabile. După ce au stat în apa fierbinte, ele au schimbat apa.

„Cine eşti tu?” îşi întrebă ea fiica.

„Când greutăţile bat la uşa ta, cum răspunzi? Eşti ca un morcov, ca un ou sau ca o boaba de cafea?”

Gândeşte-te la următoarele:

Cine sunt eu? Sunt eu precum morcovul care pare tare, dar care întâlneşte suferinţa şi adversitate devine moale şi îşi pierde puterea şi se înmoaie?

Sunt precum oul care porneşte cu o inimă maleabila, dar care se schimba la căldură???

Am fost un om deschis, cald, flexibil, dar după o moarte, după o despărţire, pierdere financiară sau după alte încercări, am devenit dur, încăpăţânat, rece, aspru?

Arata exteriorul meu la fel, dar înăuntru sunt mai înverşunat, mai încăpăţânat, cu inima împietrită şi rece?

Sau sunt precum boabele de cafea? Ele practic schimba apa fierbinte, un mediu care aduce multă durere.

Când apa fierbe, aceasta se parfumează şi capătă aroma unica a babelor de cafea şi ia şi savoarea dorită... Dacă eşti precum boabele de cafea, atunci când lucrurile merg cel mai rău, tu faci ca situaţia sa se schimbe în bine şi la fel şi cu cei din jurul tău. Aşa că, gândeşte-te: Cum faci fata adversităţilor şi situaţiilor la limita?

Eşti un morcov, un ou sau un bob de cafea??

Să ai destula fericire, care să te facă dulce, destule încercări, care să te facă puternic, destule supărări, care să te păstreze uman, şi destula speranţă, care să te facă

fericit.

Cei mai fericiţi oameni nu au în mod necesar ce-i mai bun din toate; ei doar scot maximum din tot ce le iese în cale. Viitorul cel mai strălucit va fi mereu bazat pe un trecut uitat; nu poţi merge mai departe în viaţă pana ce nu laşi în urma greşelile trecute şi durerile inimii. Când te-ai născut, plângeai şi toată lumea din jurul tău râdea. Trăieşte-ţi viaţa aşa încât, la sfârşit, tu să fii cel care zâmbeşte, când toţi din jurul tău plâng.

Poate vei dori să trimiţi acest mesaj acelor oameni care înseamnă ceva pt tine (AŞA CUM AM AM FĂCUT ŞI EU, GÂNDINDU-MĂ LA TINE); acelora care ţi-au atins viaţa, într-un fel sau în altul, acelora care te fac să zâmbeşti atunci când ai într-adevăr nevoie; acelora care te fac să vezi partea bună a lucrurilor atunci când eşti dărâmat; celor a căror prietenie tu o apreciezi, celor care înseamnă atât de mult în viaţa ta.

* * *

Respectă-ţi valoarea ta…

cafea.

Paul, cu o figura trista şi abătută, se întâlni cu prietena sa Daniela într-un bar, la o

Deprimat, începu să se descarce în faţa ei, povestindu-i despre toate preocupările sale… munca… banii… raportul cu prietena… scopul sau în viaţă!…

Totul părea să îi meargă prost.

Daniela baga mana în geanta, scoase o bancnota de 50 EURO şi îi zise:

— Vrei aceasta bancnota?

Paul, puţin confuz, la început îi răspunse:

— Bineînţeles Daniela… sunt 50 EURO, cine nu i-ar vrea?

Atunci Daniela lua bancnota într-o mână şi o strânse cu putere pana când făcu un mic ghemotoc.

Arătându-i ghemotocul lui Paul îl întrebă din nou:

— Acum o mai vrei?

— Daniela, nu ştiu unde vrei să ajungi, dar sunt în continuare 50 EURO. Bineînţeles că îi iau şi aşa, dacă mi-i dai.

Daniela desfăcu ghemotocul, arunca banc! nota pe jos şi o calca cu piciorul, până când se murdări toată.

— Tot mai vrei bancnota?

— Ascultă, Daniela, tot nu înţeleg unde vrei să ajungi, este oricum o bancnota de 50 EURO, şi pana când nu o rupi îşi păstrează valoarea…

— Paul, trebuie să ştii ca chiar dacă uneori ceva nu iese aşa cum vrei tu, chiar dacă viaţa te îndoaie şi te face un mic ghemotoc, tu continui să fii la fel de important cum ai fost întotdeauna…

Ceea ce trebuie să te întrebi este cât valorezi în realitate, nu cât de mult poţi să fii abătut într-un anumit moment.

Paul rămase nemişcat uitându-se la Daniela fără să zică un cuvânt, în timp ce mesajul îi intra bine în memorie. Daniela puse bancnota desfăcută alături de el, pe masă, iar cu un zâmbet complice îi spuse:

— Ia-i, ţine-i cu tine ca să îţi aminteşti de acest moment atunci când nu te vei simţi bine… dar trebuie să îmi dai o banconta noua de 50 EURO ca să o pot utiliza cu următorul prieten care are nevoie. Îl pupa pe obraz şi se îndrepta către uşa. Paul privi bancnota, zâmbi, o privi din nou şi cu o energie noua îl striga pe ospătar să plătească contul…”

De câte ori ne îndoim de valoarea noastră, de ceea ce meritam într-adevăr şi de ceea ce putem realiza??

Acum gândeşte-te bine…

Încearcă să răspunzi la următoarele întrebări:

1 – Spune care sunt cele mai bogate 5 persoane din lume.

2 – Spune care sunt ultimele 5 câştigătoare de la Miss Univers. 3 – Spune 10 câştigători ai premiului Nobel.

4 – Spune care sunt ultimii 5 câştigători ai premiului Oscar ca fiind cel mai bun actor sau actriţă.

Cum merge? Rău? Nu te preocupa. Niciunul dintre noi nu îşi aminteşte care erau cei mai buni ieri.

Iar aplauzele se duc! Şi trofeele se umplu de praf! Câştigătorii se uita!

Acum răspunde la următoarele:

1 – Spune 3 profesori care te-au ajutat în formarea ta.

2 – Spune 3 prieteni deosebiţi, care te-au ajutat în momente dificile.

3

4 – Gândeşte-te la câteva persoane care te-au făcut să te simţi special. 4 – Spune numele a 5 persoane dragi, cu care îţi petreci timpul.

Cum merge? Mai bine? Persoanele care fac diferenţa în viaţa ta nu sunt cele cu cele mai bune rezultate, cu mulţi bani sau multe premii…

Sunt cele care îşi fac griji pentru tine, care au grija de tine sau de care ai grija sau îţi pasa cu adevărat de ei, sunt prietenii care sunt mereu aproape de sufletul tău…

Gândeşte-te o clipă…

Viaţa este foarte scurta! Tu, pe ce lista eşti? Nu ştii? … Lasă-mă să te ajut…

Nu eşti printre cei faimoşi, dar eşti printre prietenii dragi, de suflet, la care m-am gândit să trimit acest mesaj.

Dacă trimiţi acest e-mail şi altor persoane, prietenilor tai dragi, poate reuşim să schimbăm în mai calda, mai minunata, mai sensibila, mai generoasa inima noastră şi pe cea a altor persoane.

„O lumânare nu pierde nimic dacă aprinzi o alta de la flacăra ei, însă lumina şi căldura va fi mai mare!!”

* * *

Gânduri pentru tine

Madre Teresa de Calcutta

„Nu uita niciodată ca pielea se încreţeşte, părul încărunţeşte, iar zilele se aduna în ani… Dar ce e mai important se conserva; forţa şi determinarea ta nu au

vârsta.

Spiritul tău e cel care îndepărtează pânzele de păianjen. Dincolo de orice punct de sosire e unul de plecare.

Dincolo de orice reuşită e o alta încercare. Cât timp trăieşti, simte-te vie.

Dacă ţi-e dor de ce făceai, fă-o din nou.

Nu te pierde printre fotografii îngălbenite de timp… Mergi mai departe atunci când toţi se aşteaptă să renunţi. Nu lasa să se tocească tăria pe care o ai în tine.

Fa astfel ca în loc de milă, să impui respect. Când nu mai poţi să alergi, ia-o la trap.

Când nu poţi nici asta, ia-o la pas.

Când nu poţi să mergi, ia bastonul. Însă nu te opri niciodată”.

* * *

Ce ai face tu?

Eşti singur în maşină şi conduci într-o noapte furtunoasa; când treci pe lângă o staţie de autobuz, vezi 3 persoane aşteptând autobuzul:

1. O bătrânică bolnava care pare pe moarte

2. un vechi prieten care ţi-a salvat viaţa

3. iubitul / iubita ideal / a pe care aşteptai de o viaţă să îl întâlneşti.

Pe care l-ai lua în maşină, dacă ar exista posibilitatea ca lângă şofer să stea un singur pasager?

Gândeşte-te bine înainte să continui…

Aceasta este o problemă de etica morala care a fost folosita ca parte a unui interviu pentru o slujbă.

Poţi să iei bătrână, întrucât ea e pe moarte; sau poţi să îl alegi pe vechiul tău prieten care ţi-a salvat viaţa, şi astfel să te revanşezi. Şi totuşi, şansa de a găsi partenerul ideal s-ar putea să nu ţi se mai ofere vreodată!!

Răspunsul candidatului care a obţinut slujba a fost:

„I-aş da cheile de la maşina prietenului meu să o ducă pe bătrână la spital şi as aştepta autobuzul alături de

partenerul ideal!”

Uneori, avem mult de câştigat dacă renunţăm la limitarea unei gândiri încăpăţânate.

Nu uita niciodată să ai o viziune de ansamblu!!

* * *

Ultimul biscuit

O tânără stătea şi aştepta avionul în sala de aşteptare a unui aeroport mare. Pentru că trebuia să aştepte mult timp, şi-a cumpărat o carte şi un pachet de biscuiţi, ca să treacă timpul mai uşor. S-a aşezat în sala de aşteptare VIP şi a început să citească. Lângă ea, pe scaunul alăturat erau biscuiţii şi pe următorul scaun era un domn care citea ziarul.

Când a început pachetul şi implicit primul biscuit, domnul de alături a luat şi el unul. Ea s-a simţit indignata, dar n-a zis nimic şi a continuat să citească. În interiorul ei îşi spunea „Uite ce fel de persoana e acest bărbat! Dacă aş avea numai puţin curaj, i-aş face morala...”

Şi aşa de fiecare dată când ea lua un biscuit, lua şi el unul până când a mai rămas în pachet ultimul biscuit. Ea gândea: „ah, acum vreau să văd ce îmi zice când se vor termina toţi!!” Bărbatul a luat ultimul biscuit, l-a rupt în două şi i-a dat jumătate.

„Ah, asta e culmea!”, gândi ea şi îşi lua lucrurile, cartea şi geanta şi se îndrepta spre ieşirea sălii de aşteptare.

Când se simţi un pic mai liniştită şi nervii îi trecuseră, se aşeză pe un scaun de-a lungul unui coridor mai ferit de priviri indiscrete.

Închise cartea şi deschise geanta pentru a pune acolo jumătatea de biscuit rămasă când... deschizând geanta vede ca pachetul de biscuiţi era întreg, în geanta. Se ruşină de modul în care se comporta şi abia atunci înţelese ca pachetul de biscuiţi pe care îl mâncase nu era al ei, ci al domnului de alături care a împărţit cu ea chiar şi ultima bucăţică, fără a se simţi indignat, nervos sau superior, fata de ea care se comportase urat şi chiar îşi simţise orgoliul

atins.

Morala:

De câte ori în viaţă am mâncat biscuiţii altcuiva fără să ne dăm seama?

Înainte de a ajunge la o concluzie şi înainte de a gândi rău despre o persoană, UITATE atent la ceea ce ai în jur, de obicei ceea ce vezi nu e şi adevărul situaţiei!!!

Exista 5 lucruri în viaţă care NU SE POT RECUPERA:

— O piatră, după ce ai aruncat-o;

— O vorbă, după ce ai spus-o;

— O şansă, după ce ai pierdut-o;

— Timpul, după ce a trecut;

— Iubirea, pentru cel ce nu lupta.

* * *

Plimbarea cu taxiul

Acu douăzeci de ani, lucram ca şi taximetrist ca să mă întreţin. Când am ajuns la 2: 30 AM, clădirea era acoperita în întuneric, doar cu excepţia unei singure lumini la parterul unei ferestre…

În asemenea circumstanţe, mulţi taximetrişti ar claxona o dată sau de două ori, ar aştepta un minut şi apoi ar pleca.

Dar am văzut prea mulţi oameni săraci care depindeau de taxi ca fiind singurul lor mod de transport. Dacă nu mi se părea un pericol, întotdeauna mergeam la uşă.

Deci am mers şi-am bătut la uşă. „Doar un minut” răspunse o voce firava, a unei persoane mai în vârstă.

Auzeam ceva fiind tras de-a lungul pardoselii.

După o pauză lunga, uşa s-a deschis. O femeie mica de statura, în jur de vreo 80 de ani stătea în faţa mea. Purta o rochie colorata şi o pălărie mare cu un material de catifea prins pe ea, ca şi o femeie dintr-un film din anii ’40.

Lângă ea era o valiza mica de nailon.

Apartamentul arata ca şi cum nimeni n-a mai locuit acolo de ani de zile. Tot mobilierul era acoperit cu

cearşafuri.

Nu găseai niciun ceas pe pereţi, nici bibelori sau alte lucruri pe rafturi.

Într-un colţ era un panou plin cu poze peste care era pus un suport de sticlă.

„Aţi putea să îmi duceţi bagajul până la maşină?” zise ea. Am dus valiza la maşină şi apoi m-am întors să sa o ajut pe femeie.

Ea m-a luat de braţ şi am mers încet spre maşină. A continuat să-mi mulţumească pentru amabilitatea mea.

„Nu e mare lucru” i-am zis eu. „Doar încerc să-mi tratez pasagerii în felul în care aş vrea ca mama mea să fie tratata”.

„Oh, sunteţi un băiat aşa de bun!” zise ea.

Când am intrat în maşină, mi-a dat o adresa şi apoi m-a întrebat: „Ai putea să conduci prin centrul oraşului?”

„Nu este calea cea mai scurtă” am răspuns eu rapid.

„Oh, nu conteza” spuse ea. „Nu mă grăbesc. Eu acum merg spre ospiciu...”. M-am uitat în oglinda retrovizoare. Ochii ei erau scânteietori...

„Nu mi-a mai rămas nimeni din familie...” a continuat ea”. Doctorul spune că nu mai am mult timp...” În tăcere am căutat ceasul de taxare şi l-am oprit. „Pe ce ruta aţi vrea să merg?” Am întrebat.

Pentru următoarele două ore am condus prin oraş. Mi-a arătat clădirea unde, odată, ea lucrase ca şi operator pe lift.

Am condus prin cartierul unde ea şi soţul ei locuiau când erau proaspăt căsătoriţi. M-a dus în faţa unui magazin cu mobila care, odată, fusese o sală de bal unde obişnuia să meargă la dans pe vremea când era fata.

Câteodată ma ruga sa opresc în faţa unor clădiri sau colţuri de strada şi stătea acolo în întuneric, contemplând în tăcere.

Cum prima aluzie de soare s-a arătat pe orizont, mi-a spus dintr-odată: „Sunt obosită...

Hai să mergem”.

Am condus în tăcere spre adresa pe care mi-o dăduse.

Era o clădire ieftina, ca şi o casă mica, cu un drum de parcare care trecea pe sub o portiţă. Doi oameni au venit spre taxi cum am şi ajuns acolo. Erau atenţi şi concentraţi asupra fiecărei mişcări pe care o făcea femeia. Am deschis portbagajul şi am dus micuţa valiza până la uşă. Femeia a fost aşezată deja într-un scaun cu rotile.

„Cât va datorez?” a întrebat ea, în timp ce-şi cauta portmoneul. „Nimic” am zis eu.

„Dar trebuie şi tu să te întreţii”.

„Nu vă faceţi griji „sunt şi alţi pasageri” am răspuns eu.

putere...

Aproape fără să mă gândesc m-am aplecat şi i-am dat o îmbrăţişare. Ea m-a strâns cu

„Ai făcut unei femei în vârstă un micuţ moment de bucurie” spuse ea. „Mulţumesc”. I-am strâns mana şi apoi am plecat în lumina dimineţii.

În spatele meu, o uşă se închisese... Era ca şi sunetul de încheiere a unei vieţi...

Nu am mai luat alţi pasageri în tura aceea de lucru. Am condus pierdut în gânduri...

Pentru restul zilei de-abia mai puteam vorbi.

Ce ar fi fost dacă femeia aceea ar fi dat peste un taximetrist mânios, sau unul care ar fi fost nerăbdător să-şi termine tura?...

Ce-ar fi fost dacă aş fi refuzat să iau comanda, sau doar să claxonez o dată şi apoi să plec?...

măreţe.

Uitându-mă în urmă. nu cred că am făcut ceva mai important în întreaga mea viaţă. Suntem condiţionaţi să credem că vieţile noastre se învârt în jurul unor momente

Dar adesea aceste momente măreţe ne iau prin surprindere frumos împachetate în ceea ce alţii ar

considera ceva puţin, ceva neînsemnat.

Oamenii s-ar putea să nu-şi amintească exact ceea ce ai făcut sau ceea ce ai spus, dar întotdeauna îşi vor aminti cum i-ai făcut să se simtă!!!

N-o să ai parte de nicio surpriza în 10 zile dacă o să trimiţi acest mesaj la alte 10 persoane.

Dar, s-ar putea să ajuţi lumea să fie puţin mai buna şi mult mai înţelegătoare prin simplu fapt că-l trimiţi mai departe.

Viaţa aceasta s-ar putea să nu fie petrecerea pe care o speram, dar cât timp suntem aici putem de asemenea să dansam. În fiecare dimineaţa când îmi deschid ochii, îmi spun: „Ziua de azi este o zi speciala!"

Nu ne mai putem întoarce niciodată înapoi, acesta e singurul spectacol pe care îl jucam. Tratează oamenii în felul în care ai vrea TU să fii tratat şi vei simţi diferenţa!

* * *

Şi Dumnezeu a creat femeia

Până când Dumnezeu a creat femeia, El era deja în a şasea zi de lucru peste program. Un înger a apărut şi a spus:

— De ce îţi ia aşa de mult timp să creezi asta? Şi Dumnezeu a răspuns:

— Ai văzut planul pentru ea? Trebuie să fie rezistenta la apa, dar nu din plastic, să aibă peste 200 parţi care să se mişte, toate care să se poată înlocui, şi să fie în stare să funcţioneze cu diet coke şi resturi de mâncare, să poată tine 4 copii deodată în braţe, să aibă un sărut cu care să vindece de la un genunchi zgâriat la o inimă zdrobita, şi o să facă totul doar cu 2 mâini.

Îngerul a fost uimit de cereri.

— Doar cu 2 mâini? Nicio şansă. Şi astea sunt cereri doar pentru modelul standard? E prea multă munca pentru o zi. Aşteaptă pana mâine să termini.

— Dar nu o să aştept, a protestat Dumnezeu. Sunt aproape să termin aceasta creaţie şi e atât de aproape de inima mea. Deja se vindeca pe ea însăşi când e bolnava. Şi

poate lucra 18 ore pe zi.

Îngerul s-a apropiat şi a atins femeia.

— Dar ai făcut-o aşa de fina Doamne!

— Ea este fina, a fost de acord Domnul, dar am făcut-o şi puternică. Nici nu ai idee ce poate îndura sau realiza.

— Va fi în stare să gândească? a întrebat îngerul.

— Nu numai că va fi în stare să gândească, i-a răspuns Dumnezeu, va fi în stare să raţioneze şi să negocieze.

Apoi îngerul a observat ceva, a întins mâna şi a atins obrazul femei.

— Ups, se pare că ai o scurgere în modelul ăsta. Ţi-am spus că ai încercat să pui prea mult în modelul ăsta.

— Nu-i o scurgere, l-a corectat Domnul, asta-i o lacrimă!

— Pentru ce e lacrima? a întrebat îngerul. Domnul a răspuns:

— Lacrima e felul ei de a-şi exprima bucuria, tristeţea, durerea, dezamăgirea, dragostea, singurătatea, supărarea şi mândria ei.

Îngerul a fost impresionat.

— Doamne, eşti un geniu. Tu te-ai gândit la toate. Femeia e cu adevărat uimitoare.

Şi aşa este! Femeile au puteri care îi uimesc pe bărbaţi.

Ele trec prin dificultăţi şi ele poarta poveri, dar menţin fericirea, dragostea şi bucuria. Ele zâmbesc când ar vrea să ţipe.

Canta când ar vrea să plângă, Plâng când sunt fericite

Şi rad când sunt nervoase.

Se lupta pentru lucrurile în care cred. Se împotrivesc nedreptăţii.

Nu accepta „*nu*” ca răspuns.

Când cred că exista o soluţie mai buna ele se lipsesc de bunuri ca familiile lor să aibă de ajuns.

Ele merg la doctor cu un prieten speriat. Iubesc necondiţionat.

Plâng când copii lor au succes şi se bucura când prietenii lor primesc recompense. Sunt fericite când aud de un nou născut sau o nuntă.

Inima lor se frânge când un prieten moare.

Ele jelesc la moartea unui membru din familie.

Totuşi sunt puternice când crezi că nu mai au nicio putere. Ştiu ca o îmbrăţişare şi un sărut poate vindeca o inimă frântă.

Femeile vin în orice forma, mărime şi culoare.

Ele vor conduce maşini, vor zbura, vor merge, vor alerga sau îţi vor scrie ţie un e-mail ca să-ţi arate cât de mult le pasa de tine.

Inima femeii este ceea ce ţine lumea să meargă. Ele aduc bucurie, speranţă şi dragoste.

Au compasiune şi idealuri.

Dau suport moral familiei şi prietenilor.

Femeile au lucruri vitale să spună şi totul să dăruiască.

Totuşi, dacă exista o slăbiciune în femeie, aceasta e că îşi uita valoarea.

Puteţi trimite acest mesaj mai departe, tuturor femeilor pe care le cunoaşteţi, ca să le amintiţi cât de uimitoare sunt… şi tuturor bărbaţilor, ca să le reamintiţi cât de uimitoare sunt femeile…

* * *

Povestea unei furnici

În fiecare zi, devreme de tot, venea la serviciu Furnica cea harnica, productiva şi bucuroasa de munca ei. Acolo îşi petrecea ea zilele, muncind cu sârg şi fredonând un cântecel. Era harnica, productiva şi bucuroasa de ce făcea, dar, vai, nu o superviza nimeni.

Bondarul, preşedinte şi director general, a considerat că aşa nu se mai poate şi a creat un post de supervizor, pe care a angajat un Gândac cu multă experienţă.

Prima grijă a Gândacului a fost aceea de a standardiza ora de sosire şi de plecare de la munca, şi a elaborat şi nişte rapoarte minunate pe această temă. Curând s-a văzut că era nevoie şi de o secretara care să pregătească rapoartele, şi ca urmare au angajat o Păianjenitza, care a organizat o arhiva şi s-a ocupat şi de telefoane.

Şi în tot acest timp, Furnica era harnica, productiva şi se bucura de munca ei. Muncea şi iar muncea. Şi din când în când fredona o melodie. Bondarul, preşedinte şi director general, era incantat de rapoartele Gândacului supervizor, ba chiar i-a mai cerut şi nişte tabele comparative şi grafice, indicatori de gestiune şi analize ale tendinţelor de viitor.

Aşa că a fost nevoie să angajeze şi o Muscă, pe funcţia de ajutor de supervizor şi a trebuit să-i cumpere şi un laptop cu imprimanta în culori. Curând Furnica harnica, productiva şi bucuroasa de munca ei, a încetat să mai fredoneze o melodie, şi a început să se vaiete ca pierde vremea cu hârţoagele pe care o puneau să le completeze, în loc s-o lase să lucreze.

Şi atunci, Bondarul, preşedinte şi director general, a hotărât că e momentul să ia măsuri: s-a creat postul de administrator general al departamentului în care lucra Furnica harnica, productiva şi bucuroasa de munca ei. Aceasta responsabilitate a fost încredinţată Lăcustei care, ca prima măsură a pus mocheta bej în biroul său şi a cerut să i se cumpere un fotoliu special. Noul administrator general – e clar – a avut apoi nevoie de o maşină, de un laptop ba chiar şi de o reţea intranet pentru comunicarea cu subalternii. Tot noul administrator general a mai avut nevoie şi de o asistentă personala şi a adus-o pe Broasca, cea care-i fusese secretara la precedentul loc de muncă. Aceasta urma să-l ajute la elaborarea planului strategic şi a bugetului pentru departamentul în care muncea Furnica harnica, productiva şi bucuroasa de munca ei.

Furnica nu prea mai cânta, şi pe zi ce trece devenea tot mai agitata şi mai nervoasă. „Va trebui să selecţionăm o

societate de consultanta care să ne elaboreze un studiu cu privire la mediul de lucru în societatea noastră”, propuse Lăcustă. Iar societatea aleasa, contra unei sume consistente, se puse pe studiu, anunţând că are nevoie de câteva luni de lucru. Dar între timp, Bondarul preşedinte şi director general, reanalizând cifrele, ajunse la concluzia că departamentul în care lucra furnica harnica, productiva, şi ceva mai puţin bucuroasa de munca ei, nu mai aducea acelaşi profit ridicat ca până acum.

Şi l-a contactat pe Bufnitza, renumitul consultant în afaceri, ca să-i ceară un diagnostic al situaţiei. Domnul Bufnita s-a învârtit trei luni prin birourile societăţii şi a elaborat un raport sofisticat, în mai multe volume, în valoare de câteva zeci de mii de Euro, care se încheia cu concluzia: „Sunt prea mulţi salariaţi în acest departament. Trebuie efectuate concedieri”. Aşa ca Bondarul, preşedinte şi director general, a trebuit să urmeze sfatul consultantului care-l costase câteva zeci de mii de euro, şi să o concedieze pe Furnica harnica, productiva şi furioasa, care pe vremuri era harnica, productiva şi bucuroasa de munca ei.

Morala: Să nu cumva să-ţi treacă prin minte să fii o Furnica harnica, productiva şi bucuroasa de munca ei! Este mult mai oportun să fii sau o Lăcustă sau un Gândac, inutil şi incompetent. Incompetenţii nu au nevoie de supervizori, asta o ştie toată lumea. Pe ei nu-i stresează nimeni!

Dacă, totuşi, nu te poţi împiedica să fii harnic şi productiv, să nu cumva să arăţi că eşti bucuros de munca ta. Asta n-au să ţi-o ierte niciodată! Inventează din când în când ca ti s-a întâmplat o nenorocire. Fa pe victima! Fă în aşa fel încât să nu le fie ciuda că te bucuri de ce faci!

Iar dacă, în ciuda acestor sfaturi, te încăpăţânezi să fii o Furnica harnica, productiva şi bucuroasa de munca ei, apucă-te de o activitate independenta, cel puţin aşa nu vor trai pe spinarea ta toţi Bondarii, Gândacii, Păienjenii, Muştele, Lăcustele, Broaştele şi Bufnitele! * *

*

Buline şi steluţe de Max Lucado

Locuitorii din Wemmik, eroii povestirii noastre, erau nişte omuleţi mici, din lemn, ciopliţi toţi de un tâmplar pe nume Eli. Acesta îşi avea atelierul pe un deal, de la a cărui înălţime se vedea întreg satul.

Fiecare omuleţ era altfel. Unii aveau nasul mare, alţii aveau ochii mari. Unii erau înalţi, alţii erau scunzi. Unii purtau pălărie, alţii purtau costum. Însă două lucruri le erau comune: toţi erau făcuţi de acelaşi tâmplar şi trăiau în acelaşi sat.

De dimineaţă până seara, zi de zi, omuleţii făceau un singur lucru: lipeau etichete unul pe celălalt. Fiecare omuleţ avea o cutie plină cu steluţe aurii şi o cutie plină cu bulinuţe negre. Cât era ziua de lunga îi vedeai pe străzile satului lipind steluţe sau buline unul pe celălalt.

Omuleţii drăguţi, din lemn lustruit şi frumos vopsiţi întotdeauna primeau steluţe, dar aceia din lemn necizelat, cu vopseaua sărită, nu primeau decât buline.

Tot steluţe primeau şi cei talentaţi; unii puteau ridica greutăţi deasupra capului, alţii puteau sării peste cutii înalte. Mai erau unii care ştiau cuvinte dificile, iar alţii care cântau cântece frumoase.

Acestora toată lumea le dădea steluţe aurii.

Aşa se face că unii omuleţi aveau trupul plin de steluţe... Ori de câte ori primeau câte o steluţă se simţeau atât de bine încât îşi doreau să mai facă ceva ca să poată primi încă una.

Alţii însă nu ştiau să facă prea multe lucruri şi aveau parte doar de buline. Pancinello era unul dintre aceştia din urmă.

Tot timpul încerca să sară cât mai sus, ca alţii dar întotdeauna cădea la pământ. Iar când ceilalţi îl vedeau jos se adunau buluc în jurul lui şi lipeau buline pe el. De multe ori se mai şi zgâria în cădere, lucru pentru care mai primea buline negre.

Iar după aceea când încerca să le explice omuleţilor

de ce căzuse mereu spunea câte o neghiobie şi toţi se îngrămădeau să lipească şi mai multe buline pe el.

După un timp avea atât de multe încât nu mai voia să iasă pe stradă, se temea că va face iar ceva anapoda: cine ştie, o să-şi uite pălăria sau o să calce într-o balta... şi imediat o să primească bulinuţe!!!

Adevărul este că avea atât de multe buline încât ceilalţi omuleţi veneau şi îi lipeau altele fără niciun motiv.

„Merita mulţimea asta de buline negre”, îşi spuneau omuleţii unii altora.

„Este clar că nu e bun de nimic!”

După un timp Pancinello a ajuns să creadă ce se spunea despre el:

„Aşa este nu sunt bun de nimic!”, îşi spunea el.

În rarele dăţi când ieşea din casa stătea cu cei care erau ca el, cu multe buline. Cu ei se simţea mai în largul lui.

Într-o zi, se întâlni cu un omuleţ total diferit de ceilalţi: nu avea nici steluţe, nici buline. Era din lemn şi atât. Era o fată pe nume Lucia. Să nu credeţi ca oamenii nu încercau să lipească etichete şi pe ea! Încercau numai ca nu rămâneau lipite ci cădeau.

Fiindcă nu avea nicio bulina unii o admirau atât de mult încât se grăbeau să-i lipească o steluţă. Dar niciuna nu stătea lipită. Alţii însă o priveau cu dispreţ fiindcă nu avea nicio stea şi atunci voiau să îi lipească o bulina dar şi aceasta cădea imediat.

„Ca ea vreau să fie”, îi trecu prim minte lui Pancinello.

„Nu mai vreau să primesc etichete de la ceilalţi!”

Aşa ca o întreba pe Lucia cum se face ca ea nu are nicio eticheta.

„Nu este mare lucru”, îi răspunse ea. „În fiecare zi ma duc să îl văd pe Eli”.

„Pe Eli?”

„Da, pe Eli, tâmplarul, îmi place să stau cu el în

atelier”.

„Dar de ce?”

„Ce ar fi să descoperi singur? Du-te la el sus pe deal!” Şi cu aceste cuvinte, Lucia se întoarse şi plecă.

„Dar crezi că-i va face plăcere să mă vadă?!?” striga el după ea.

Însă Lucia nu-l mai auzi. Aşa ca Pancinello se întoarse acasă, se aşeză la fereastră şi începu să se uite cum alergau omuleţii de colo-colo, lipindu-şi etichetele unul pe celălalt.

„Dar nu este drept!”, îşi spuse el supărat. Şi pe loc se hotărî să meargă le Eli. Se îndrepta spre deal şi urca pe cărarea strâmta până ce ajunse în vârf.

Când intra în atelier, făcu ochii mari de uimire. Toate obiectele erau URIAŞE. Scaunul era cât el de înalt. Ca să vadă ce se afla pe bancul de lucru trebui să se ridice pe vârfuri. Ciocanul era lung cât braţul lui! Înghiţi în sec şi îşi zise:

„Eu aici nu rămân!”, şi se îndrepta spre ieşire. Dar chiar atunci îşi auzi numele:

„Pancinello, tu eşti?”, se auzi un glas pătrunzător. Pancinello se opri.

„Cât ma bucur să te văd, Pancinello! Vino mai aproape, vreau să te văd mai bine!”

Pancinello se întoarse încet şi îl privi pe meşterul tâmplar, un bărbat înalt, cu o barbă stufoasa.

„Ştii cum mă cheamă?”, îl întreba Pancinello.

„Bineînţeles că ştiu, doar eu te-am creat!”

Eli se pleca, îl ridica de jos şi îl aşeză lângă el pe banca.

„Hmm...”, murmură meşterul îngândurat, în timp ce se uita la bulinele negre ale lui Pancinello.

„Se pare că ai adunat ceva etichete...”

„Nu am vrut, Eli! Am încercat din răsputeri să fiu bun!”

„Pancinello, copilul meu, în faţa mea nu este nevoie

să te aperi! Mie nu-mi pasa ce spun ceilalţi despre tine!”

„Chiar nu-ţi pasa?”

„Nu, şi nici ţie nu ar trebui să-ţi pese! Cine sunt ei – să împartă etichete bune sau rele? Şi ei sunt tot omuleţi de lemn ca tine. Nu contează ce gândesc ei, Pancinello. Contează doar ceea ce gândesc eu, iar eu cred că eşti o persoană tare deosebita!”

Pancinello începu să râdă:

„Eu, deosebit? De ce aş fi deosebit? Nu pot să merg repede, nu pot să sar, vopseaua mi se duce. De ce as însemna ceva pentru tine?”

Eli se uita la Pancinello, îşi puse mâna pe umărul lui micuţ şi spuse încet:

„Fiindcă eşti al meu, de aceea însemni foarte mult pentru mine!”

Nimeni... niciodată... nu-l mai privise astfel pe Pancinello... şi în plus, cel care-l privea astfel era chiar creatorul lui! Nici nu mai avea cuvinte...

„În fiecare zi am sperat că vei veni la mine”, continua apoi Eli.

„Am venit fiindcă m-am întâlnit cu cineva care nu avea niciun fel de etichete”, răspunse Pancinello.

„Ştiu, mi-a povestit despre tine”.

„De ea de ce nu se prind etichetele?”

„Fiindcă a hotărât că este mai important ce gândesc eu despre ea, decât ce gândesc alţii. Etichetele se lipesc de tine doar dacă le laşi!”

„Cum adică?”

„Etichetele se lipesc doar dacă le consideri importante. Dar cu cât te încrezi mai mult în dragostea mea, cu atât mai puţin îţi pasa de etichetele pe care îi le pun ceilalţi oameni. Înţelegi?”

„Păi, nu prea...” Eli zâmbi.

„Vei înţelege cu timpul. Acum eşti încă plin de buline negre.

Deocamdată îţi va fi de ajuns să vii la mine în fiecare

zi, iar eu îţi voi aduce aminte cât de important eşti pentru mine”.

Eli îl puse jos pe Pancinello. În timp ce acesta se îndrepta spre uşă, Eli îi spuse:

„Nu uita, eşti o persoană deosebita fiindcă eu te-am creat! Iar eu nu greşesc niciodată!”

Pancinello nu se opri din mers, dar gândi:

„Cred că Eli chiar vorbeşte serios. Poate are dreptate!”

Şi chiar în clipa aceea căzu de pe el o bulina... Viaţa este simpla... noi o complicam... doar fii, doar fii exact aşa cum eşti!

* * *

Lumina de la capătul tunelului

Traducerea în limba Romană – Iosi S Avni

Un om şi câinele sau au murit deodată. Ajungând în cer, au mers pe drumul pietruit cu aur. Vă amintiţi? Pe lângă un gard de marmura fina.

Urcând spre deal au întâlnit o poartă superba, construită din perle, ce străluceau sub razele soarelui.

Ajungând lângă poarta, au văzut un om şezând în pragul ei. „Scuzaţi-mă, i s-a adresat stăpânul câinelui, unde ne aflam?”

— În Rai, a răspuns portarul.

— Putem primii un pahar cu apa? a întrebat stăpânul câinelui.

— Desigur, a răspuns portarul, intra şi vei primii apa răcoritoare.

— Şi prietenul meu poate intra? a întrebat vizitatorul.

— Regret, i-a răspuns portarul, nu permitem intrarea animalelor.

Omul a decis să renunţe la apa, şi-a chemat câinele şi-au plecat mai departe. Drumul în continuare, era anevoios şi plin de praf.

Tot mergând au ajuns la o poartă simpla de lemn, fără gard împrejur. Portarul rezemat de poarta, citea dintr-

o carte.

— Pardon, i s-a adresat vizitatorul, putem primii puţina apa?

— Desigur, cu plăcere, poftim intraţi a răspuns amabil portarul.

Ei au trecut poarta şi au băut apa rece din fântâna apropiata, cât au poftit.

— Mulţumim, puteţi şi să ne spuneţi unde ne aflam?

— În Rai le-a răspuns portarul.

— Sunt complet derutat şi portarul precedent, mi-a spus, ca la poarta lui e intrarea în Raia spus vizitatorul.

Ah, te referi la strada aurita şi poarta cu perle? Nu, acolo e Iadul.

— Şi nu va pasa ca acolo se folosesc de numele vostru? s-a mirat, stăpânul câinelui.

— Nu, i-a răspuns portarul, noi suntem bucuroşi ca ei îi iau pe toţi aceia, care sunt de acord, să-şi părăsească prietenii şi să-i lase afară.

Să ţineţi minte, pe veci!

Cu un prieten bun, întotdeauna veţi avea, o rază de lumina la capătul tunelului.

* * *

Paşi pe nisip de Ademar Baross

Am avut un vis în noaptea de Crăciun.

Mergeam pe o plajă iar Dumnezeu păşea alături de mine, paşii ni se imprimau pe nisip, lăsând o urma dubla: una era a mea, cealaltă a Lui.

Atunci mi-a trecut prin minte ideea ca fiecare din paşii noştri reprezentau o zi din viaţă mea.

M-am oprit ca să privesc în urmă.

Şi am revăzut toţi paşii care se pierdeau în depărtare.

Dar am observat ca în unele locuri în loc de două urme nu mai era decât una singură... Am revăzut filmul vieţii mele.

Ce surpriza!

Locurile în care nu se vedea decât o singură urma corespundeau cu zilele cele mai întunecate ale existenţei mele: zile de nelinişte şi de rea-voinţă, zile de egoism sau de proasta dispoziţie, zile de încercări şi de îndoială, zile de nesuportat…

Zile în care eu fusesem de nesuportat.

Şi atunci întorcându-mă spre Domnul am îndrăznit să-i reproşez:

— Totuşi ne-ai promis că vei fi cu noi în toate zilele! De ce nu ţi-ai ţinut promisiunea?

De ce m-ai lăsat singur în cele mai grele momente din viaţă, în zilele când aveam cea mai mare nevoie de Tine?

Iar Domnul mi-a răspuns:

— Dragul meu, zilele pentru care n-ai văzut decât o singură urma de paşi pe nisip sunt zilele în care te-am purtat pe braţe…

* * *

Învaţă

Învaţă de la apa sa ai statornic drum. Învaţă de la flăcări ca toate-s numai scrum. Învaţă de la umbra sa treci şi să veghezi.

Învaţă de la stanca cum neclintit să şezi.

Învaţă de la soare cum trebuie s-apui. Învaţă de la vântul ce adie pe poteci. Cum trebuie prin lume de liniştit să treci. Învaţă de la toate căci toate-ţi sunt surori, Cum treci frumos prin viaţă.

Cum poţi frumos să mori!

Învaţă de la vierme ca nimeni nu-i uitat… Învaţă de la nufăr să fii mereu curat.

Învaţă de la flăcări ce-avem de ars în noi. Învaţă de la ape să nu dai înapoi.

Învaţă de la umbra să fii smerit ca ea. Învaţă de la stanca să-nduri furtuna grea. Învaţă de la soare ca vremea să-ţi cunoşti. Învaţă de la stele ca-n cer sunt multe oşti.

Învaţă de la greier când singur eşti să cânţi. Învaţă

de la luna sa nu te înspăimânţi.

Învaţă de la vulturi când umerii ţi-s grei. Şi du-te la furnica şi vezi povara ei.

Învaţă de la floare să fii gingaş ca ea. Învaţă de la miel să ai blândeţea sa. Învaţă de la păsări să fii mereu în zbor. Învaţă de la toate ca totu-i trecător.

Ia seama fiu al jertfei prin lumea-n care treci să-nveţi din tot ce piere cum să trăieşti în veci!

* * *

Cele trei porţi

Un rege avea un fiu deştept şi curajos. Ca să-l pregătească pentru a înfrunta viaţa, îl trimise la un bătrân înţelept.

— Luminează-mă: ce trebuie să ştiu în viaţă?

— Vorbele mele se vor pierde precum urmele paşilor tai pe nisip. Dar o să-ţi dau totuşi câteva sfaturi. În drumul tău prin viaţa vei întâlni trei porţi. Citeşte ce scrie pe fiecare dintre ele. O dorinţă mai puternica decât tine te va împinge să le urmezi. Nu încerca să te întorci, căci vei fi condamnat să retrăieşti din nou şi din nou ceea ce încerci să eviţi.

Nu pot să-ţi spun mai mult. Tu singur trebuie să treci prin asta, cu inima şi cu trupul.

Acum du-te. Urmează drumul acesta drept din fata ta.

Bătrânul înţelept dispăru şi tânărul porni pe drumul vieţii.

Nu după mult timp, se găsi în faţa unei porţi mari, pe care se putea citi: – SCHIMBA LUMEA.

— Asta era şi intenţia mea, gândi prinţul, căci chiar dacă sunt lucruri care îmi plac pe aceasta lume, altele nu-mi convin deloc. Atunci începu prima sa lupta.

Idealul său, abilitatea şi vigoarea sa îl împinseră să se confrunte cu lumea, să întreprindă, să cucerească, să modeleze realitatea după dorinţa sa. El găsi plăcerea şi beţia cuceritorului, dar nu şi alinarea inimii. Reuşi să

schimbe câteva lucruri, dar multe altele îi rezistară.

Anii trecură. Într-o zi îl întâlni din nou pe bătrânul înţelept, care-l întreba:

— Ce-ai învăţat tu pe acest drum?

— Am învăţat să deosebesc ceea ce e în puterea mea de ceea ce îmi scapă, ceea ce depinde de mine de ceea ce nu depinde de mine.

— Bine, zise bătrânul. Utilizează-ţi forţele pentru ceea ce sta în puterea ta şi uita ceea ceti scapa printre degete. Şi dispăru.

Puţin după această întâlnire, prinţul se găsi în faţa celei de-a doua porţi pe care stătea scris: – SCHIMBA-I PE CEILALŢI.

— Asta era şi intenţia mea, gândi el. Ceilalţi sunt sursa de plăcere, bucurii şi satisfacţii, dar şi de durere, necazuri şi frustrări. El se ridica deci contra a tot ce-l deranja sau nu-i plăcea la cei din jurul său.

Încerca să le pătrundă în caracter şi să le extirpeze defectele. Aceasta fu a doua lupta a sa. Într-o zi, pe când medita asupra utilităţii tentativelor sale de a-i schimba pe ceilalţi, îl întâlni din nou pe bătrânul înţelept, care-l întreba:

— Ce ai învăţat tu, deci, pe acest drum?

— Am învăţat ca nu ceilalţi sunt cauza sau sursa bucuriilor sau necazurilor, a satisfacţiilor sau înfrângerilor mele. Ei sunt doar prilejul, ocazia care le scoate la lumină. În mine prind rădăcina toate aceste lucruri.

— Ai dreptate, spuse bătrânul. Prin ceea ce ceilalţi trezesc în tine, ei te descoperă în faţa ta. Fii recunoscător celor care fac să vibreze în tine bucuria şi plăcerea, dar şi celor care fac să se nască în tine suferinţa sau frustrarea, căci prin ei viaţa îţi arata ce mai ai încă de învăţat şi calea pe care trebuie s-o urmezi.

Nu după multă vreme, prinţul ajunse în faţa unei porţi pe care scria: SCHIMBĂ-TE PE TINE ÎNSUŢI.

— Dacă eu sunt cauza problemelor mele, atunci înseamnă ca asta îmi rămâne de făcut, îşi zise el şi începu

lupta cu el însuşi. El cauta să pătrundă în interiorul său, să-şi combată imperfecţiunile, să-şi înlăture defectele, să schimbe tot ce nu-i plăcea în el, tot ce nu corespundea idealului său. După câţiva ani de lupta cu el însuşi, după ce cunoscu câteva succese dar şi eşecuri şi rezistenta, prinţul îl întâlni iarăşi pe bătrânul înţelept, care-l întreba:

— Ce ai învăţat tu pe acest drum?

— Am învăţat că exista în noi lucruri pe care le putem ameliora, dar şi altele care ne rezista şi pe care nu le putem învinge.

— Aşa este, spuse bătrânul.

— Da, dar m-am săturat să lupt împotriva a tot, a toţi şi chiar împotriva mea! Oare nu se termina niciodată? Îmi vine să renunţ, să mă dau bătut şi să mă resemnez.

— Asta va fi ultima ta lecţie, dar înainte de a merge mai departe, întoarce-te şi contempla drumul parcurs, răspunse bătrânul şi apoi dispăru.

Privind înapoi, prinţul văzu în depărtare spatele celei de-a treia porţi pe care stătea scris: – ACCEPTATE PE TINE ÎNSUŢI. Prinţul se mira că n-a văzut cele scrise atunci când a pătruns prima data prin acea poarta, dar în celălalt sens.

— În lupta devenim orbi, îşi spuse el.

Şi mai văzu zăcând pe jos, peste tot în jurul lui, tot ce a respins şi a învins în lupta cu el însuşi: defectele, umbrele, frica, limitele sale. Le recunoscu pe toate şi învaţă să le accepte şi să le iubească.

Învaţă să se iubească pe el însuşi, fără să se mai compare, să se judece, să se învinovăţească. Îl întâlni din nou pe bătrânul înţelept, care-l întreba:

— Ce-ai învăţat în plus pe acest drum?

— Am învăţat ca urând sau detestând o parte din mine înseamnă să mă condamn să nu fiu niciodată de acord cu mine însumi. Am învăţat să mă accept în totalitate, necondiţionat.

— Bine, acesta este primul lucru pe care nu trebuie să-l uiţi în viaţă, acum poţi merge mai departe.

Prinţul zări în depărtare cea de-a doua poarta, pe spatele căreia scria – ACCEPTA-I PE CEILALŢI. Şi în jurul lui recunoscu toate persoanele pe care le-a întâlnit în viaţa sa, pe cei pe care i-a iubit şi pe cei pe care i-a urat, pe cei pe care i-a ajutat şi pe cei pe care i-a înfruntat. Dar spre surpriza sa, acum era incapabil să le vadă imperfecţiunile, defectele, lucrurile care altă dată îl deranjau enorm şi împotriva cărora luptase. Bătrânul înţelept apăru din nou şi-l întrebă:

— Ce-ai învăţat mai mult decât prima data pe acest drum?

— Am învăţat ca fiind în acord cu mine însumi, nu mai am nimic de reproşat celorlalţi şi nici nu mă mai tem de ei.

Am învăţat să-i accept şi să-i iubesc aşa cum sunt.

— Bine, acesta este cel de al doilea lucru pe care trebuie să-l ţii minte. Continua drumul.

Prinţul zări prima poarta, prin care trecuse cu mult timp în urmă, şi văzu ceea ce era scris pe spatele ei:

— ACCEPTA LUMEA. Privi în jurul său şi recunoscu acea lume pe care a dorit s-o cucerească, s-o transforme, s-o schimbe. Fu izbit de lumina şi frumuseţea tuturor lucrurilor, de perfecţiunea lor. Era totuşi aceeaşi lume de altă dată. Oare lumea se schimbase, sau privirea sa?

Atunci se ivi bătrânul, care-l întreba:

— Ce-ai învăţat pe drumul acesta?

— Acum am învăţat ca lumea este oglinda sufletului meu.

Ca eu nu văd lumea, ci ma vad în ea. Când sunt fericit, lumea mi se pare minunata, când sunt necăjit, lumea îmi pare trista. Ea nu este nici vesela, nici trista. Ea exista, atât. Nu lumea ma necăjea, ci starea mea de spirit şi grijile pe care mi le făceam. Am învăţat să o accept fără să o judec, fără nicio condiţie.

— Acesta este cel de al treia lucru important pe care nu trebuie să-l uiţi. Acum eşti împăcat cu tine, cu ceilalţi şi cu lumea! Eşti pregătit să porneşti spre ultima încercare:

trecerea de la linişte împlinirii, la împlinirea liniştii, spuse el, şi dispăru pentru totdeauna.

* * *

Picătura şi oceanul

A fost odată ca niciodată un copil care l-a întrebat pe tatăl sau:

— Care este lucrul care ma separa de adevăr? Tatăl i-a răspuns:

— Nu eşti singurul care este separat de adevăr, mai sunt şi alţii. Îţi voi spune câteva povesti care îţi vor părea simple. Trebuie să te gândeşti la ele pana când le vei înţelege şi vor căpăta pentru tine proporţii uriaşe. şi chiar mai departe, pana vor deveni din nou simple.

Prima poveste:

A fost odată ca niciodată o picătură într-un Ocean. Ea spunea ca Oceanul nu exista. Tot astfel se întâmplă cu mulţi oameni. Trăiesc în interiorul creaţiei divine şi spun ca nu exista divinitate.

A doua poveste:

— Vreau să fiu libera! spuse picătură de apa din mijlocul Oceanului, şi oceanul în compasiunea sa a ridicat-o la suprafaţă.

— Vreau să fiu libera! spuse din nou picătură de apa şi soarele auzindu-i glasul o aşeză într-un nor.

— Vreau să fiu libera! spuse picătură încă o dată şi norul o elibera iar aceasta căzu din nou în Ocean.

A treia poveste:

O picătură intelectuala este o picătură intelectuala, dar nu mai aparţine Oceanului.

A patra poveste:

— Nicio picătură nu are nicio valoare, spuse picătură din mijlocul Oceanului.

A cincea poveste:

— Exista un lucru de care mi-am dat seama: fără îndoială, eu sunt mai importantă decât Oceanul!

A şasea poveste:

— Nu voi putea niciodată să ajung la Ocean! spuse picătură din Ocean.

A şaptea poveste:

— Oh, ce-mi pasă mie de Ocean! spuse picătură din Ocean.

A opta poveste:

Era odată o picătură care-şi regreta soarta: la urma urmei, ea era în mijlocul Oceanului şi nu ştia nimic despre Ocean.

A noua poveste:

O picătură din Ocean chema toate celelalte picături să i se alăture pentru a se răscula împotriva Oceanului.

A zecea poveste:

— Prin puterea cu care am fost investita, spuse picătură din Ocean, toate cele care nu gândiţi ca mine, de astăzi sunteţi excluse din Ocean.

A unsprezecea poveste:

— Tu te afli în mijlocul iubirii mele, îi spuse Oceanul picăturii de apă.

Dar picătură nu auzi Oceanul pentru că era plină de iubire pentru alta picătură.

A douăsprezecea poveste:

— Dacă aş putea cuprinde, gândi o picătură, fiecare picătură cu dragostea mea. atunci as deveni Oceanul!

Cum gândi aceasta, picătură începu să reverse dragostea sa asupra tuturor picăturilor, pe rând. Dar era o picătură care îi făcuse un mare rău şi deşi era capabila de o mare iubire, picătură nu putu să o ierte. Şi pentru ca nu putu să-şi reverse dragostea sa asupra acesteia nu putu să devină Oceanul.

Copilul îl întrebă pe tatăl sau:

— A existat vreodată o picătură care a devenit Oceanul?

Şi tatăl sau îi spuse ultima sa poveste:

Era odată o picătură care caută pacea Oceanului, care caută cauta profunzimea Oceanului. Dorinţa îi era

mare şi puterea de iertare îi era mare. şi deodată Oceanul îi spuse:

— Tu şi cu mine, noi suntem una! Şi Oceanul îşi deschise larg braţele şi îmbrăţişă picătură, şi tot ce aparţinea Oceanului deveni şi al picăturii.

Ea se pătrunse de pacea Oceanului, se întinse pe toată suprafaţa Oceanului şi prin profunzimea sa deveni salvarea lumii.

— Afla astfel, copile, ca Oceanul este plin de iubire pentru cei ce-l iubesc şi că-i primeşte în măreţia sa pe toţi cei ce o doresc cu adevărat.

— Dar ce se va întâmpla dacă o astfel de picătură devine murdara?

Tatăl rase din toată inima şi spuse:

O picătură nu poate deveni atât de murdara încât oceanul să nu o poată curata.

* * *

Biblia învingătorului

Când învingătorul comite o greşeală, spune: Am greşit! – şi învaţă lecţia.

Când învinsul comite o greşeală, spune: – Nu e vina mea! şi arunca vina pe alţii.

Un învingător ştie că adversitatea este cel mai bun învăţător. Un învins se simte victima în faţa adversităţilor vieţii.

Un învingător ştie că rezultatele acţiunilor lui depind de el. Un învins crede în existenta ghinionului.

Un învingător munceşte mult, dar îşi şi creează mult timp liber pentru el însuşi. Un învins este o persoană mereu foarte ocupata, care nu are timp nici pentru ai lui.

Un învingător înfrunta provocările una cate una. Un învins le evita şi nu îndrăzneşte să le înfrunte.

Un învingător promite, îşi da cuvântul şi şi-l ţine.

Un învins face promisiuni, dar nu da nicio asigurare.

Un învingător spune – Sunt bun, dar voi fi şi mai bun! Un învins spune: – Nu sunt chiar aşa de rău ca mulţi alţii.

Un învingător asculta, înţelege şi răspunde.

Un învins doar aşteaptă pana când îi vine rândul să vorbească.

la ei.

Un învingător îi respecta pe cei ce ştiu mai mult decât el, şi încearcă să înveţe ceva de

Un învins se împotriveşte celor care ştiu mai mult decât el şi tine seama numai de defectele lor.

Un învingător spune: Trebuie să existe o cale mai bună de a o face.

— Un învins spune: Aşa am făcut-o întotdeauna!

Un învingător este o parte din soluţie. Un învins este o parte din problema.

Un învingător tine seama de cum se vede zidul în întregime. Un învins tine seama de cărămidă pe care trebuie să o pună.

Un învingător ca tine împărtăşeşte acest mesaj.

Un învins, ca ceilalţi, este egoist şi îl păstrează numai pentru el însuşi.

* * *

Scrisoare de dragoste

Dragul meu.

Azi dimineaţă, când te-ai trezit din somn, eram lângă patul tău, în lumina minunatului răsărit de soare, care a inundat odaia ta. Am sperat în acel moment că îmi vei spune cum se cuvine „Bună dimineaţa”. Dar n-ai făcut-o. M-am gândit ca poate era prea devreme şi ca de aceea nu m-ai putut observa…

Am încercat să-ţi atrag atenţia când, grăbit, ai deschis uşa şi ai plecat. Ţi-am sărutat fata cu boarea dimineţii, am revărsat asupra ta mireasma dulce a florilor, ţi-am murmurat o melodie de dragoste, prin gingaşul ciripit al pasărelelor. Ai trecut pe lângă mine grăbind pasul, fără să mă iei în seama…

Mai târziu, te-am privit duios, când mergeai preocupat şi discutai aprins cu cei cu care te întâlneai.

Ah, cât aş fi dorit să schimbi şi cu mine câteva cuvinte, dar ai trecut pe lângă mine fără să-mi dai nicio atenţie…

După-amiaza, fiindcă era cald, ţi-am trimis o ploaie înviorătoare şi ţi-am strălucit în fiecare picătură de ploaie. Am strigat din ceruri, cu glas de tunet, doar, doar ma vei auzi cumva. Zadarnic… Apoi am pictat un curcubeu fermecător în mijlocul norilor şi mi-am zis:

„Cu siguranţă ma va vedea”, dar n-ai făcut-o, nu m-ai văzut…

Seara, la sfârşitul zilei, ţi-am trimis un minunat apus de soare, gândind ca ma vei privi. Te-am căutat atât de mult cu privirea miilor de stele strălucitoare, nădăjduind ca ma vei vedea, dar am rămas pierdută în nepăsarea ta…

În sfârşit, noaptea, la culcarea ta, am revărsat peste tine lumina lunii, ca să-ţi amintesc că eu nu te pot uita. Am nădăjduit ca măcar acum ma vei observa, înainte de a adormi, dar ai tăcut, nu m-ai privit. Şi ai adormit…

A ta veşnică prietena, Fericirea

* * *

Ajutorul divin

În timpul unei mari inundaţii, un om stătea în apa până la genunchi. A venit o barcă şi cei din ea i-au spus: „Urca!”

„O, nu, Domnul va avea grijă de mine”, a răspuns el. Câteva minute mai târziu apa îi ajungea până la brâu. A venit o alta barca; cei din ea i-au spus: „Urca!”. „O, nu, Domnul va avea grijă de mine”, a spus el.

Ceva mai târziu se afla pe un acoperiş, cu apa până la gât.

A venit un elicopter – „O, nu, Domnul va avea grijă de mine”, s-a grăbit să răspundă.

În final, s-a înecat. A ajuns în Ceruri, s-a întâlnit cu Domnul şi L-a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”

Domnul a spus: „Nu ştiu ce s-a întâmplat – am trimis două bărci şi un elicopter pentru tine”.

* * *

Un cadou special

Zi de vara. Autobusul opintea pe o şosea plină cu gropi.

Pe un scaun mai în spate stătea un bărbat uscăţiv, ţinând în braţe un mănunchi de flori de câmp. Pe partea opusă, o fetişcană oacheşă se uita fascinata la macii, margaretele şi albastrele bătrânului. Nu-şi mai putea lua ochii de la ele. Răzbătea din când în când un parfum irezistibil şi proaspăt. Fata încerca să privească pe fereastra prăfuită a autobusului, dar degeaba. Ca un magnet, o atrăgeau florile bătrânului. La următoarea staţie, bătrânul dădu să coboare. Ezita pentru o clipă, după care se adresa fetei: „Vad că-ţi plac florile mele.

Cred că sotiei mele i-ar face mare plăcere să ţi le dăruiesc. Am să-i spun ca ţi le-am dat ţie”. Fata primi florile, îmbujorându-se de plăcere. Urmări apoi pe bătrânelul uscăţiv cum se coborî din autobus şi intra pe poarta de fier forjat a unui mic cimitir din apropiere.

* * *

Povestea fluturelui

Într-o zi într-un cocon a apărut o mică gaura.

Un om, care trecea din întâmplare prin preajma, s-a oprit mai multe ore pentru a observa fluturele care se forţă să iasă.

După multe încercări, se părea ca fluturele a abandonat, spaţiul acela prin care se străduia să iasă rămăsese la fel de îngust.

Părea ca fluturele a făcut tot ceea ce putea şi nu mai era în stare de mai mult. Atunci omul a decis să ajute fluturele: a luat un cuţit şi a deschis coconul.

Fluturele a ieşit imediat.

Însă corpul lui era slab şi anemic. Aripile sale erau puţin dezvoltate şi aproape că nu se mişcau.

Omul a continuat să observe crezând ca dintr-un moment în altul aripile fluturelui se vor deschide şi vor putea suporta greutatea acestuia pentru a putea zbura.

Acest lucru nu s-a întâmplat!

Fluturele şi-a trăit restul vieţii târându-se pe pământ, cu corpul sau slab şi cu aripile chircite.

Nu a putut zbura NICIODATÃ!

— Ceea ce omul, prin gestul sau de bunătate şi prin intenţia sa de a ajuta, nu a înţeles, este ca trecerea prin spaţiul acela strâmt era efortul necesar pentru ca fluturele să poată zbura.

Era chinul prin care viaţa îl punea să treacă pentru a putea creste şi pentru a se dezvolta.

Uneori, efortul este exact lucrul de care avem nevoie în viaţă.

Dacă ni s-ar permite să ne trăim viaţa fără a întâlni obstacole, am fi limitaţi. Nu am mai putea fi atât de puternici cum suntem.

Nu am mai putea zbura NICIODATÃ!

— Am cerut putere. şi viaţa mi-a dat dificultăţi pentru a mă face puternic. Am cerut înţelepciune. şi viaţa mi-a dat probleme ca să le rezolv.

Am cerut prosperitate. şi viaţa mi-a dat creier şi forţa pentru a munci. Am cerut să pot zbura. şi viaţa mi-a dat obstacole pentru a le depăşi.

Am cerut iubire. şi viaţa mi-a dat oameni pe care să îi ajut în problemele lor. Am cerut favoruri. şi viaţa mi-a dat potenţial.

Nu am primit nimic din ce am cerut. dar am primit tot ce aveam nevoie.

Nu frângeţi zborul nimănui!

Trăieşte-ţi viaţa cu curaj, înfrunta obstacolele şi demonstrează ca le poţi depăşi!

* * *

Testul celor trei

În Grecia antică Socrate (469 – 399 BC), era foarte mult lăudat pentru înţelepciunea lui. Într-o zi, marele filosof s-a întâlnit întâmplător cu o cunoştinţă şi care i-a spus:

— Socrate, ştii ce-am auzit tocmai acum, despre unul dintre studenţii tai?

— Stai o clipă, replică Socrate. Înainte să-mi spui, aş vrea să treci printr-un mic test, numit TESTUL CELOR TREI.

— Trei?

— Aşa este, a continuat Socrate. Înainte să-mi vorbeşti despre studentul meu, să stăm puţin şi să testam ce ai de gând să-mi spui. Primul test este cel al ADEVĂRULUI.

Eşti absolut sigur ca ceea ce vrei să-mi spui este adevărat?

— Nu, spuse omul. De fapt doar am auzit despre el.

— E-n regulă, zise Socrate. Aşadar, în realitate, tu nu ştii dacă este adevărat sau nu.

— Acum să încercăm testul al doilea, testul BINELUI.

Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu este ceva de bine?

— Nu, dimpotrivă.

— Deci, a continuat Socrate, vrei să-mi spui ceva rău despre el, cu toate că nu eşti sigur că este adevărat?

Omul a dat din umeri, puţin stânjenit. Socrate a continuat:

— Totuşi mai poţi trece testul, pentru că exista a treia proba – filtrul FOLOSINŢEI. Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu îmi este de folos?

— Nu, nu chiar.

— Ei bine, a conchis Socrate, dacă ceea ce vrei să-mi spui nu şti dacă este ADEVĂRAT, nici de BINE, nici măcar de FOLOS, atunci de ce să-mi mai spui?

* * *

Rugăciunea unui copil

Un copil, rugându-se, a spus aşa:

— Doamne, în seara asta, te rog ceva special. Transformă-mă într-un televizor, ca să-i pot lua locul.

Mi-ar plăcea să trăiesc cum trăieşte televizorul în

casa mea.

Să am o cameră speciala, unde să se reunească toată familia în jurul meu. Fa să fiu luat în serios.

Să fiu în centrul atenţiei, aşa încât toţi să mă asculte fără să mă întrerupă sau să discute.

Mi-ar plăcea să mi se dea atenţia deosebita care este acordata televizorului atunci când ceva nu funcţionează…

Şi să-i ţin de urat tatălui când se întoarce acasă, chiar şi atunci când vine obosit de la muncă.

Şi mama, în loc să mă ignore, să stea cu mine când e singura şi plictisita. Iar fraţii şi surorile mele să se certe ca să poată sta cu mine…

Şi să distrez toată familia, chiar dacă uneori nu spun nimic.

Mi-ar plăcea să simt ca lasă totul deoparte ca să stea câteva minute alături de mine. Doamne, nu-ţi cer prea mult.

Doar să trăiesc cum trăieşte orice televizor.

* * *

IF – DACĂ – ANTI DACĂ

IF – Rudyard Kipling

If you can keep your head when all about you Are losing theirs and blaming it on you.

If you can trust yourself when all men doubt you, But make allowance for their doubting too;

If you can wait and not be tired by waiting, Or being lied about, don’t deal în lies.

Or being hated, don’t give way to hating.

And yet don’t look too good, nor talk too wise:

If you can dream – and not make dreams your master; If you can think – and not make thoughts your cum;

If you can meet with Triumph and Disaster And treat those two imposters just the same; If you can bear to hear the truth you ve spoken Twisted by knaves to make a trap for fools.

Or watch the things you grave your life to, broken, And stoop and build em up with worn-out tools:

If you can make one heap of all your winings And risk it on one turn of pitch – and toss, And lose, and start again at your beginings And never breathe a word about your loss;

If you can force your heart and nerve and sinew To serve your turn long after they are gone, And so hold on when there is nothing in you Except the Will which says to them: „Hold on!”

If you can talk with crowds and keep your virtue, Or walk with Kings – nor lose the common touch, If neither foes nor loving friends can hurt you.

If all men count with you, but none too much; If you can fill the unforgiving minute

With sixty seconds worth of distance run, Yours is the earth and everything that's în it, And – which is more – you îl be a Man, my son!

DACĂ – Dan Dutescu

Dacă eşti calm, când toţi se pierd cu firea în jurul tău, şi spun că-i vina ta;

De crezi în tine, chiar când Omenirea Nu crede, dar îi crezi şi ei cumva; De ştii s-aştepţi, dar fără tevatura;

De nu dezminţi minciuni minţind, ci drept; De nu răspunzi la ura tot cu ura

Şi nici prea bun nu pari, nici prea-nţelept;

Dacă visezi – dar nu-ţi faci visul astru; De poţi să speri – dar nu-ţi faci jindul tel; De-ntâmpini şi Triumful şi Dezastrul Mereu senin şi în acelaşi fel;

Dacă suporţi să-ţi vezi vorba sucita De şarlatan, ce-ţi spurca al tău rost; De poţi ca munca vieţii, năruita.

S-o faci de la-nceput precum a fost;

Dacă-ndrăzneşti agonisita-ţi toată S-o pui, far a clipi, pe-un singur zar

Şi, dac-o pierzi, să-ncepi ca prima data Far-sa te plângi cu un oftat măcar;

De ştii, cu nerv, cu inima, cu vină, Drept să rămâi, când ele june nu-s, şi stai tot dârz, când nu mai e stăpâna Decât Voinţa ce le ţine sus;

Dacă-ntre Regi ţi-e firea neschimbata la şi-n Mulţime – nu străin de ea; Amic sau nu, de nu pot să te-abată; De toţi de-ţi pasa, dar de nimeni prea; Dacă ţi-e dat, prin clipa zdrobitoare, Să treci şi s-o întreci, mereu bonom, atunci: a ta e Lumea asta mare şi, mai mult, fiul meu: atunci – eşti Om!

DACĂ – anonim

Dacă-ţi rămâne mintea când cei din jur şi-o pierd Şi fiindea-o ai te-apasa, cu vorbe care dor;

Dacă mai crezi în tine când alţii nu mai cred şi-i ierţi şi nu te superi de îndoiala lor; Dacă de aşteptare nu osteneşti nicicând.

Nici de minciuna goala nu-ţi clatini gândul drept, Dacă, izbit de ura, nu te răzbuni urând

Şi totuşi nu-ţi pui masca de sfânt sau de-nţelept; Dacă visezi, dar visul stăpân de nu ţi-l faci

Sau gândul, deşi judeci, de nu ţi-e unic tel; Dacă-ncercând triumful sau prăbuşirea taci Şi poţi, prin amândouă trecând, să fii la fel; Dacă înduri să afli cinstitul tău cuvânt Răstălmăcit, naivii să-i ducă în ispita;

Sau truda vieţii tale, înspulberata-n vânt, De poate iar s-o-nalte unealta-ţi prea tocita; Dacă poţi strânge toate câştigurile tale

Ca să le joci pe-o carte şi să le pierzi aşa Şi iarăşi de la capăt să-ncepi aceeaşi cale, Fără să spui o vorbă de neizbânda ta; Dacă poţi gândul, nervii şi inima să-i pui Să te slujească încă, peste puterea lor, Deşi în trupul firav o alta forţă nu-i, Afară de voinţa ce le impune: spor!

Dacă te vrea mulţimea, deşi n-ai linguşit Sau lângă rege umbli ca lâng-un oarecare, Dacă de rai sau prieteni nu poţi să fii lovit; Dacă nu numai unul, ci toţi îţi dau crezare; Dacă ajungi să umpli minutul trecător

Cu şaizeci de clipite de veşnicii, mereu, Vei fi pe-ntreg Pământul deplin stăpânitor

Şi mai presus de toate, un OM, copilul meu!

ANTI DACĂ

de Kostas Varnalis

De poţi să faci pe prostul când altul te repede Făcând-o pe deşteptul şi c-un cuvânt nu-l certi, De nu te-ncrezi în nimeni şi nimeni nu te crede, De-ţi poţi ierta păcatul, dar altora nu-l ierţi;

De nu amâni o clipă un rău să-l împlineşti.

Şi dacă minţi mai tare când alţii nu spun drept, De-ţi place în iubire cu ura sa loveşti.

Şi totuşi îţi pui masca de sfânt şi de-nţelept.

De te te târăşti ca viermii şi-n visuri nu-ţi iei zborul.

Şi numai interesu-ţi îl sui la rang de tel.

De părăseşti învinsul şi treci cu-nvingătorul, şi-i vinzi, fără sfiala, pe amândoi la fel;

De rabzi să-ţi afli scrisul şi spusa tălmăcite, Drept adevăr, să-nşele mulţimea oarba, şi, Când vorbele şi fapta în vânt ţi-s risipite.

Tu dându-le la dracu'! poţi altele scorni.

De poţi să faci întruna dintr-un câştig, o mie, şi patria pe-o carte s-o vinzi la primul semn, De nu-ţi plăteşti bănuţul luat ca datorie.

Dar tu să fii plătitul, găseşti că-i drept şi demn.

De poţi să-ţi storci şi gândul, şi inima, şi nervii îmbătrânite-n rele, să facă rele noi.

Şi sub nehotărâre, plecându-te ca servii.

Când toţi striga: Nainte! doar tu strigi: Înapoi!

Dacă, stând în mulţime, te-mpaunezi semeţ, Dar lângă cel puternic îngenunchezi slugarnic, şi pe duşmani sau prieteni, tratându-i cu dispreţ Te faci ca ţii la dânşii, dar îi înşeli amarnic.

Dacă nu pierzi momentul să faci oriunde-un rău, şi-n umbra lui te-nlinisti ca-n umbra unui pom, Al tău va fi Pământul, cu tot prinosul său.

Vei fi-ntre Domni întâiul, dar NICIODATÃ OM…

* * *

Povestea clopoţeilor de vânt

Se povesteşte ca odată, demult, trăia retras în munţii din China un maestru.

Era vesel tot timpul, le zâmbea tuturor celor care îi ieşeau în cale. Unul dintre elevii lui, curios fiind să afle cum de maestrul este tot timpul fericit, l-a întrebat într-o zi:

— Maestre, de unde acest zâmbet continuu pe chipul tău?

— De la clopoţeii de vânt, răspunse maestrul.

— Cum aşa?

— De fiecare dată când suna clopoţeii de argint de la poarta mea, ma cuprinde o bucurie fără margini! Înseamnă ca vine cineva. Şi sosirea cuiva, fie şi doar a vântului, ma umple de fiecare dată de fericire.

Gândind că ar avea în ei ceva magic, într-o noapte elevul hotărî să fure clopoţeii. Îi duse în casa lui, îi aşeză la poarta şi aştepta ca miracolul să se producă.

Dar nu simţi nimic când aceştia sunară. Ba mai mult, după o săptămână sunetul clopoţeilor începu să îl enerveze din cale afară!

Când totul deveni insuportabil, cuprins de remuşcări, se duse înapoi la maestrul sau să-i înapoieze clopoţeii.

Îşi ceru de nenumărate ori iertare, şi când fu sigur ca maesrul l-a iertat, îi puse întrebarea care îl frământa:

— De ce la mine nu se întâmplă nimic atunci când suna clopoţeii? De ce nu apare bucuria pe care o văd la tine?

— Dragul meu, îi răspunse maestrul, unde ai aşezat tu clopoţeii?

— La poarta casei mele, maestre!

— Ei, vezi? Trebuia să-i aşezi la poarta sufletului tău.

* * *

Spune-mi ce dai ca să-ţi spun ce o să primeşti

Era odată un bărbat care şedea la marginea unei oaze la intrarea unei cetăţi din Orientul Mijlociu. Un tânăr

se apropie într-o bună zi şi îl întrebă:

— Nu am mai fost niciodată pe aici. Cum sunt locuitorii acestei cetăţi? Bătrânul îi răspunse printr-o întrebare:

— Cum erau locuitorii cetăţii de unde vii?

— Egoişti şi rai. De aceea ma bucur că am putut pleca de acolo!

— Aşa sunt şi locuitorii acestei cetăţi, răspunse bătrânul.

Puţin după aceea, un alt tânăr se apropie de omul nostru şi îi puse aceeaşi întrebare:

— Abia am sosit în acest ţinut. Cum sunt locuitorii acestei cetăţi? Omul nostru răspunse cu aceeaşi întrebare:

— Cum erau locuitorii cetăţii de unde vii?

— Erau buni, mărinimoşi, primitori, cinstiţi. Aveam mulţi prieteni acolo şi cu greu i-am părăsit.

— Aşa sunt şi locuitorii acestei cetăţi, răspunse bătrânul.

Un neguţător care îşi aducea pe acolo cămilele la adăpat auzise aceste convorbiri şi pe când cel de-al doilea tânăr se îndepărta, se întoarse spre bătrân şi îi zise cu reproş:

— Cum poţi să dai două răspunsuri cu totul diferite la una şi aceeaşi întrebare pe care tio adresează două persoane?

— Fiule, fiecare poarta lumea sa în propria-i inima.

Acela care nu a găsit nimic bun în trecut nu va găsi nici aici nimic bun. Dimpotrivă, acela care a avut şi în alt oraş prieteni va găsi şi aici tovarăşi credincioşi şi de încredere. Pentru ca, vezi tu, oamenii nu sunt altceva decât ceea ce ştim noi să găsim în ei.

* * *

Rătăcind pe ici, pe colo, un câine uriaş ajunse într-o odaie care avea pe toţi pereţii oglinzi imense.

Astfel se văzu dintr-odată înconjurat de câini. Se înfurie, începu să scrâşnească din dinţi şi să mârâie.

Fireşte, şi câinii din oglinda făcură la fel, descoperindu-şi colţii fioroşi.

Câinele nostru începu să se învârtă vertiginos într-o parte şi în alta pentru a se apăra de atacatori, după care – lătrând cu furie – se arunca asupra unuia dintre presupuşii săi adversari.

În urma puternicei izbituri în oglinda, căzu la pământ fără suflare şi plin de sânge.

Dacă ar fi dat din coada prieteneşte o singură dată, toţi câinii din oglinda ar fi răspuns în acelaşi fel. Şi întâlnirea lor ar fi fost o sărbătoare!

* * *

strigat:

Un tată şi fiul sau mergeau prin munţi. Fiul s-a lovit de o stâncă, şi din cauza durerii a

— Aaahhhhh!

Surprins, auzi o voce repetând cuvintele sale:

— Aaahhhhh! Curios, copilul striga:

— Cine e acolo?

Din nou, ecoul îl aduse înapoi cuvintele:

— Cine e acolo?

Copilul îşi întreba tatăl:

— Ce se întâmplă?

— Sunetul care se aude se numeşte – ecou, el se aseamănă mult cu VIAŢA, pentru ca şi ea îţi întoarce tot ceea ce faci şi spui!

Viaţa noastră este o reflectare a propriilor noastre acţiuni. Dacă doreşti mai multă iubire în jurul tău, creează mai multă iubire în jurul tău. Dacă doreşti fericire, dăruieşte fericire celor ce te înconjoară.

Dacă îţi doreşti o inimă surâzătoare, dăruieşte un surâs în inima celor pe care îi întâlneşti.

* * *

Fii deasupra destinului tău!

Povestea spune că era odată o fată care, lovindu-se de greutăţile vieţii, a mers la tatăl ei să se plângă ca nimic

nu-i ieşea aşa cum îşi doreşte. Obosise să lupte fără a obţine rezultatele pe care le aştepta. Nu ştia cum să facă să meargă mai departe în viaţă pentru că se simţea epuizata. Avea impresia ca de câte ori rezolva o problemă, apărea alta.

Tatăl ei a ascultat-o atent şi apoi a invitat-o să pregătească împreună micul dejun. Ajunşi în bucătărie, el a luat trei oale şi le-a pus cu apa la fiert. Când au început să fiarbă a pus într-una morcovi, într-una oua şi în cea de a treia cafea.

Le-a lăsat să fiarbă fără să spună niciun cuvânt. Doar îi surâdea fetei lui. Ea aştepta cu nerăbdare, întrebându-se ce voia să facă tatăl ei. După 20 de minute tatăl a stins focul, a pus ouăle într-un castron, morcovii într-o farfurie şi a turnat cafeaua într-o ceaşcă.

Apoi a întrebat-o:

— Draga mea, ce vezi aici?

— Oua, morcovi şi cafea, a răspuns ea.

Atunci a îndemnat-o să atingă morcovii. Ea îi atinse şi observa că erau moi. Apoi i-a cerut să cureţe un ou de coaja şi ea observa astfel ca oul era foarte tare. Apoi i-a spus să guste din cafea. Curioasa, ea sorbi din lichidul parfumat apoi întrebă:

— Ce înseamnă toate astea, tata?

Atunci el i-a explicat ca toate cele trei elemente avuseseră de înfruntat aceeaşi adversitate: apa fiarta.

Doar că au reacţionat complet diferit: morcovii s-au înmuiat şi au devenit uşor de sfărâmat, ouăle au devenit foarte tari, în schimb cafeaua a schimbat cu aroma ei apa.

— Cu care dintre acestea trei crezi că te asemeni tu? îşi întrebă el fata.

— Când adversitatea bate la uşa ta, cum răspunzi? Eşti ca un morcov aparent tare, dar când durerea te atinge te înmoi şi-ţi pierzi puterea? Eşti asemenea oului, care începe cu o inimă maleabila şi un spirit fluid, dar după un eveniment nefericit devine dur şi inflexibil? Pe dinafara rămâi la fel, dar pe dinăuntru ai inima amara? Sau eşti ca

un grăunte de cafea? Cafeaua schimba apa fiarta, elementul care îi cauzează durerea. Când apa ajunge la punctul maxim de fierbere cafeaua lasa cea mai bună aroma şi savoare.

Morala:

Nu te lasa înfrânt! Fii deasupra destinului tău, da ocazia adversităţilor vieţii să fie pentru tine tot atâtea prilejuri de a lăsa – dulcea aroma de cafea care îţi este proprie, pe care doar tu o poţi oferi.

* * *

Ce daruri accepţi?

Lângă Tokio trăia un vestit războinic Samurai, care a decis să-i îndrume pe cei tineri în budismul Zen. Se spune ca în ciuda vârstei înaintate, el putea înfrânge orice adversar.

Într-o după-amiază, un luptător – cunoscut pentru lipsa lui de scrupule – a ajuns în localitatea unde trăia bătrânul Samurai. Era cunoscut pentru tehnicile lui de a provoca la lupta, aştepta până când adversarul făcea prima mişcare şi apoi contraataca cu viteza.

Tânărul luptător nu pierduse încă nicio luptă. Auzind de reputaţia Samuraiului, a decis să-l învingă pentru a-şi mari faima.

Toţi studenţii erau împotriva luptei, dar bătrânul Samurai a acceptat provocarea. S-au adunat toţi în piaţa din centrul oraşului, iar tânărul a început să-l insulte pe Samurai. A aruncat câteva pietre în direcţia lui, l-a scuipat în faţă, i-a aruncat toate insultele ce exista sub soare, ia insultat pana şi pe strămoşii săi.

Timp de câteva ore, a făcut totul pentru a-l provoca pe maestru, dar bătrânul rămânea impasibil. La sfârşitul după-amiezii, simţindu-se obosit şi umilit, războinicul a abandonat şi a plecat.

Decepţionaţi de faptul ca maestrul primise atât de multe insulte şi provocări, studenţii l-au întrebat:

— Cum ai putut răbda atât de multă umilinţă? De ce nu ţi-ai folosit spada, chiar dacă ştiai că ai fi pierdut, în loc

să-ţi expui laşitatea în faţa tuturor?

— Dacă cineva vine la tine cu un dar şi tu nu îl primeşti, cui aparţine darul? întrebă Samuraiul.

— Celui care îi l-a oferit, replica unul dintre discipoli.

— La fel şi cu orice manie, insulta sau invidie, spuse maestrul. Când nu sunt acceptate, continua sa aparţină celui care le-a purtat.

În viaţa de zi cu zi sunt nenumărate situaţiile în care ne trezim prinşi fără să vrem în tot felul de situaţii nedorite.

Fiecare clipă îşi are darul ei. Unele daruri ne sunt de folos, altele ne încurca. Totul depinde de noi. Putem alege să acceptăm orice dar şi să ne lăsăm atraşi în jocul altora, sau să fim selectivi. şi să acceptăm doar acele daruri care ne ajuta în creşterea noastră.

* * *

Creativitatea: reîntoarcerea la adevărata noastră natura după Jack Canfield

Într-o zi un băieţel s-a dus la şcoală. Băieţelul era mic, iar şcoala era mare. Dar când băieţelul a văzut ca intrarea în clasa lui se făcea printr-o uşă direct din curte a fost foarte fericit. iar şcoala nu i s-a mai părut atât de mare ca la început.

Într-o dimineaţă când băieţelul se afla în clasa, profesoara le-a spus copiilor:

— Astăzi o să facem un desen.

— Grozav, a spus băieţelul, căci îi plăcea foarte mult să deseneze. Ştia să deseneze o mulţime de lucruri: lei şi tigri, pui şi vaci, trenuleţe şi vapoare. Şi şi-a scos cutiuţă cu creioane colorate şi a început să deseneze.

Dar profesoara a zis:

— Aşteptaţi! Nu începeţi încă! Şi a aşteptat pana când toţi copiii au fost pregătiţi.

— Acum o să desenam o floare, a zis profesoara.

— Grozav s-a gândit băieţelul, căci îi plăcea să deseneze flori. Şi a început să deseneze flori frumoase, şi

le-a colorat în roz, portocaliu, albastru.

Dar profesoara le-a zis copiilor:

— Aşteptaţi, vă voi arăta eu cum să coloraţi. Şi a desenat o floare roşie cu o tulpina verde.

— Acum puteţi începe, a zis profesoara.

Băieţelul a privit floarea profesoarei, apoi s-a uitat la floarea sa. A lui era mai frumoasă decât a profesoarei; dar n-a spus nimic. A întors doar pagina şi a desenat o floare ca cea a profesoarei. Era roşie, cu o tulpina verde.

Într-o altă zi, când băieţelul intrase în clasa prin uşa din curte profesoara le-a spus copiilor:

— Astăzi o să facem ceva din argila.

— Grozav, a spus băieţelul, căci îi plăcea să lucreze cu argila. Ştia să facă tot felul de lucruri din argila: şerpi şi oameni de zăpadă, elefanţi şi camioane. Dar a aşteptat pana ce toţi copiii au fost gata.

— Acum o să facem o farfurie, a zis profesoara.

— Grozav, s-a gândit băieţelul căci îi plăcea să facă farfurii de toate formele şi mărimile.

Şi a început să facă farfurii de toate formele şi mărimile.

Dar profesoara le-a spus copiilor:

— Aşteptaţi, vă arăt eu cum se face! Şi le-a arătat cum să facă o farfurie adâncă.

— Aşa! Acum puteţi începe! a zis profesoara.

Băieţelul s-a uitat la farfuria profesoarei şi apoi la ale sale. Îi plăceau mai mult farfuriile lui, decât farfuria adâncă a profesoarei. Dar n-a spus niciun cuvânt. Şi-a transformat farfuriile lui într-o bila mare de argila din care a făcut o farfurie adâncă şi mare ca cea făcută de profesoara.

Şi foarte curând băieţelul a învăţat să aştepte şi să privească şi să facă lucruri ca cele făcute de profesoara, şi foarte curând n-a mai făcut nimic de unul singur.

Şi s-a întâmplat într-o zi ca băieţelul şi familia lui s-au mutat într-o altă casă, într-un alt oraş. Şi băieţelul a

trebuit să meargă la şcoală. Scoala cea noua era şi mai mare şi nu mai avea nicio uşa prin care să intre direct din curte în clasa lui. Trebuia să urce nişte trepte înalte şi să meargă de-a lungul unui coridor lung până ajungea în clasa lui.

În prima zi de şcoală profesoara le-a zis copiilor:

— Astăzi o să facem un desen!

— Grozav, a zis băieţelul, şi a aşteptat să-i spună profesoara ce să facă.

Dar ea n-a zis nimic. S-a plimbat prin clasa. Când a ajuns lângă băieţel i-a spus:

— Tu nu vrei să desenezi?

— Ba da, a zis băieţelul.

— Ce desen facem?

— Nu ştiu pana nu-l faci, a zis profesoara.

— Cum să-l fac? zise băieţelul.

— Cum îşi place ţie! răspunse ea.

— Să-l colorez cum vreau eu? a mai întrebat băieţelul.

— Cum vrei tu! a fost răspunsul ei. Dacă toţi aţi face acelaşi desen, şi l-aţi colora la fel, cum să ştiu eu cine l-a făcut?

— Nu ştiu, zise băieţelul.

Şi a început să deseneze o floare roşie cu o tulpina verde.

Morala:

Creativitatea umană este un dar nepreţuit. Îţi aduci aminte de uşurinţa cu care puteai să îţi imaginezi jocuri când erai copil, sau să vezi în jucăria de carpe cea mai frumoasă păpuşă din lume? Cine spune ca floarea trebuie să aibă petale roşii şi frunze verzi? Puterea de a fi creativi este ceea ce ne defineşte ca oameni.

Einstein spunea ca – Mintea intuitiva este un dar sacru iar mintea raţională este servitorul ei de încredere. Am creat o societate care onorează servitorul şi a uitat darul.

* * *

O bijuterie valoroasa şi unica

— Înţeleptule, am venit la tine pentru ca ma simt atât de mic, de neînsemnat, nimeni nu da doi bani pe mine şi simt că nu mai am forţa să fac ceva bun. Ajută-mă, învaţă-mă cum să fac să fiu mai bun? Cum să le schimb oamenilor părerea despre mine?

Fără ca măcar să se uite la el, bătrânul îi spuse:

— Îmi pare rău, băiete, nu te pot ajuta acum, am de rezolvat o chestiune personală.

Poate după aceea.

Apoi, după o mică pauza adăugă:

— Dacă însă m-ai putea ajuta tu pe mine, atunci poate ca as rezolva problema mea mai repede şi as putea să mă ocup şi de tine.

— Aaa. incantat să vă ajut – bâigui tânărul cam cu jumătate de gura, simţind ca iarăşi e neluat în seama şi amânat.

— Bine – încuviinţă bătrânul învăţat. Îşi scoase din degetul mic un inel şi-l întinse băietanului adăugând:

— Ia calul pe care-l găseşti afară şi du-te degrabă la târg. Trebuie să vând inelul acesta pentru că am de plătit o datorie. E nevoie însă ca tu să iei pe el cât se va putea de mulţi bani, dar ai grija ca sub nici în ruptul capului să nu-l dai pe mai puţin de un bănuţ de aur. Pleacă şi vino cu banii cât mai repede.

Tânărul lua inelul, încălecă şi plecă. Odată ajuns în târg începu să arate inelul în stânga şi-n dreapta, doar – doar va găsi cumpărătorul potrivit. Cu toţii manifestau interes pentru mica bijuterie, până când le spunea cât cere pe ea. Doar ce apuca să le zică de bănuţul de aur unii râdeau, alţii se încruntau sau îi întorceau imediat spatele. Un moşneag i-a explicat cât de scump este un ban de aur şi că nu poate să obţină un asemenea preţ pe inel. Altcineva s-a oferit să-i dea doi bani, unul de argint şi unul de cupru, dar tânărul ştia că nu poate vinde inelul pe mai puţin de un bănuţ de aur, aşa ca refuza oferta. După ce bătu târgul în

lung şi-n lat, răpus nu atât de oboseala, cât mai ales de nereuşită, lua calul şi se întoarse la bătrânul înţelept.

Flăcăul şi-ar fi dorit să aibă el o monedă de aur pe care s-o poată da în schimbul inelului, ca să-l poate & atilde; scapă pe învăţat de griji şi, astfel, acesta să se poată ocupa şi de el. Intra cu capul plecat.

— Îmi pare rău – începu el – dar n-am reuşit să fac ceea ce mi-aţi cerut. De-abia dacă aş fi putut lua doi sau trei bănuţi de argint pe inel, dar nu cred să pot păcăli pe cineva cu privire la adevărata valoare a inelului.

— Nici nu-ţi imaginezi cât adevăr au vorbele tale, tinere prieten! – spuse zâmbitor înţeleptul. Ar fi trebuit ca mai întâi să cunoaştem adevărată valoare a inelului. Încălecă şi alerga la bijutier. Nimeni altul n-ar putea spune mai bine cât face. Spune-i că ai vrea să vinzi inelul şi întreabă-l cât ţi-ar da pentru el.

Dar, oricât ţi-ar oferi, nu-l vinde. Întoarce-te cu inelul!

Flăcăul încălecă şi pleca în goană. Bijutierul examina atent micul inel, îl privi atent prin lentila prinsă cu ochiul, îl răsuci şi apoi zise:

— Spune-i învăţătorului ca dacă ar vrea să-l vândă acum, nu-i pot oferi decât 58 de bani de aur pentru acest inel.

— Cuuum, 58 de bani de aur?!? – exclama năucit tânărul.

— Da, răspunse bijutierul. Ştiu ca-n alte vremuri ar merita şi 70, dar dacă vrea să-l vândă degrabă, nu-i pot oferi decât 58.

Tânărul mulţumi şi se întoarse degrabă la învăţat, povestindu-i pe nerăsuflate cele întâmplate.

— Ia loc, te rog – îi spuse acesta după ce-l asculta. Tu eşti asemenea acestui inel, o bijuterie valoroasa şi unica. Şi, ca şi în cazul lui, doar un expert poate spune cât de mare este valoarea ta.

Spunând acestea, lua inelul şi şi-l puse din nou pe degetul mic.

— Cu toţii suntem asemenea lui, valoroşi şi unici, perindându-ne prin târgurile vieţii şi aşteptând ca mulţi oameni care nu se pricep să ne evalueze.

Povestea aceasta este dedicata acelora care zi de zi se străduie, lustruind cu migala, să adauge valoare bijuteriei pe care ei o reprezintă şi să realizeze valoarea pe care o au. Amintiţiva mereu cât de mare este valoarea voastră, chiar dacă mulţi din jur va ignora sau par să nu-şi dea seama cât sunteţi de preţioşi.

* * *

Povestea cutiei cu piersici

Un profesor a dat fiecărui student ca tema pentru lecţia de săptămâna viitoare să ia o cutie de carton şi pentru fiecare persoană care îi supăra, pe care nu pot să o sufere şi să o ierte să pună în cutie cate o piersica, pe care să fie lipită o eticheta cu numele persoanei respective.

Timp de o săptămână, studenţii au avut obligaţia sa poarte permanent cutia cu ei: în casă, în maşină, la lecţii, chiar şi noaptea sa şi-o pună la capul patului.

Studenţii au fost amuzaţi de lecţie la început, şi fiecare a scris cu ardoare o mulţime de nume, rămase în memorie încă din copilărie.

Apoi, încetul cu încetul, pe măsură ce zilele treceau studenţii adăugau nume ale oamenilor pe care îi întâlneau şi care considerau ei că au un comportament de neiertat. Fiecare a început să observe ca devenea cutia din ce în ce mai grea. Piersicile aşezate în ea la începutul săptămânii începuseră să se descompună într-o masa lipicioasa, cu miros dezgustător, şi stricăciunea se întindea foarte repede şi la celelalte.

O problemă dificila mai era şi faptul ca fiecare era dator să o poarte permanent, să aibă grijă de ea, să nu o uite prin magazine, în autobuz, la vreun restaurant, la întâlnire, la masa, la baie, mai ales ca numele şi adresa fiecărui student, ca şi tema experimentului, erau scrise chiar pe punga. În plus, cartonul cutiei se stricase şi ea ajunsese într-o stare jalnica: cu mare greutate mai putea

să facă fata sarcinii sale.

Fiecare a înţeles foarte repede şi clar lecţia pe care a încercat să le-o explice profesorul când s-au revăzut după o săptămână, şi anume ca acea cutie pe care o căraseră cu ei o săptămână întreagă nu a fost decât expresia greutăţii spirituale pe care o purtam cu noi, atunci când strângem în noi ura, invidie, răceală fata de alte persoane.

De multe ori credem că a ierta pe cineva este un favor pe care i-l facem acelei persoane. În realitate însă, acesta este cel mai mare favor pe care ni-l putem face chiar nouă înşine.

În cutia ta cate piersici sunt. şi ce ai de gând să faci cu ele??

* * *

Legenda divinităţii omului după Eric Butterworth

O legendă veche spune ca mai demult oamenii erau buni.

Dar au profitat atât de mult de puterea divina din ei încât stăpânul tuturor zeilor a decis să le ia aceasta putere şi să o ascundă într-un loc unde va fi imposibil de găsit. Tot ce i-a rămas să facă era să găsească ascunzătoarea potrivită.

A fost convocat consiliul zeilor pentru a se găsi soluţia. Zeii au sugerat:

— De ce să nu îngropăm puterile omului în pământ? Brahma a răspuns:

— Nu, nu vom face asta pentru ca omul va sapa adânc şi le va găsi. Atunci zeii au spus:

— În acest caz, să le trimitem divinitatea pe cel mai adânc fund al oceanului! Dar Brahma a răspuns din nou:

— Mai devreme sau mai târziu omul va explora adâncurile oceanului şi cu siguranţă ca o vor găsi şi o vor aduce la suprafaţă.

Atunci zeii s-au arătat învinşi:

— Nici pământul, nici oceanul nu sunt locuri unde puterea divina să fie în siguranţă, însă alte idei de

ascunzătoare nu mai avem.

Brahma a exclamat dintr-odată:

— Iată ce vom face cu divinitatea omului! O vom ascunde adânc înăuntrul lui, pentru că este singurul loc unde nu va cauta.

De atunci încoace, conform legendei, omul a căutat în toată lumea, a explorat, a urcat şi a săpat căutând. ceva ce a fost în tot acest timp înăuntrul lui.

* * *

Principiul narcisei galbene

Fiica mea mi-a telefonat de mai multe ori să-mi spună:

— Mama, trebuie să vii să vezi narcisele galbene înainte ca vremea lor să treacă!

Eu doream acest lucru, dar era un drum de două ore cu maşina de la Laguna la lacul Vârful Săgeţii. Când fiica mea a sunat a treia oară, i-am promis ca voi merge joia viitoare. În acea zi însă timpul s-a răcit dintr-odată şi a plouat.

Dar promisesem, aşa că am mers acolo. Când în sfârşit am păşit în casa lui Carolyn şi i-am salutat şi îmbrăţişat pe ea şi pe nepoţii mei am spus:

— Carolyn, lasa narcisele galbene. Timpul este nefaborabil, sunt nori şi ceata, aşa ca nu exista nimic în lumea aceasta care să mă facă să mai conduc câţiva kilometri!

Fiica mea a zâmbit şi, cu mult calm, a spus:

— Noi conducem pe vremea asta, mama.

— Ei bine, nu merg nicăieri până nu se face timp frumos. Am crezut că am fost destul de convingătoare.

— Sper însă ca ma vei duce la service ca să-mi ridic maşina, a spus fiica mea.

— Cât de departe trebuie să mergem?

— Câteva străzi. O să conduc eu, sunt obişnuită cu asta. După câteva minute, am întrebat-o:

— Unde mergem? Asta nu e drumul spre service.

— Mergem spre narcisele galbene. Carolin a zâmbit.

— Carolyn, am spus eu cu asprime în glas, te rog să întorci.

— Linişteste-te, mamă. Nu-ţi vei ierta niciodată dacă pierzi aceasta experienţa.

După aproximativ 20 de minute, am intrat pe o străduţă pietruita şi am văzut o mică biserica. Mai încolo, pe partea bisericii, am văzut scris cu litere de mana:

— Grădina narciselor galbene. Am coborât din maşină şi am mers în urma lui Carolyn în jos pe cărare. Apoi cărarea a cotit şi când am ridicat privirea am rămas mută de uimire.

Înaintea mea se afla cea mai minunata imagine. Arata de parca cineva luase un butoi uriaş de aur şi îl revărsase peste piscul şi versanţii muntelui. Florile au fost plantate în maiestuoase vârtejuri, minunate fâşii şi rânduri portocaliu închis, albe, galben ca lămâia, rozportocaliu, galben ca şofranul şi galben ca untul.

Fiecare varietate de flori a fost plantata ca un grup, aşa ca s-au învolburat şi au înflorit ca nişte râuri cu tonalităţi cromatice unice. Erau 5 acri de flori.

— Dar cine a făcut asta? am întrebat-o pe Carolyn.

— O femeie. Ea locuieşte aici pe proprietate. Aceea este casa ei.

Carolyn mi-a indicat o casă mica şi modesta în mijlocul acelui ţinut. Am mers către casa. Pe un zid am văzut un afiş.

— Răspunsuri la întrebările pe care ştiu ca ti le pui era titlul.

Primul răspuns a fost un simplu: – 50.000 bulbi.

Al doilea răspuns a fost: – Unul, pus pe rând, de către o singură femeie. A fost nevoie de două mâini, două picioare şi puţin creier.

Al treilea răspuns a fost: – Am început în 1958.

Am descoperit atunci Principiul Narcisei Galbene. Pentru mine, acel moment a fost o experienţă care mi-a

schimbat viaţa.

M-am gândit la aceasta femeie pe care eu nu am întâlnit-o niciodată şi care, cu mai mult de 40 de ani în urmă, a început cu un bulb, creând în timp propria sa viziune asupra frumuseţii şi bucuriei şi împodobind vârful unui munte obscur. Plantând pe rând cate un bulb de narcisa, an după an, ea a schimbat pentru totdeauna lumea în care trăia. A creat ceva nespus de magnific, de frumos, de inspirat.

Principiul pe care ni-l arata grădina ei de narcise galbene este unul din cele mai măreţe principii ale creşterii şi evoluţiei. Este lecţia care ne învaţă să înaintăm spre scopurile şi dorinţele noastre, pas cu pas – adesea făcând doar un pas mic, de copil – şi să învăţăm să iubim ceea ce facem, să învăţăm să folosim acumularea în timp.

Când multiplicam momentele scurte de timp în care producem ceva mic, prin efort zilnic, vom constata că putem realiza lucruri magnifice. Putem schimba lumea.

— Treaba asta ma întristează, într-un fel, am recunoscut eu. Cate aş fi putut realiza, dacă mi-aş fi stabilit un scop minunat acum 35 ori 40 de ani şi aş fi muncit în toţi aceşti ani să-l ating, plantând cate un singur bulb o dată. Gândeşte-te ce-aş fi fost în stare să realizez!

Fiica mea mi-a spus răspuns în stilul ei direct:

— Începe de mâine! Nu mai are niciun rost să te gândeşti la timpul pierdut.

Modul de a face dintr-o – lecţie o bucurie şi o cale de evoluţie, în loc de un motiv de regret, este să te întrebi:

— Cum pot folosi azi ceea ce tocmai am învăţat? Ne convingem pe noi înşine ca viaţa va fi mai frumoasa după ce ne vom căsători, după ce vom avea un copil, apoi altul. După care suntem frustraţi că nu sunt copiii destul de mari şi speram că vom fi mai mulţumiţi atunci când ei vor creste. Apoi suntem frustraţi că sunt adolescenţi şi se poartă ca atare. Suntem siguri că vom fi fericiţi când ei se vor maturiza.

Ne spunem ca viaţa noastră va fi completa când ei se

vor căsători, când vom avea o maşină nouă, când vom putea avea o vacanta plăcută, sau când ne vom pensiona.

Adevărul este ca nu exista un moment mai bun pentru a fi fericit, decât cel prezent.

Dacă nu acum, atunci când?

Viaţa noastră va fi întotdeauna plină de schimbări. Este cel mai bine să accepţi asta în sinea ta şi să decizi să fii fericit oricum.

Fericirea este calea. Aşa că, bucură-te şi preţuieşte fiecare moment pe care îl ai şi preţuieşte-l şi mai mult, pentru că te bucuri de el împreună cu cineva apropiat, cineva suficient de special ca să-ţi petreci timpul cu el/ea. şi aminteşte-ţi ca timpul nu aşteaptă pe nimeni.

Aşa ca ÎNCETEAZĂ să mai aştepţi.

— Până când maşina ori casa este plătită.

— Până când îţi iei o maşină sau casa nouă.

— Până când copiii pleacă de acasă.

— Până când îţi termini studiile.

— Până când slăbeşti 10 kg.

— Până când te îngraşi 10 kg.

— Până când te căsătoreşti.

— Până când ai copii.

— Până când te pensionezi.

— Până la vară.

— Pana la primăvară.

— Până la iarna.

— Până la toamnă.

— Până când mori.

Nu exista un moment mai bun ca cel de acum, pentru ca să fii fericit. Fericirea este o călătorie, nu o destinaţie! Şi poate ca astăzi este cea mai bună zi ca să plantezi primul bulb al propriei tale grădini de narcise. tu ştii cel mai bine!

* * *

Capcana

Era odată un sat atacat deseori de mistreţi. În fiecare

zi, aceştia intrau în sat şi provocau mari distrugeri în încercarea lor de a-şi găsi hrana. Sătenii au încercat diferite metode pentru a-i îndepărta sau a-i vana, dar fără prea mult noroc.

Într-o zi, un înţelept dintr-un sat vecin a venit să-i sfătuiască pentru a scăpa de mistreţi. El le-a cerut satenilor să îi asculte întocmai sfaturile şi instrucţiunile. Pentru ca deja încercaseră până atunci tot ce le stătuse în puteri, sătenii au acceptat.

Înţeleptul le-a spus acestora să adune mâncare pentru mistreţi din toate gospodăriile şi să o pună în mijlocul unui camp.

Ei i-au urmat sfatul şi îndată au văzut sute de mistreţi apropiindu-se de locul unde fusese aşezată mâncarea.

Mistreţii s-au arătat mai întâi îngrijoraţi, dar odată ce au luat primele înghiţituri au prins curaj şi s-au întors în acel loc şi în zilele următoare.

În fiecare zi, sătenii puneau cât mai multă mâncare. iar mistreţii veneau acolo să mănânce. După un timp, înţeleptul le-a cerut oamenilor să ridice patru stâlpi mari care să marcheze locul. Mistreţii erau prea preocupaţi de mănâncăre şi n-au observat.

După câteva săptămâni, mistreţii aveau deja obiceiul de a veni să mănânce mâncarea pusă de săteni fără să mai dea atenţie locului unde ea se găsea aşezată. Înţeleptul a pus apoi oamenii să împrejmuiască cu un gard câmpul şi să facă o poartă mare pe unde să poată intra mistreţii să mănânce. În cele din urmă, sătenii au reuşit să termine gardul şi atunci au închis poarta, prinzând mistreţii înăuntru. Mistreţii fuseseră învinşi!

Morala:

Comportamentele pe care le dezvoltam au un sens, o utilitate într-un anumit context. Pe de o parte, economisim energie şi timp folosindu-le. Pe de altă parte. din păcate de prea multe ori continuam să folosim comportamentele deja învăţate şi atunci când contextul se schimba, şi astfel obiceiurile pe care le avem se transforma în capcane.

Unul dintre lucrurile care îi deosebesc pe oamenii de succes de ceilalţi oameni este acuitatea: capacitatea de a observa prompt schimbările contextului în care evoluează. Ca urmare, ei pot acţiona de fiecare dată în consecinţă, fără a lăsa obiceiurile pe care le au să se transforme în capcane.

* * *

Povestea supei de pietre

Cu mulţi ani în urmă, trei călători înfometaţi şi obosiţi au ajuns într-un mic sătuc. Ţăranii de aici abia supravieţuiau de la o zi la alta ca urmare a secetei ce se abătuse asupra lor. S-au adunat repede în piaţa satului ca să-i întâmpine pe călători, însă au făcut-o cu fără să aducă nimic de mâncare pentru ei. Au început să se plângă ca nu le-a mai rămas nimic şi că sunt muritori de foame.

Călătorii au schimbat câteva vorbe între ei. Apoi s-au întors către bătrânii satului.

Primul călător le-a spus:

— Pământul vostru sărăcit v-a lăsat fără nimic de oferit, dar va vom împărtăşi noi din puţinul pe care îl avem: secretul cu ajutorul căruia poţi face supa din pietre.

Bineînţeles că ţăranii au fost intrigaţi de spusele călătorului. Au aprins focul şi au pus cel mai mare vas cu apa la fiert. Călătoriii au aruncat în apa trei pietricele.

— Aceasta va fi o supă foarte bună, zise al doilea călător, dar un pic de sare ar face-o minunată!

În acel moment o taranca s-a ridicat şi a spus:

— Ce noroc! Tocmai mi-am amintit unde a mai rămas un pic de sare.

S-a întors repede şi a mai adus şi un sort de bucătărie, un pătrunjel şi o gulie. În timp ce acestea au fost puse la fiert şi altor ţărani li s-a mai împrospătat memoria.

În curând în oala au fost puse orz, morcovi, carne de vaca şi smântână. Pana să fie gata supa, a mai apărut şi o sticlă de vin.

Tot satul alături de cei trei soldaţi s-au pus să se

ospăteze. Au mâncat, au cantat şi au dansat până târziu în noapte, cum nu se mai întâmplase de multă vreme.

Dimineaţa, când cei trei călători s-au trezit, toţi sătenii stăteau în faţa lor. La picioare aveau pus un rucsac cu cea mai bună pâine şi brânză.

— Ne-aţi împărtăşit cel mai mare secret, acela de a face supa din pietre, a spus un taran călătorilor, şi pentru aceasta nu va vom uita!

Auzind acestea, al treilea călător s-a întors către mulţime şi a spus:

— Un lucru rămâne mereu adevărat: doar împărţind poţi face o mare sărbătoare!

* * *

10 lecţii pentru a trăi experienţa umană de Chérie Carter-Scott

Regula nr. 1: Vei primi un corp

Chiar dacă îţi iubeşti corpul sau nu, este al tău pentru toată viaţa, aşa ca acceptă-l.

Ceea ce contează este înăuntrul tău.

Regula nr. 2: Vei primi lecţii

Viaţa reprezintă o experienţă continua de învăţare, fiecare zi aducând oportunităţi de a învăţa mai mult.

Învăţarea acestor lecţii reprezintă cheia către descoperirea şi împlinirea propriei tale vieţi.

Regula nr. 3: Nu exista greşeli, exista doar lecţii

Evoluţia ta către înţelepciune este un proces de experimentare, încercare şi greşeală, aşadar inevitabil lucrurile nu vor merge întotdeauna conform planului sau vor ieşi exact aşa cum vrei tu.

Compasiunea este remediul pentru judecata aspra a noastră şi a celorlalţi. Iertarea nu este doar divina ea reprezintă – comportamentul prin care se şterge un gol emoţional. A te comporta etic, păstrându-ţi integritatea şi cu umor în special capacitatea de a râde de tine şi de propriile tale greşeli confirma faptul ca – greşelile sunt doar lecţii pe care trebuie să le învăţăm.

Regula nr. 4 – Lecţia se repeta pana când este învăţată

Lecţiile se repeta pana când sunt învăţate. Ceea ce se manifesta ca probleme şi provocări, neplăceri şi frustrări sunt lecţii: acestea se vor repeta pana când le vei accepta şi învaţă. Conştientizarea şi abilitatea ta de a face schimbări sunt elemente necesare pentru învăţarea acestei reguli.

Fundamentala este de asemenea acceptarea faptului că nu eşti o victimă a circumstanţelor sau a sortii – cauzele trebuie recunoscute; altfel zis: totul se întâmplă raportat la modul tău de a fi şi la comportamentul tău. A învinovăţi pe altcineva pentru propriile tale probleme este un mod de a scăpa şi de a nega; tu singur eşti responsabil pentru tine şi pentru ceea ce ţi se întâmplă. Răbdarea este necesara, schimbarea nu vine peste noapte, aşa ca acorda timp schimbării.

Regula nr. 5: Învăţarea este un proces continuu

Cât trăim învăţăm. Intra în – ritmul vieţii, nu i te împotrivi. Asumă-ţi angajamentul de a învăţa şi de a schimba: fii suficient de umil pentru a-ţi recunoaşte propriile slăbiciuni, şi îndeajuns de flexibil pentru a te adapta, pentru ca rigiditatea va nega libertatea noilor posibilităţi.

Regula nr. 6: – Acolo nu înseamnă mai bine decât – aici

Celalta parte a dealului s-ar putea să fie mai verde decât a ta, dar existenta ta acolo nu garantează fericirea eterna. Fii recunoscător şi bucură-te de ceea ce ai şi de călătoria ta. Apreciază mai bine ceea ce este bun în viaţa ta, decât să acumulezi lucruri care nu te vor conduce către fericire. Trăirea în prezent te ajuta să obţii pacea.

Regula nr. 7: Ceilalţi sunt oglinzi ce te reflecta pe tine

Iubeşti sau urăşti ceva la o persoană raportat la ceea ce iubeşti sau urăşti la tine. Fii tolerant; acceptă-i pe ceilalţi aşa cum sunt şi străduieşte-te să conştientizezi;

străduieşte-te să te înţelegi şi să percepi obiectiv propria ta persoana, gândurile şi sentimentele tale. Experienţele negative sunt oportunităţi de a vindeca rănile pe care le ai. Ajută-i pe ceilalţi, şi astfel te vei ajuta pe tine. Unde ai fost incapabil să-i ajuţi pe ceilalţi este un semn ca nu răspunzi corespunzător propriilor tale nevoi.

Regula nr. 8: Ce se întâmplă cu viaţa ta este alegerea ta

Deţii toate uneltele şi resursele de care ai nevoie.

Ceea ce faci cu ele depinde de tine. Asumă-ţi responsabilitatea asupra ta. Învaţă să renunţi atunci când nu poţi schimba lucrurile. Nu te enerva: gândurile amare îţi întuneca mintea. Curajul este în fiecare dintre noi: foloseşte-l atunci când trebuie să faci ceva bun pentru tine. Cu toţii avem o putere înnăscută şi un spirit aventuros, pe care ar trebui să le folosim pentru a îmbrăţişa ceea ce urmează.

Regula nr. 9: Răspunsurile sunt la tine

Ai încredere în instinctele tale şi în sentimentele tale, chiar dacă le auzi ca o voce slabă sau dacă apar ca o sclipire de moment. Ascultă-ţi sentimentele ca şi cum ar fi sunete. Vezi, auzi şi ai încredere. Foloseşte inspiraţia înnăscută.

Regula nr. 10: Vei uita toate acestea la naştere

Toţi ne naştem cu aceste capacităţi: primele noastre experienţe ne conduc într-o lume fizica, departe de sentimentele noastre, acestea devenind nehotărâte, cinice şi lipsite de credinţa şi încredere.

Cele 10 reguli nu sunt porunci, ele sunt adevăruri universale care se aplică tuturor. Când te rătăceşti, apelează la ele. Ai încredere în puterea spiritului. Aspira către înţelepciune: aceasta este ultima încercare a vieţii şi nu cunoaşte limite în afara acelora impuse de tine. *

10 lecţii învăţate de la îngeri de Doreen Virtue, Ph. D.

1. Trăieşte în integritate

Îngerii mi-au spus: – Petrece-ţi timpul ocupându-te de activităţi care se potrivesc cu cele mai înalte intenţii ale

tale. Lăsă deoparte lucrurile la care intuiţia te îndeamnă să renunţi.

Îngerii m-au îndemnat să-mi ascult inima. M-au asigurat ca voi fi în siguranţă dacă refuz munca care nu se potriveşte adevăratelor mele intenţii. Am descoperit rapid ca îngerii aveau dreptate!

2. Nu exista decât ACUM

— Eşti complet şi întreg chiar acum. Nu-ţi pune speranţa în ceea ce ţi-ar putea aduce ziua de mâine: asta ar implica că eşti imperfect sau îţi lipseşte ceva acum, şi că vei fi complet doar atunci când ceva exterior va apărea în viaţa ta în viitor.

Când îngerii mi-au spus acestea, am realizat ca eu trăiam pentru viitor. Ma concentram pe ceea ce ziua de mâine mi-ar fi putut aduce, şi nu pe binecuvântările din prezent. Acum alcătuiesc în gând o listă a lucrurilor pentru care sunt recunoscătoare în fiecare seară.

3. Conflictul se afla în interiorul minţii tale

— Orice conflict pe care îl vezi sau îl experimentezi în lumea exterioară este o proiecţie a egoului tău. În realitate, lumea este în pace şi tu îţi proiectezi frica de pace asupra lumii. Tu nu vrei să-ţi rezolvi conflictul interior, dar vrei să-l îndepărtezi de tine.

Aşa că-l proiectezi asupra altor oameni şi crezi ca ei sunt cei care îţi cauzează disconfortul. Ceilalţi oameni sunt neutri, tăbliţe goale pe care tu le colorezi cu propriile semnificaţii şi definiţii. Apoi, reacţionezi de parca aceste culori şi definiţii ar fi reale. Iar ca urmare, ei te tratează în felul în care te-ai aşteptat, făcând profeţia sa se auto-indeplinească.

În timp ce îngerii îmi explicau acestea, am realizat cât de des i-am permis fricii să-mi creeze momente dureroase. Dar întotdeauna am avut puterea de a alege gândurile şi sentimentele pe care eu le-am atribuit situaţiilor.

4. Purifică-ţi dieta

Hrana are o anumită vibraţie, iar tu vrei să vibrezi la

fel de înalt şi de fin cu frecventa la care aspiri.

Hrăneşte-te cu fructe şi legume proaspete, nuci şi cereale integrale, deoarece au cele mai înalte frecvente vibraţionale. Evita carnea, produsele lactate, alcoolul, zahărul, ciocolata şi cofeina, care au cele mai scăzute vibraţii. Şi aminteşte-ţi ca esenţa tuturor alimentelor pe care le mănânci te afectează mult timp după ce mâncarea se digera.

În momentul în care îngerii mi-au spus aceasta dieta mea era deja destul de sănătoasă. Renunţasem la carne roşie şi alba şi la alcool. Totuşi, mai era loc de îmbunătăţiri, aşa că am urmat sfaturile şi am adoptat o abordare alimentara cunoscuta sub numele Vegan.

Îmbunătăţirea aspectului şi a energiei au fost radicale şi imediate! În loc să simt că-mi lipseşte ceva, alegerea unei alimentaţii mai sănătoase era uşoară şi naturala.

5. Nu da pentru a primi

Renunţă la a mai planifica rezultatele pe care le aştepţi ca urmare a ceea ce dăruieşti. Vei primi rezultate pentru că ai dăruit – aceasta este o lege universală. Dar nu depinde de tine felul în care cauza şi efectul vor circula. În plus, dacă vei aştepta ceva în schimb n-ai oferit în realitate nimic, pentru ca reţii darul în conştiinţa ta, aşteptând să primeşti ceva înainte ca tu să-l eliberezi complet.

Încă o dată, m-am simţit jenată în timp ce îngerii vedeau în străfundurile sufletului meu. Ştiau că sunt o persoană generoasa. Totuşi, trebuia să recunosc ca dăruiam uneori cu dorinţa de a primi ceva în schimb. Cu o încredere totala în îngerii mei, am decis să renunţ la toate legăturile ataşate de darurile mele pentru ceilalţi. Aproape imediat am început să primesc recompense surprinzătoare, cum ar fi noi propuneri de afaceri şi experienţe minunate cu prietenii.

6. Petrece timp de unul singur în natura

Sunetele şi mirosurile naturii sunt invizibile, aşa că îţi poarta mintea spre tărâmul invizibil al spiritului, unde

lucrurile vibrează mai înalt şi mai rapid decât materia. Exista proprietăţi vindecătoare în natură. De asemenea, exista îngeri ai naturii foarte reali. Le poţi cere acestor îngeri ai naturii să te vindece. A sta în natura te ajuta să te adaptezi ritmului natural al pământului şi deoarece sincronizarea şi ciclurile fac parte din întreg, tu te vei sincroniza cu ritmul vieţii.

La îndemnul îngerilor, m-am îndepărtat de biroul meu şi am început să-mi petrec orele prânzului afară. Aerul proaspăt, razele de soare şi parfumul florilor m-au ajutat să pătrund la niveluri mai profunde. Stau afară şi îi rog pe îngerii naturii să mă înconjoare.

7. Detaşează-te de materie

Atunci când eşti ataşat de materie în gând, rămâi ataşat de produsele minţii şi astfel rămâi ataşat de ego. Nu exista cale de a scăpa de această lege.

Îngerii mei mi-au clarificat ca nu exista nimic rău în lucrurile materiale. Materia e neutra, după cum spun îngerii. Ei înţeleg ca oamenii au nevoi materiale cum ar fi mâncarea, îmbrăcămintea şi adăpostul. Dar când idolatrizam lucrurile materiale, cum ar fi atunci când ne gândim continuu la bani şi posesiuni, ne concentram asupra naturii noastre inferioare şi nu asupra sinelui nostru superior.

8. Nu judeca

Îi judeci pe alţii ca o metodă de a te apăra pe tine însuţi, pentru a-i ţine departe de tine, astfel încât să nu te apropii de ei şi să te răneşti. Dar ţi-am spus că nu e nevoie să te gândeşti la siguranţa ta. Tu eşti în siguranţă, iar un tipar de gândire dominat de îngrijorare în ceea ce priveşte siguranţa ta îţi poate aduce exact lucrurile de care te temi.

Îngerii au explicat ca atragem spre noi lucrurile la care ne gândim, indiferent dacă sunt pozitive sau negative. Dacă mă gândesc în mod obsesiv la pericolul fizic şi emoţional, creez un climat în care cele mai teribile temeri se adeveresc. Prin exerciţiu, am început să observ momentele în care îi judecam pe ceilalţi oameni. Am

început să-mi eliberez temerile către îngeri şi am descoperit ca obiceiul de a judeca a dispărut treptat.

9. Trăieşti acolo unde ţi-e focalizata conştiinţa

Dacă ai un gând lipsit de iubire: de exemplu de orgoliu, invidie sau îngrijorare: simţi durere. Tu EŞTI conştiinţa ta şi simţi efectele locului în care îţi este focalizata conştiinţa. Tu nu-ţi doreşti durere. Aşa că, alege să încredinţezi luminii toate gândurile tale neiubitoare.

La început, aceasta lecţie a fost dureroasa. Întotdeauna am crezut ca circumstanţele din exterior îmi influenţau fericirea. Şi totuşi, îngerii insistau ca lucrurile stau invers şi ca gândurile mele erau cele care colorau lumea. Ei mi-au spus ca fericirea mea nu era legată de ceea ce aveam, ci de ceea ce gândeam.

10. Slăveşte-l pe Creator în toate

Nu cauta slava pentru tine însuţi. În esenţă, totuşi, atunci când îl slăveşti pe Dumnezeu, tu slăveşti acea parte din tine care este una cu Dumnezeu. Prin slăvirea Sa, stai departe de starea ta de ego şi te centrezi pe conştiinţă sinelui tău superior.

La început m-am simţit umilta de aceasta lecţie, însă îngerii mei mi-au oferit un sprijin, amintindu-mi ca: deoarece sinele meu adevărat este una cu Dumnezeu: îmi lăudam adevăratul eu de fiecare dată când îl slăveam pe Dumnezeu.

* * *

Statistici

Dacă ai putea reduce populaţia din întreaga lume la un sat de 100 de persoane, menţinând proporţiile tuturor popoarelor existente pe pământ, acest sat ar fi compus în felul următor:

57 de asiatici

21 de europeni

14 americani (din America de Nord, Centru şi Sud) 8 africani

52 ar fi femei 48 bărbaţi

70 nu ar fi albi 30 albi

70 nu ar fi creştini 30 creştini

89 ar fi heterosexuali 11 ar fi homosexuali

6 persoane ar avea 59% din bogăţiile lumii şi toate 6 ar fi din Statele Unite

80 ar sta în case de nelocuit 70 ar fi analfabeţi

50 ar suferi de malnutriţie 1 ar fi pe moarte

1 ar fi pe punctul de a se naşte 1 ar avea un computer

1 (da, numai 1 ar avea diploma de studii)

Dacă te gândeşti la lume din perspectiva asta, nevoia de a accepta, de a înţelege şi nevoia de educaţie devin clare.

Ia în considerare şi asta:

Dacă te-ai trezit azi-dimineaţă mai mult sănătos decât bolnav, înseamnă că ai mai mult noroc decât milioane de persoane care nu vor apuca să trăiască săptămâna viitoare.

Dacă nu ai trăit pericolul unei lupte, singurătatea unei închisori, agonia torturii sau chinurile foamei – eşti înaintea altor 500 de milioane de oameni de pe lumea asta.

Dacă poţi să intri în biserica fără teama că vei fi ameninţat, arestat, torturat sau omorât

— Eşti mai norocos decât 3 miliarde de persoane.

Dacă ai mâncare în frigider, haine cu care să te îmbraci, un loc unde să dormi şi o casă în care să stai – eşti mai bogat decât 75% din populaţia lumii.

Dacă ai bani în banca, în portofel şi câteva monede într-o puşculiţă – eşti printre cele 8 procente ale persoanelor care trăiesc bine.

Dacă părinţii tăi sunt încă în viaţă şi încă împreună – eşti, într-adevăr, o persoană rara, chiar şi în Statele Unite şi Canada.

Dacă poţi să citeşti acest mesaj eşti de două ori binecuvântat: pentru ca cineva s-a gândit la tine şi pentru ca nu te numeri printre cele două miliarde de persoane

care nu ştiu să citească.

Cineva a zis odată:

Munceşte ca şi cum nu ai avea nevoie de bani.

Iubeşte ca şi când nimeni nu te-a făcut vreodată să suferi. Dansează ca şi când nimeni nu te vede.

Canta de parcă nu te-ar auzi nimeni. Trăieşte ca şi când Paradisul ar fi pe pământ.

* * *

Borcanul

Un profesor de filosofie când a început ora, fără să spună un cuvânt, a luat un borcan mare şi a început să-l umple cu pietre cu diametrul de aproximativ 5 cm. Apoi i-a întrebat pe studenţi dacă borcanul este plin!

Au fost cu toţii de acord că este plin! apoi a luat o cutie cu pietricele şi le-a turnat în borcan, scuturându-l uşor. Desigur ca acestea s-au rostogolit printre pietrele mari şi au umplut spaţiile rămase libere.

Apoi i-a întrebat pe studenţi dacă borcanul este plin!

Au fost din nou de acord că este plin! Şi au ras. Apoi a luat o cutie cu nisip şi l-a turnat în borcan, scuturându-l uşor. Desigur nisipul a umplut spaţiul rămas liber.

Acum, spuse profesorul, vreau să recunoaşteţi ca aceasta este viaţa voastră. Pietrele mari sunt lucrurile importante: familia, partenerul, sănătatea şi copiii voştri, lucruri care, chiar dacă totul este pierdut, şi numai ele au rămas, iatza voastră tot ar fi completa.

Pietricelele sunt celelalte lucruri care contează: slujba, casa şi maşina.

Nisipul reprezintă lucrurile mici care completează restul. Dacă puneţi în borcan mai întâi nisipul, nu mai rămâne loc pentru pietrele mari şi pentru pietricele. La fel se desfăşoară şi viaţa voastră, dacă va consumaţi timpul şi energia cu lucrurile mici, nu veţi avea niciodată spaţiu pentru lucrurile importante. Fiţi atenţi la lucrurile care sunt esenţiale pentru fericirea voastră. Jucaţi-vă cu copiii voştri, faceţi-vă timp pentru controale medicale, duceţi-vă partenerul la dans.

Va rămâne mereu destul timp să mergeţi la serviciu, să faceţi curat în casă, să daţi o petrecere sau să duceţi gunoiul. Aveţi grija de pietrele mari în primul rând, de lucrurile care într-adevăr contează. Stabiliţi-vă priorităţile.

Restul este doar nisip.

* * *

Cei trei cai

Se spune că erau trei prieteni care îşi doreau să urce un munte pentru ca în vârful lui trăia un bătrân plin de înţelepciune pe care îşi doreau să-l cunoască.

La un moment dat au ajuns la o răscruce, şi fiecare a continuat să-şi aleagă drumul după cum îl îndemna sufletul.

Primul a ales o cărare abrupta, ce urca drept către vârf. Nu-i pasa de pericole, dorea să ajungă la bătrânul din vârful muntelui cât mai repede.

A doua cale nu era chiar atât de abrupta, dar străbătea un canion îngust şi accidentat, străbătut de vânturi puternice.

Al treilea a ales o cărare mai lunga, care ocolea muntele şerpuind în pante line.

După 7 zile, cel care urcase pe calea cea abrupta a ajuns în vârf extenuat, plin de rani sângerânde. Plin de nerăbdare, s-a aşezat să-şi aştepte prietenii.

După 7 săptămâni, ameţit de vânturile puternice care i se împotriviseră, ajunse şi al doilea. Se aşeză în tăcere lângă cel dintâi, aşteptând.

După 7 luni sosi şi cel de al treilea, cu fata strălucindu-i de fericire, semn al unei profunde stări de linişte şi mulţumire interioară.

Cei doi erau furioşi pentru ca drumul lor a fost greu şi au avut mult de aşteptat, în timp ce drumul lui a fost o adevărată plăcere. Aşa că l-au întrebat pe bătrânul înţelept care a ales cel mai bine.

— Ce ai învăţat tu? îl întrebă pe primul.

— Ca viaţa este grea şi plină de pericole şi greutăţi,

că este plină de suferinţă şi adeseori ceea ce întâlnesc în cale îmi poate provoca rani, ca pentru fiecare pas înainte trebuie să duc o luptă încrâncenata care ma sleieşte de puteri. Aşadar. am ales eu calea cea mai bună către tine?

— Da, ai ales bine. Şi tu, ce ai învăţat? îl întrebă pe al doilea.

— Ca în viaţa multe lucruri ma pot abate din cale, ca uneori pot să pierd drumul, ajungând cu totul altundeva decât doresc. dar dacă nu îmi pierd încrederea, reuşesc până la urmă. Aşadar. am ales eu calea cea mai bună către tine?

— Da, ai ales bine. Şi tu, ce ai învăţat? îl întrebă pe ultimul.

— Ca ma pot bucura de fiecare pas pe care îl fac dacă aleg să am Răbdare, ca dacă privesc cu înţelegere viaţa nu este o povară grea, ci un miracol la care sunt primit cu bucurie să iau parte, ca Iubirea care ma înconjoară din toate părţile îmi poate lumina sufletul dacă îi dau voie să pătrundă acolo. Aşadar. am ales eu calea cea mai bună către tine?

— Da, ai ales bine.

Uimiţi de răspunsurile bătrânului, cei trei prieteni au căzut pe gânduri. Şi au înţeles, în sfârşit, ca la orice răscruce POT ALEGE.iar viaţa fiecăruia este rezultatul alegerilor făcute de-a lungul ei.

* * *

Numai TIMPUL

Era odată o insulă unde trăiau toate sentimentele umane: Buna Dispoziţie, Tristeţea, înţelepciunea, Iubirea şi altele.

Într-o zi sentimentele au aflat ca insula se va scufunda în curând, aşa ca şi-au pregătit navele şi au plecat.

Doar Iubirea a rămas până în ultimul moment. Când insula a început să se scufunde, Iubirea a hotărât să ceară ajutor.

Bogăţia a trecut pe lângă Iubire într-o barca luxoasa

şi Iubirea i-a zis:

— Bogatie, ma poţi lua cu tine?

— Nu te pot lua, căci e mult aur şi argint în barca mea şi nu am loc pentru tine. Atunci Iubirea i-a cerut ajutorul Orgoliului, care tocmai trecea pe acolo:

— Orgoliu, te rog, ma poţi lua cu tine?

— Nu te pot ajuta, Iubire, aici e totul perfect. mi-ai putea strica nava. Iubirea a rugat mai apoi Tristeţea, care trecea pe lângă ea:

— Tristeţe, te rog, lasă-mă să vin cu tine!

— Oh, Iubire, sunt atât de trista încât simt nevoia sa stau singura.

Chiar şi Buna Dispoziţie a trecut pe lângă Iubire, dar era atât de mulţumită încât nu a auzit ca o striga.

Dintr-odată o voce a strigat:

— Vino, Iubire, te iau cu mine!

Era un bătrân cel care vorbise. Iubirea s-a simţit atât de recunoscătoare şi plină de bucurie încât a uitat să îl întrebe pe bătrân cum îl cheamă. Când au sosit pe ţărm, bătrânul a plecat.

Iubirea şi-a dat seama cât de mult îi datora şi a întrebat Cunoaşterea:

— Cunoaştere, îmi poţi spune cine m-a ajutat?

— Era Timpul.

— Timpul? s-a întrebă Iubirea, dar de ce tocmai Timpul m-a ajutat? Cunoaşterea, plină de înţelepciune, i-a răspuns:

— Pentru ca numai Timpul e capabil să înţeleagă cât de importanta e Iubirea în viaţă.

* * *

Doar asta contează!

Se povesteşte ca într-o zi din vremuri demult apuse un om a trebuit să facă o călătorie într-o ţară îndepărtată, aflata peste mari şi tari.

În drumul sau a întâlnit tot felul de oameni, cu obiceiuri mai mult sau mai puţin asemănătoare. Şi-a

amintit pentru tot restul vieţii de unul dintre acestea.

Era dimineaţă când a zărit în depărtatre turnurile unei cetăţii. Pana sa ajungă în apropierea ei se făcuse deja prânzul, şi cum în partea dreaptă a drumului se afla un cimitir îngrijit, cu pomi umbroşi şi flori frumos parfumate, omul s-a hotărât să facă un scurt popas.

Păşind către o bancă pe care o zărise în apropiere, omul a citit ceea ce era scris pe cruci.

— A trăit şase ani, trei luni şi patru zile.

— A trăit unsprezece ani, două luni şi cinci zile.

— A trăit trei ani, patru luni şi patru zile.

— A trăit nouă ani, opt luni şi două zile.

S-a întristat crezând ca nimerise într-un cimitir pentru copii, şi unul dintre locuitorii

S-b cetăţii l-a văzut şi a întrebat:

— De ce eşti atât de trist, ai pe cineva din familie îngropat aici? Mama, tatăl poate?

— Cum s-ar putea una ca asta, doar vad ca aici sunt îngropaţi numai copii!

— Nu. doar ca, vezi. noi când ne naştem primim fiecare cate un carneţel. La început tin socoteala părinţii pentru noi, apoi scriem singuri. de fiecare dată când ne-am bucurat şi pentru cât timp. iar când unul dintre noi se duce, familia aduna timpul pe care l-a petrecut bucurândse. şi asta este ceea ce vezi tu scris aici.

— Timpul pe care l-aţi petrecut bucurându-vă.

— Da, pentru noi doar asta contează!

Dacă ar fi fost să ai un astfel de carneţel, tu câţi ani, cate luni şi cate zile crezi că ai fi adunat în el până acum? Oricâtă bucurie ai adunat şi ai dăruit până acum, îţi doresc să trăieşti. pana la adânci bătrâneţi!

* * *

Bărbatul şi Femeia de Victor Hugo

Bărbatul este cea mai elevata dintre creaturi, Femeia este cel mai sublim ideal.

Dumnezeu a făcut pentru bărbat un tron, Pentru

femeie un altar.

Tronul exalta, altarul sfinţeşte.

Bărbatul este creierul, Femeia este inima.

Creierul naşte lumina, inima naşte iubire. Lumina fecundează, iubirea reînvie.

Bărbatul este puternic prin raţiune. Femeia este invincibila prin lacrimi. Raţiunea convinge, lacrimile înduioşează.

Bărbatul este capabil de orice eroism, Femeia, de orice sacrificiu.

Eroismul înnobilează, sacrificiul aduce sublimul.

Bărbatul are supremaţia, Femeia are alegerea.

Supremaţia înseamnă forţa, alegerea înseamnă dreptate.

Bărbatul este un geniu, Femeia este un înger.

Geniul este incomensurabil, îngerul este inefabil.

Aspiraţia bărbatului este către gloria suprema, Aspiraţia femei este către virtutea desăvârşită.

Gloria crează tot ce e măreţ, virtutea crează tot ce e divin.

Bărbatul este un cod, Femeia este evanghelia.

Codul ne corectează, evanghelia ne face perfecţi.

Bărbatul este un vultur care zboară, Femeia – o privighetoare care cânta.

A zbura înseamnă a cuceri spaţiul, a canta înseamnă a cuceri sufletul.

Bărbatul este un templu, Femeia este sanctuarul.

În faţa templului ne descoperim, în faţa sanctuarului îngenunchem.

Pe scurt, bărbatul se găseşte acolo unde se sfârşeşte pământul. Femeia, acolo unde începe cerul.

* * *

Legile universale ale succesului

1. Legea dragostei

Iubeşte pe toată lumea ca pe tine însuţi. Toate celelalte legi i se subordonează acesteia şi nu intra în

contradicţie cu ea. Este cea mai importantă dintre toate. Se aplică la tot ceea ce facem ca indivizi, familii, organizaţii, tari – are o valoare universala.

2. Legea cauză-efect

Exista o ordine universala. Nimic nu este accidental.

Totul se întâmplă cu un motiv. Pentru fiecare efect exista o cauza sau un set de cauze.

3. Legea materializării

Gândurile se materializează. Noi devenim ceea ce gândim.

4. Legea viziunii

Pentru a avea succes în orice domeniu, trebuie să avem o imagine cât mai clară a acelui succes în mintea noastra, o imagine mintala a ideii noastre de succes, o viziune.

5. Legea corespondenţei

Viaţa noastră exterioara este o oglindă a celei interioare. Exista o corespondenţă directa între experienţele şi gândurile noastre pe de o parte şi atitudinea noastră, pe de altă parte.

6. Legea credinţei

Orice lucru în care credem cu adevărat devine realitate (inclusiv credinţa noastră ca meritam succesul).

7. Legea valorii

Credinţele şi valorile noastre, ceea ce este cu adevărat important pentru fiecare dintre noi se reflecta în tot ceea ce facem.

8. Legea motivaţiei

Tot ceea ce facem este declanşat de dorinţele noastre interioare, nevoi şi instincte, multe dintre ele venind din subconştient.

9. Legea activităţii subconştiente

Subconştientul nostru ne avertizează despre lucrurile din jur. Atenţie: face acest lucru în concordanţă cu dorinţele şi grijile noastre cele mai puternice.

10. Legea aşteptării

Ceea ce ne aşteptăm cu încredere să se întâmple, chiar se va întâmpla. Aşadar, atenţie la felul în care ne construim aşteptările (pozitiv sau negativ).

11. Legea concentrării

Indiferent asupra a ce ne concentram şi ne gândim în mod repetat, devine din ce în ce mai mult o parte a vieţii noastre interioare.

12. Legea obişnuinţei

Aproape tot ce facem este automat, rodul unui obicei.

Obişnuinţele care ne îndepărtează de ţelurile noastre trebuie schimbate.

13. Legea atracţiei

Suntem cu toţii nişte magneţi vii. Atragem oameni, întâmplări şi împrejurări care se armonizează cu gândurile noastre dominante.

14. Legea alegerii

Suntem liberi să alegem ceea ce gândim şi în consecinţă suntem liberi să alegem toate celelalte parţi ale vieţii noastre.

15. Legea optimismului

O atitudine mentala pozitiva merge mâna în mâna cu succesul şi fericirea. Optimismul ne face plăcuţi şi plini de energie, ne oferă mai multe şanse de a reuşi.

16. Legea schimbării

Totul se schimba, nimic nu este fix. Dacă nu profitam de schimbare vom deveni victimele ei.

17. Legea controlului

Avem o părere cu atât mai bună despre noi înşine cu cât simţim că ne controlam propria viaţă.

18. Legea responsabilităţii

Suntem pe deplin responsabili de ceea ce suntem, ceea ce avem, ceea ce devenim, şi tot ceea ce reuşim.

facem.

19. Legea compensaţiei

Cât dam, atâta primim. Întotdeauna vom fi recompensaţi pe deplin pentru ceea ce

20. Legea serviciilor

Recompensa noastră va fi direct proporţională cu valoarea serviciilor aduse celorlalţi.

21. Legea efortului aplicat

Toate lucrurile sunt sensibile la efort. De fapt, cu cât muncim mai mult, cu atât devenim mai – norocosi.

22. Legea supra-compensatiei

Trebuie ca mai întâi să oferim pentru a primi, şi în cantitate mai mare decât ne aşteptam să primim.

23. Legea pregătirii

Performanta vine în urma unei pregătiri intense.

Adevăraţii profesionişti investesc mai mult timp decât alţii în pregătire.

24. Legea eficientei forţate

Pe măsură ce acţionăm devenim mai eficienţi. Niciodată nu avem timp să le facem pe toate, dar trebuie să ne facem suficient timp pentru în lucrurile cu adevărat importante.

25. Legea deciziei

Orice salt înainte îşi are rădăcina într-o decizie hotărâtă de a acţiona. Şi dacă o facem cu îndrăzneală, vom avea de partea noastră un sprijin nebănuit, neaşteptat.

26. Legea creativităţii

Orice progres începe cu o idee în mintea cuiva. Tot ceea ce mintea noastră poate concepe şi crede cu adevărat, poate să şi obţină.

27. Legea flexibilităţii

28.

Ai şanse mai mari de reuşită dacă ştii clar ce vrei să obţii dar rămâi flexibil în privinţa felului în care vei acţiona (este total greşită credinţa ca un om inflexibil este un om puternic). Inflexibilitatea te poate face să ratezi oportunităţi.

29. Legea perseverentei

Abilitatea noastră de a persevera, în ciuda obstacolelor şi a dezamăgirilor, denota încredere în noi

înşine şi va fi întotdeauna răsplătită.

* * *

Este foarte bine!

Se povesteşte ca un rege african era într-o zi la vânătoare cu suita sa.

Printre cei care îl însoţeau se afla şi un vechi prieten al său. Indiferent de situaţia în care se afla, acesta obişnuia să vadă partea bună a lucrurilor.

Sarcina sa era sa încarce armele. Printr-o nefericita întâmplare, una dintre ele s-a descărcat şi i-a retezat regelui o parte din degetul mare. Gândind ca situaţia putea fi mult mai rea, prietenul regelui a spus:

— Este foarte bine!

— Nu, nu este deloc bine! a spus regele şi l-a aruncat în închisoare.

Peste un an de zile, regele vana din nou într-o regiune periculoasa şi a fost prins de canibali. Aceşti au început să-l pregătească pentru a-l mânca, dar au observat că îi lipseşte o bucată de deget.

Cum la canibali exista superstiţia de a nu mânca nimic care nu este întreg, l-au eliberat pe rege. Acesta s-a întors şi, plin de recunoştinţă, a mers să-şi elibereze vechiul prieten, spunându-i:

— Îmi pare tare rău pentru felul în care m-am purtat!

Ca de obicei, după ce a examinat situaţia, acesta a spus:

— Dimpotrivă, este foarte bine!

— Cum poţi să spui că e bine dacă ai stat un an în închisoare?

— Dacă n-aş fi fost în puşcărie, aş fi fost cu tine.

* * *

Ce este viaţa?

Într-o frumoasa zi de vara, pe la ora prânzului, se făcu mare linişte în parc. Păsările se odihneau liniştite în umbra copacilor.

O vrăbiuţă îşi scoase capul de sub aripa şi întrebă: –

Ce este viaţa?

Toţi cei din jur au fost surprinşi de aceasta întrebare grea. Un trandafir tocmai înflorea, deschizându-şi petalele. El spuse: – Viaţa este o deschidere!

Fluturele, care tocmai se odihnea pe una dintre petalele trandafirului după ce zburase de la o floare la alta, îi răspunse: – Viaţa este libertate şi fericire!

O păpădie simţi vântul atingând-o în joaca şi spuse temătoare: – Viaţa este risipire, da, doar risipire.

Jos, pe pământ, o furnica trăgea după sine un pai de grâu de zece ori mai mare decât ea. Când auzi un asemenea lucru se opri, îşi trase sufletul şi spuse: – Viaţa nu este decât truda şi munca!

Poate că ar fi început să se certe dacă nu ar fi venit o ploaie fina care şopti: – Viaţa este formată din lacrimi, doar din lacrimi!

Deasupra ei plutea plin de maiestate un vultur care, de acolo de sus, spuse: – Viaţa este o năzuinţă spre înalt!

Apoi veni noaptea.

După un timp, un om mergea acasă pe aleile goale. Venea de la o petrecere şi se gândea.

— Viaţa este o continua căutare a fericirii şi o înlănţuire de decepţii!

După lunga noapte veniră în sfârşit şi zorii dimineţii, care spuseră: – Aşa cum noi suntem începutul zilei care vine, la fel viaţa este începutul veşniciei.

* * *

Nisip şi piatra

Doi prieteni mergeau împreună prin desert.

La un moment dat s-au certat, şi unul dintre ei i-a spus vorbe grele celuilalt şi l-a lovit. Acesta din urmă, îndurerat, fără cuvinte, a scris pe nisip:

Astăzi, cel mai bun prieten m-a jignit şi m-a lovit.

Au continuat să meargă şi au ajuns la o oază, în lacul căreia au decis să se răcorească Cel care fusese pălmuit a fost cât pe ce să se înece, dar prietenul sau l-a scos la mal.

După ce şi-a revenit, cel salvat a scris pe o piatră:

Astăzi, prietenul meu cel mai bun a fost lângă mine când am avut nevoie de el. Celălalt l-a întrebat:

— Când te-am lovit ai scris pe nisip, iar acum ai scris pe o piatră. De ce? Acesta i-a răspuns:

— Când sunt rănit scriu pe nisip pentru ca vânturile să şteargă amintirea suferinţei. Dar când cineva îmi face un bine sap aceasta amintire în piatra, pentru ca ea să dăinuie, neştearsa.

Lasă vânturile să împrăştie chiar acum în depărtări suferinţele tale trecute, ca şi când ar fi fost scrise pe nisip. Şi cum ar fi să începi să-ţi sapi în piatra bucuriile ori de câte ori îţi ating sufletul, pentru ca să te poţi întoarce la ele atunci când ai nevoie?

* * *

Cele patru piersici

Odată, un taran a vrut să-i încerce pe cei patru fii ai săi. I-a chemat dimineaţa la el şi i-a dat fiecăruia cate o piersica. A plecat apoi la camp, lăsându-i să-şi vadă de treburi şi să-şi împartă ziua cum cred ei de cuviinţă. Seara însă, când s-a întors, i-a chemat pe toţi patru în tinda şi l-a întrebat pe cel mai mare:

— Spune-mi, ce-ai făcut cu piersica ta?

— Ce să fac, tătuca, am mâncat-o şi-ţi mulţumesc. A fost tare bună. Am luat, apoi, sâmburele, l-am plantat în spatele casei, am udat locul şi nădăjduiesc să crească acolo un piersic frumos şi roditor.

— Bine ai făcut, băiatul tatii, sunt sigur ca tu o să ajungi un bun gospodar. Dar tu, îi zise celui de-al doilea, ce-ai făcut cu piersica ta?

— Am mâncat-o. A fost atât de buna, coapta şi frageda…

— Şi apoi?

— Păi, am aruncat sâmburele şi m-am dus la mama să-i mai cer câteva, ca tare bune erau.

— Fiule, zise atunci omul cu întristare în glas, ai grijă

să nu ajungi un om lacom ca

„Lacomul mai mult pierde şi leneşul mai mult aleargă”. Dar ţie ţi-a plăcut piersica, a fost bună? – l-a întrebat ţăranul şi pe cel de-al treilea fiu al său.

— Nu ştiu.

— Cum nu ştii, da ce-ai făcut cu ea?

— Am vândut-o. M-am dus cu ea în târg şi am dat-o cu zece bani. Uite-i!

— Fiule, tu sigur o să ajungi mare negustor, dar ai grija ca nu toate sunt de vânzare în viaţă; mai ales, nu ceea ce ai primit de la părinţi.

În sfârşit, ţăranul l-a întrebat şi pe ultimul băiat, cel mai mic dintre toţi.

— Dar ţie ţi-a plăcut piersica?

— Nici eu nu ştiu, tătuca.

— Cum, şi tu ai vândut-o?

— Nu, tata. Eu m-am dus în vizita la prietenul meu de peste drum, care e bolnav, şi i-am dus-o lui. S-a bucurat mult pentru ea şi mi-a mulţumit din suflet.

Cu lacrimi în ochi, tatăl şi-a luat copilaşul pe genunchi şi i-a spus:

— Nu ştiu ce te vei face tu în viaţă, dar ştiu ca, indiferent ce drum vei urma, vei fi un bun creştin şi asta e tot ce contează.

* * *

Câinele şi pisica

Odată, un om stătea liniştit la masa, ospătându-se cu pofta din felurile pregătite. La picioare, s-a aşezat câinele său. Uitându-se în ochii omului, câinele îşi spunea:

„Da Doamne să mănânce cu pofta stăpânul meu şi, după ce s-o satura, să-mi dea şi mie o bucăţică!”

În acest timp, s-a apropiat şi pisica. Privindu-l pe om cum mănâncă şi gudurându-se pe lângă el, îşi spunea în sinea ei:

„Da Doamne să orbeasca stăpânul meu, doar o clipă, să-i pot fura mâncarea!”

Câinele aştepta să primească tot ce omul s-ar fi îndurat să-i dea, cunoscând bunătatea stăpânului său. Pisica, însă, pândea orice moment să poată fura, lăcomia îndemnând-o să nu se mulţumească cu ceea ce ar fi primit.

Aşa este şi în viaţă. Unii dintre prietenii care ne înconjoară sunt asemenea câinelui, adică fideli şi devotaţi, răbdători şi sinceri. Alţii, însă, sunt asemenea pisicii: oricând cu un zâmbet pe buze, dar mereu cu răutate în suflet, aşteptând doar prilejul să fure şi să profite de pe urma ta.

Când ai în preajma ta prieteni adevăraţi, bucură-te pentru ei şi pentru prietenia voastră; când vezi, însă, ca de tine se apropie şi cei asemenea pisicii, nu-i goni şi nu te purta cu ei aşa cum ar merita, ci roagă-te pentru ei şi încearcă, prin bunătatea ta, să îi faci şi pe ei mai buni.

„Suferiţi de pe urma unui om rău? Iertaţi-l, ca să nu fie astfel doi oameni rai!”

* * *

Povestea creionului

Copilul îşi privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, întrebă:

— Scrii o poveste care ni s-a întâmplat noua? Sau poate e o poveste despre mine? Bunicul se opri din scris, zâmbi şi-i spuse nepotului:

— E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar plăcea să fii ca el, când vei fi mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu văzuse nimic special la el.

— Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viaţa mea!

— Totul depinde de felul cum priveşti lucrurile. Exista cinci calităţi la creion, pe care dacă reuşim să le menţinem, vom fi totdeauna un om care trăieşte în buna pace cu lumea.

Prima calitate: poţi să faci lucruri mari, dar să nu uiţi niciodată că exista o Mână care ne conduce paşii. Pe

aceasta mana o numim Dumnezeu şi El ne conduce totdeauna conform dorinţei Lui.

A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris şi să folosesc ascuţitoarea. Asta înseamnă un pic de suferinţă pentru creion, dar până la urmă va fi Mai ascuţit. Deci, să ştii să suporţi unele dureri, pentru ca ele te vor face mai bun.

A treia calitate: creionul ne da voie să folosim guma pentru a şterge ce era greşit. Trebuie să înţelegi ca a corecta un lucru nu înseamnă neapărat ceva rău, ceea ce este neapărat este faptul că ne menţinem pe drumul drept.

A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioara, ci mina de grafit din interior. Tot aşa, îngrijeşte-te de ce se întâmplă înăuntrul tău.

Şi, în sfârşit, a cincea calitate a creionului: lasa totdeauna o urma.

Tot aşa, să ştii ca tot ce faci în viaţă va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conştient de fiecare fapta a ta.

* * *

Parabola creionului

După ce l-a terminat de făcut, creatorul de creioane i-a spus acestuia:

Exista cinci lucruri pe care ai nevoie să le cunoşti înainte de a te trimite pe drumul tău, în lume.

Întotdeauna să îi le aminteşti dacă vrei să devii cel mai bun creion care poţi să fii.

Vei putea să faci multe lucruri extraordinare, dar numai dacă îţi permiţi ţie însuţi să fii ţinut de mana cuiva.

Vei experimenta o dureroasa transformare (ascuţitoarea) din timp în timp, dar ea este absolut necesara dacă tu vrei să devii un creion mai bun.

Nu uita că ai capacitatea de a corecta (radiera) orice greşeală pe care ai putea să o faci. Cea mai importantă parte a ta va fi întotdeauna cea care se afla în interior.

Indiferent de condiţii, tu trebuie să continui să scrii:

să laşi o urma clara, inteligibila, în orice situaţie oricât de dificila.

Creionul a promis să-şi amintească şi intra în cutia de creioane colorate, înţelegând pe deplin care a fost scopul pentru care a fost creat.

Dar noi, oamenii? Suntem capabili să facem multe lucruri… însă numai dacă ne lăsăm ghidaţi de Creatorul nostru.

Din timp în timp, experimentam o transformare dureroasa, trecând prin suferinţă şi durere, dar avem nevoie de aceasta pentru a deveni mai buni decât am fost înainte.

Avem în orice clipă alegerea de a ne corecta greşelile pe care le-am putea face şi a creşte prin ele.

Şi cum ar fi dacă ne-am aminti întotdeauna ca cea mai importantă parte a noastră se afla înăuntru?

* * *

De ce plâng femeile?

Un băieţel îşi întreabă mămica:

— De ce plângi?

— Pentru că sunt femeie! – răspunde mămica.

— Nu înţeleg… – zice micuţul. Mămica îl îmbrăţişează şi spune:

— Şi n-ai să înţelegi niciodată…

Mai târziu, copilul îşi întreabă tatăl:

— De ce plânge mămica?

— Nu ştiu nici eu! Toate femeile plâng fără motiv! – a fost tot ce i-a putut spune tăticul.

Devenit adult, băiatul îl întreabă pe Dumnezeu:

— Doamne, de ce plâng femeile aşa de uşor?

Şi Dumnezeu răspunde:

— Când am făcut femeia, ea trebuia să fie o fiinţă deosebita. I-am făcut umerii destul de puternici ca să poarte pe ei toată greutatea acestei lumi şi destul de moi ca să fie confortabili. I-am dat forţă de a da viaţa şi cea de a accepta respingerea cu care o tratează adesea proprii

copii. I-am dat forţă care-i permite să continue când toată lumea abandonează. Forţa de a avea grijă de familie în pofida bolilor şi oboselii. I-am dat sensibilitatea de a-şi iubi copiii cu o dragoste necondiţionată, chiar şi atunci când ei o rănesc cumplit. I-am dat forţă de a-şi suporta soţul în căderile sale şi de a-i rămâne alături cu aceeaşi tărie.

Şi, în fine, i-am dat lacrimi să plângă atunci când simte nevoia. Vezi, fiule, frumuseţea unei femei nu sta în veşmintele pe care le poarta, nici în chipul ei, nici în coafura. Frumuseţea unei femei sta în ochii ei.

Aceasta e poarta către inima ei – locul unde se adăposteşte dragostea. Şi adesea lacrimile ei sunt cele prin care poţi să-i zăreşti inima.

* * *

Inima perfectă

Se povesteşte ca într-o zi, un tânăr s-a oprit în centrul unui mare oraş şi a început să le spună trecătorilor că are cea mai frumoasă inimă din lume. Nu după mult timp, în jurul lui sau strâns o mulţime de oameni care îi admirau inima: era într-adevăr perfecta!

Toţi au căzut de acord că era cea mai frumoasă inima pe care au văzut-o vreodată. Tânărul era foarte mândru de inima lui şi nu contenea sa se laude singur cu ea.

Deodată, de mulţime s-a apropiat un bătrânel. Cu glas liniştit, el a rostit ca pentru sine

— Şi totuşi, perfecţiunea inimii lui nu se compara cu frumuseţea inimii mele!

Oamenii au început să-şi întoarcă privirile spre inima bătrânelului. Pana şi tânărul a fost curios să vadă inima ce îndrăznea sa se compare cu inima lui. Era o inimă puternica, ale cărei bătăi ritmate se auzeau pana departe. Dar era plină de cicatrice, şi erau locuri unde bucăţi din ea fuseseră înlocuite cu altele care nu se potriveau chiar întru totul, liniile de unire dintre bucăţile străine şi inima bătrânului fiind sinuoase, chiar colţuroase pe alocuri. Ba, mai mult, din loc în loc lipseau bucăţi întregi, lăsând să se vadă rani larg deschise, încă sângerânde.

— Cum poate spune că are o inimă mai frumoasa? îşi şopteau uimiţi oamenii.

— Cred că glumeşti, spuse tânărul după ce a examinat atent inima bătrânelului. Priveşte la inima mea, este perfecta! Pe când a ta este toată o rană, numai lacrimi şi durere.

— Da, a spus blând bătrânul. Inima ta arata perfect, dar nu mi-aş schimba niciodată inima cu a ta. Vezi tu, fiecare cicatrice de pe inima mea reprezintă o persoană căreia i-am dăruit dragostea mea: rup o bucată din inima mea şi i-o dau omului de lângă mine, care adesea îmi da în schimb, o bucată din inima lui, ce se potriveşte în locul rămas gol în inima mea. Dar pentru ca bucăţile nu sunt măsurate la milimetru, rămân margini colţuroase, pe care eu le preţuiesc nespus de mult, deoarece îmi amintesc de dragostea pe care am împărtăşit-o cu cel de lângă mine. Uneori am dăruit bucăţi din inima mea unor oameni care nu mi-au dat nimic în schimb, nici măcar o bucăţică din inima lor. Acestea sunt rănile deschise din inima mea, pentru ca a-i iubi pe cei din jurul tău implica întotdeauna un oarecare risc. Şi deşi aceste rani sângerează încă şi mă dor, ele îmi amintesc de dragostea pe care o am pana şi pentru aceşti oameni.

Cine ştie, s-ar putea ca într-o zi să se-ntoarca la mine şi să-mi umple locurile goale cu bucăţi din inimile lor.

Înţelegi, acum, dragul meu, care este adevărata frumuseţe a inimii? a încheiat cu glas domol şi zâmbet cald bătrânelul.

Tânărul a rămas tăcut deoparte, cu obrazul scăldat în lacrimi. S-a apropiat apoi timid de bătrân, a rupt o bucată din inima lui perfecta şi i-antins-o cu mâini tremurânde. Bătrânul ia primit bucata şi a pus-o în inima lui. A rupt, apoi, o bucată din inima brăzdată de cicatrice şi i-a întins-o tânărului. Se potrivea, dar nu perfect, pentru ca marginile erau cam colţuroase.

Tânărul şi-a privit inima, care nu mai era perfecta, dar care acum era mai frumoasa ca niciodată, fiindcă în

inima cândva perfecta pulsa de-acum dragoste din inima bătrânului. Cei doi s-au îmbrăţişat, şi-au zâmbit şi au pornit împreună la drum.

* * *

Plan de afaceri

Un om de afaceri american se plimba pe plajă, într-un mic sat mexican de pescari. O barcă intra în port şi pescarul coboari cu un coş plin de pesti. Americanul îl felicita pe pescarul mexican pentru pestii săi frumoşi şi îl întreabă:

— Cât timp ţi-a luat să pescuieşti aceşti pesti?

— Destul de puţin, răspunse mexicanul.

— Dar de ce nu ai rămas mai mult, ca să prinzi mai mulţi pesti? întrebă bancherul.

— Pentru ca aceşti câţiva pesti ne ajung mie şi familiei mele.

— Şi ce faci în restul timpului?

— Păi ma scol când vreau, mă duc să pescuiesc un pic, ma joc cu copiii mei, îmi fac siesta împreună cu nevasta.

Seara ma duc în sat să mă întâlnesc cu prietenii, bem un pahar de vin, cantam la chitara. O viaţă plăcută, ce mai!

Americanul îl întrerupe:

— Asculta! Am un M.B.A. de la Harvard şi pot să te ajut.

Ar trebui să începi prin a pescui mai mult şi cu beneficiile astfel obţinute să îţi cumperi un vas mai mare. Cu banii pe care o să ţi-i aducă acest vas, poţi să-ţi cumperi un al doilea şi tot aşa pana când vei avea o mică flotila. Apoi, în loc să vinzi pestele unui intermediar, ai putea să negociezi singur cu fabrica sau să-ţi deschizi propria fabrica de peste. Aşa ai putea să renunţi la sătucul ăsta şi să te muţi la México City, Los Angeles sau chiar New York şi să-ţi dirijezi de acolo propriile afaceri.

Mexicanul întreabă atunci:

— Cât timp ar lua toate astea?

— Între 15 şi 20 de ani, răspunse bancherul.

— Şi după asta?

— Ei bine, după asta devine interesant, răspunse americanul zâmbind. La momentul oportun, poţi să-ţi introduci societatea la bursa şi să câştigi milioane!

— Milioane? se minuna mexicanul. Şi apoi?

— Apoi poţi să ieşi liniştit la pensie, să te scoli când ai chef, să pescuieşti un pic, să te joci cu nepoţii şi să îţi faci siesta cât pofteşti cu sotia ta. Iar serile ai putea să le petreci cu prietenii, band un pahar de vin şi cantând la chitara.

* * *

Conturi neachitate de Friedhelm König

Un mare latifundiar din Irlanda, în acelaşi timp un creştin devotat, a ţinut o predica oamenilor care lucrau pe moşia lui. Aceasta a fost foarte originala şi impresionanta, într-una din zile, el puse nişte afişe în locurile principale ale domeniilor sale cu următorul text: Lunea viitoare între orele 10 – 12 ma voi afla în biroul vilei mele de la tara.

În timpul acesta sunt hotărât să achit toate datoriile pe care muncitorii de pe moşia mea le au. Aduceţi cu dumneavoastră toate conturile neachitate”.

Zile la rând acest anunţ a fost un subiect de comentarii pentru muncitori. Peste tot se vorbea de aceasta oferta neobişnuită. Unii o socoteau drept o propunere neinspirata, naiva. Alţii ziceau mici este ceva la mijloc”, alţii erau de părere ca moşierul ar fi înnebunit de-a binelea, căci cine a mai auzit vreodată, ca un om cu o judecată sănătoasă să facă asemenea oferte de binefacere.

Când sosi ziua stabilita, nenumăraţi oameni se îndreptau spre biroul moşierului. Iar când se făcuse ora 10 în faţa biroului era adunată o adevărată mulţime de oameni.

Exact după un minut, latifundiarul împreună cu secretarul sau sosesc cu maşina şi, fără a scoate vreun cuvânt, intra în birou după care închid uşa. Oamenii de afara încep o discuţie aprinsa: Să fie ceva la mijloc, sau

nu? Să fi luat în serios anunţul, sau vrea să-şi bată joc de noi? Poate că vrea să-i ducă de nas şi să-i umilească numai pe aceia care în mod cinstit îşi vor prezenta datoriile”. Alţii, la rândul lor, amintesc că semnătura lui proprie se afla sub anunţ. Desigur că nu va abuza de propriul sau nume ca să se facă nedemn de încredere pentru totdeauna.

În felul acesta se scurge o oră întreagă, fără ca măcar un singur om să fi intrat pentru a-şi prezenta conturile neachitate. Iar când vreunul sfătuia pe un altul ca totuşi să încerce să intre, acesta primea răspunsul: Eu nu am aşa mari datorii ca tine... Eu n-am nevoie... încearcă tu mai întâi...” Şi aşa se scurgea timpul preţios...

În cele din urmă se făcuse ora 11.30, când o pereche de oameni vârstnici care locuiau la hotarul cel mai îndepărtat al moşiei se apropie de biroul moşierului.

Bătrânul ţinea în mina o legăturica de conturi şi facturi. Cu vocea tremurândă el întrebă pe un oarecare:

Este adevărat, vecine, ca moşierul plăteşte toate conturile celor ce vin acum la el?” Dar răspunsul dispreţuitor suna: Eu cred că totul este numai o şarlatanie!” Când cei doi bătrâni au auzit aceste vorbe, li s-au umezit ochii de lacrimi, iar femeia zise ca pentru sine: Şi noi credeam că este adevărat, ne bucuram că putem muri fără datorii”.

S-au întors să plece necăjiţi, când cineva le striga:

— Încă n-a încercat niciunul. De ce nu mergeţi înăuntru?” Atunci îl iau pe moşier pe cuvânt şi cu sfială deschid uşa şi intra în birou. Acolo li se spune:

— Bun venit”. Ca răspuns la întrebările îngrijorate, dacă anunţul este adevărat, secretarul răspunse:

— Credeţi dumneavoastră ca domnul moşier v-ar putea înşela?

Daţi-mi toate conturile neplătite!” Ei le-au prezentat pe toate. Sumele au fost adunate la un loc şi primesc un cec semnat de moşier.

Cu inima săltând de bucurie, ei vor să părăsească biroul:

— Vă rog să mai rămâneţi aici încă puţina vreme, până ce biroul se va închide la ora 12”. La care ei răspund ca afara aşteaptă mulţi să li se spună ca oferta este adevărată. Moşierul însă rămâne la hotărârea sa şi spune:

— Dumneavoastră m-aţi luat pe cuvânt şi aţi intrat. Şi cei de afara trebuiau să facă acelaşi lucru, dacă voiau să le fie plătite datoriile”. Aşa treceau preţioasele minute… Mulţimea de afara se uita neliniştită spre uşă. Niciunul nu îndrăznise să apese pe clanţa uşii şi să intre, cum au făcut cei doi bătrâni, în fine, la ora 12 fix, perechea de bătrâni iese afară cu fetele radiind de bucurie.

— Şi-a ţinut cuvântul?”, întrebă mulţimea pe cei doi.

— Da, uitaţi-vă, aici este cecul preţios ca aurul curat!”

— De ce n-aţi venit imediat afară, ca să ne spuneţi şi noua?”

— Mosierul ne-a rugat să aşteptăm înăuntru, pentru ca şi voi trebuia să-l credeţi pe cuvânt şi să intraţi tot aşa cum am intrat şi noi”.

Scurt timp după aceea, iese şi moşierul urmat de secretarul său şi se grăbesc spre automobil. Ei sunt asaltaţi de către mulţime, oamenii întind spre ei conturile neachitate. Unii striga nerăbdători:

— Nu vreţi să ne achitaţi şi noua datoriile, cum aţi făcut cu cei doi?” Dar în timp ce moşierul se urca în maşină, se mai întoarse o dată spre oameni şi spuse:

— Acuma este prea târziu. Aţi avut prilejul şi suficient timp. Eu v-aş fi achitat toate datoriile voastre, însă voi nu m-aţi crezut”.

* * *

Tânărul şi bolovanul

Într-o seară, un tânăr se întorcea acasă. Dar, din cauza întunericului ce se lăsase, s-a împiedicat de un bolovan şi, căzând, s-a lovit destul de tare. Supărat foc, a plecat mai departe, dar un gând nu-i dădea pace. Ce cauta ditamai bolovanul în mijlocul drumului şi cum de nu la văzut la timp? Aoleu, dar dacă mai trec şi alţi oameni şi

păţesc la fel ca el? Chiar în acea clipă, tânărul s-a oprit şi, cu toate că se lovise destul de tare şi se grăbea sa ajungă acasă, a făcut cale întoarsă pana la bolovanul cu pricina pe care l-a împins la marginea drumului. Acolo putea să stea oricât, ca nimeni nu s-ar mai fi împiedicat de el. De-abia acum, tânărul nostru a plecat liniştit şi mulţumit spre casă. Rana pe care i-o pricinuise căzătura îl durea parca mai puţin acum, când ştia că i-a scăpat, poate, şi pe alţii de la o suferinţă ca a lui.

* * *

Capcana pentru şoareci pachet.

Privind prin gaura din perete, un şoricel văzu pe fermier şi pe soţia sa desfăcând un

„Oare ce se afla acolo?” se întrebă şoricelul. A fost îngrozit să vadă ca în pachet era o capcană pentru şoareci.

Întorcându-se la ferma, şoricelul dădu de veste tuturor despre ceea ce văzuse. „Este o capcană pentru şoricei în casa! Este o capcană pentru şoricei în casa!” Găina a cloncănit, şi-a ridicat capul şi a spus:

„Domnule şoarece, îţi pot spune doar atât. Înţeleg că este o problemă gravă pentru dumneata, dar nu are nicio consecinţă asupra mea. Nu pot fi deranjata de aceasta informaţie”.

Apoi şoricelul se duse la porc şi îi spuse: „Este o capcană pentru şoricei în casa!” Porcul a fost impresionat, dar a răspuns: „Regret domnule şoarece, nu pot face nimic, poate doar să mă rog pentru tine. Poţi să fii sigur că eşti în rugăciunile mele viitoare” Şoricelul s-a dus apoi la vaca şi i-a şi ei: „Este o capcană pentru şoricei în casa!”

Vaca i-a răspuns: „Wow, domnule şoricel, îmi pare rău pentru tine, dar în ceea ce mă priveşte pe mine aceasta capcana nu mă poate rani în niciun fel”.

În cele din urmă, şoricelul s-a întors în casa foarte deznădăjduit şi s-a decis să înfrunte de unul singur capcana. În acea noapte s-a auzit un sunet care vestea ca ceva fusese prins în capcana. Sotia fermierului se grăbi să vadă despre ce este vorba, dar din cauza întunericului nu a

văzut ca în capcana era coada unui şarpe mare şi veninos. Aşa ca acesta o muşcase.

Fermierul se grăbi cu soţia sa la spital, apoi o aduse acasă cu febră mare.

Toată lumea ştie că un bun remediu împotriva febrei este supa de pui, aşa ca fermierul se duse şi sacrifica găină.

Cu toate acestea, starea sotiei sale se înrăutăţea.

Prietenii şi vecinii veniseră să stea cu ea, iar ca să îi poată hrăni fermierul taie şi porcul.

Sotia fermierului nu se însănătoşi şi în cele din urmă a murit. La înmormântare au venit atât de multe persoane încât fermierul a sacrificat şi vaca pentru a-i hrăni pe toţi.

Şoricelul privea acum prin gaura din perete cu multă tristeţe…

Morala:

Toţi suntem într-o călătorie numita viaţa. Atunci când auzi ca cineva are o problemă şi crezi ca nu te priveşte, adu-ţi aminte ca dacă unul dintre noi este ameninţat, noi toţi suntem în pericol.

* * *

Maňjuśri, intra pe poarta!

Într-o zi Maňjuśri stătea în faţa porţii, când Buddha l-a strigat: „Maňjuśri, Maňjuśri, de ce nu intri?”

Maňjuśri a răspuns:

„Nu mă simt fiind afară. De ce să intru?”

* * *

Calea eliberării

Discipolul: Maestre, care este Calea eliberării? Maestrul: Cine te înlănţuie?

Discipolul: Nimeni.

Maestrul: Atunci de ce cauţi Eliberarea?

* * *

Cine moare?

— Pablo Neruda

Moare cate puţin cine se transforma în sclavul

obişnuinţei, urmând în fiecare zi aceleaşi traiectorii; cine nu-şi schimba existenta; cine nu risca să construiască ceva nou; cine nu vorbeşte cu oamenii pe care nu-i cunoaşte.

Moare cate puţin cine-şi face din televiziune un guru.

Moare cate puţin cine evita pasiunea, cine prefera negrul pe alb şi punctele pe „i” în locul unui vârtej de emoţii, acele emoţii care învaţă ochii să strălucească, oftatul să surâdă şi care eliberează sentimentele inimii.

Moare cate puţin cine nu pleacă atunci când este nefericit în lucrul său; cine nu risca certul pentru incert pentru a-şi îndeplini un vis; cine nu-şi permite măcar o dată în viaţa sa nu asculte sfaturile „responsabile”.

Moare cate puţin cine nu călătoreşte; cine nu citeşte; cine nu asculta muzica; cine nu cauta harul din el însuşi.

Moare cate puţin cine-şi distruge dragostea; cine nu se lasa ajutat.

Moare cate puţin cine-şi petrece zilele plângându-şi de mila şi detestând ploaia care nu mai încetează.

Moare cate puţin cine abandonează un proiect înainte de a-l fi început; cine nu întreabă de frica sa nu se facă de ras şi cine nu răspunde chiar dacă ştie întrebarea.

Evitam moartea cate puţin, amintindu-ne întotdeauna ca „a fi viu” cere un efort mult mai mare decât simplul fapt de a respira.

Doar răbdarea cuminte ne va face să cucerim o fericire splendida. Totul depinde de cum o trăim…

Dacă va fi să te înfierbânţi, înfierbântă-te la soare Dacă va fi să înşeli, înşală-ţi stomacul

Dacă va fi să plângi, plângi de bucurie

Dacă va fi să minţi, minte în privinţa vârstei tale Dacă va fi să furi, fura o sărutare

Dacă va fi să pierzi, pierde-ţi frica

Dacă va fi să îţi fie foame, să-ţi fie foame de iubire

Dacă va fi să doreşti să fii fericit, doreşte-ţi în fiecare zi…

* * *